

Ai nói đó là yêu

Contents

Ai nói đó là yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	65
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	88
31. Chương 31	91
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	98
35. Chương 35	101
36. Chương 36	104
37. Chương 37	108
38. Chương 38	111
39. Chương 39	114
40. Chương 40	118
41. Chương 41	121

Ai nói đó là yêu

Giới thiệu

Yến Linh là một cô gái tính tình hồn nhiên, nhiệt tình hay giúp đỡ mọi người. Tuy nhiên lại là người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-do-la-yeu>

1. Chương 1

Bất đắc dĩ coi mắt

Nếu bạn là người thành phố này tất nhiên bạn không thể nào không nghe qua bốn chữ: “Tập đoàn Hướng Đông”.

Nếu bạn thường xuyên cập nhật tin tức hẳn ít nhất mỗi tuần sẽ có một bài báo về vị chủ tịch hiện tại của tập đoàn này - Hứa Hướng Phi.

Nếu bạn là một cô gái bình thường ắc hẳn sẽ mơ ước có một bạch mã hoàng tử, và vị hoàng tử sáng giá nhất hiện nay tất nhiên vẫn là Hứa Hướng Phi.

Haiz, Hứa Hướng Phi không biết là thần thánh phương nào nha?

Không cần phải suy nghĩ quá lâu nếu bạn hỏi câu này trong mười người thì có chín người đã biết đến anh ta, là biết thôi nhè còn muốn làm thân với anh ta tôi nghĩ bạn nên ngủ nhiều một chút.

Hướng Phi là ai nào? Chủ tịch trẻ tuổi của tập đoàn Hướng Đông :

Xét về tài có thể thấy một người có khả năng lãnh đạo một tập đoàn tầm cỡ trong nước hẳn không phải là kẻ vô năng chỉ biết chỉ tay năm ngón.

Xét về nhân phẩm mà nói anh ta hội tụ đủ tính cách của một người giàu ví như: Phong lưu, kiêu ngạo, tâm cơ...

Xét về ngoại hình...nếu có cô gái nào trước mặt hẳn mặt không đỏ tím không loạn thì quả quyết tâm lí có vấn đề, không đúng chính xác là đặc biệt có vấn đề.

Haiz một người kiệt xuất như vậy mà không nhanh chóng thu phục lập tức tóm về nhà cưới làm chồng thì thật là tiếc nha!

x x x x x

Sáng sớm, cô lễ tân tòa nhà vốn theo thói quen mỉm cười với chủ tịch tập đoàn bắt gặp sắc mặt u ám dọa người của anh ta thì cảm giác như toàn bộ dây thần kinh bị đóng băng. Nếu không phải đây là thần tượng

của cô và trước đó cô đã bỏ thời gian điều tra lí lịch hẳn hoi cô còn chắc 100% bản thân nhất định là người, tên này nhất định là anh em với chủ tịch.

Thực ra thì Hướng Phi tuy đối với nhân viên thường bày ra bộ mặt lạnh lùng bá đạo chứ thái độ tức giận không chỗ phát tiết thể này thì thật hi hữu.

Tin tức này, làm cho nhân viên cả tòa nhà hoang mang lại nơm nớp lo sợ, một lòng mắng chửi kẻ nào dám trêu đến chủ tịch của họ. Nhờ vậy không khí làm việc hôm nay vô cùng nghiêm túc chỉ nghe tiếng đánh máy lộc cộc, tiếng lật giấy loạt xoạt, tiếng bước chân lao xao, tiếng nói cười hăng ngày cứ vậy tiêu mất. Nhìn thấy tác phong chuyên nghiệp thể này các đối thủ của Hướng Phi thực muốn ganh tỵ đến chết.

Quả nhiên không lâu, sau giám đốc kế hoạch bị triệu vào phòng chủ tịch đến khi ra ngoài nét mặt tím tái, đoán là vừa bị chủ tịch kia “oanh” ột trận. Tiếp đến giám đốc thị trường, giám đốc các chi nhánh vào báo cáo cũng không khả quan hơn, mang vẻ mặt lo sợ bước vào phòng và khi ra ngoài thần sắc run rẩy, tay không ngừng lau mồ hôi. Đây là trận cuồng phong đầu tiên kể từ khi chủ tịch trẻ tuổi kế nhiệm.

Ngay cả Thư kí Lưu mọi lần đi xuống các phòng ban luôn một vẻ hòa nhã, tươi tắn mà gương mặt hôm nay lại bày ra nét mặt ngưng trọng. Tóm lại không khí trong phòng chủ tịch ngột ngạt một cách đáng sợ.

Nguyên nhân cơn giận chính là buổi sáng hôm nay Bà Hứa trước khi Hướng Phi ra khỏi nhà không quên nhắc lại chuyện tối qua.

...

Hướng Phi từ nhỏ đã bị phương pháp giáo dục vốn vô cùng nghiêm khắc của cha. Từ nghỉ ngơi, học hành, bạn bè, làm việc đều phải theo giờ giấc một cách trật tự. Ngoại trừ việc tình cảm của anh trước nay cha anh không hé miệng can thiệp.

Cho dù tin đồn từ truyền hình hay báo chí về tốc độ siêu cấp chóng mặt về bạn gái của Hướng Phi nhưng chỉ cần anh không chính thức dẫn về ra mắt cha anh cũng mắt nhắm mắt mở như không.

Nhưng bà Hứa thì không vậy, mỗi khi nghe tin bên cạnh Hướng Phi có bạn gái mới trong lòng bà Hứa hồi hộp hi vọng nhưng tiếc thay hi vọng ấy nhanh chóng “chết non”. Chu kỳ không nhanh không chậm trong vòng một tháng.

Tất nhiên dưới sự than kể khóc lóc của Bà Hứa ông Hứa muốn im lặng cũng không được, mà Hướng Phi đã hơn ba mươi tuổi, cũng đã đến lúc lập gia đình.

Thực ra chủ định của bà Hứa chỉ là tìm một cô con dâu. Khi ý định này công bố ra nhiều mối quan hệ xung quanh thì sự hấp dẫn của Hướng Phi quả thật rất đáng tự hào. Danh sách đề cử vượt qua dự tính ban đầu của Bà Hứa. Bà cũng vô cùng thận trọng cân nhắc, cuối cùng quyết định chọn con gái nhà họ Lương. Bởi vì trong các cô gái xét về mọi mặt không ai vượt trội như Hà Vy.

Theo thông tin bà có Hà Vy hiện đang là sinh viên năm cuối khoa kinh tế trường đại học XXX. Thành tích học tập rất tốt, thông minh lanh lợi, dung mạo xinh đẹp, gia đình lại là nhân viên nhà nước. So ra trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối.

Hướng Phi vừa bước vào nhà đưa mắt nhìn về phòng khách không khỏi bất ngờ. Thường khi giờ này ông bà Hứa đều trong phòng nghỉ ngơi. Hướng Phi đoán rằng bản thân sắp lâm nạn chỉ là nhất thời không biết tai họa đến từ phía nào. Đang trầm ngâm nghe tiếng ông Hứa vang lên:

“Hướng Phi về rồi à? Qua đây ba mẹ nói chuyện chút”. Ngữ khí không lạnh không nóng hoàn toàn không lộ rõ mục đích gì. Đây là tác phong đàm phán của ông Hứa. Năm nay ông Hứa đã gần qua thời kỳ trung niên nhưng sắc diện nhìn rất hồng hào, ánh mắt cương nghị sắc bén, vẫn là phong thái trầm ổn.

Hướng Phi nhìn ông đứng một giây, sau đó chuyển sang bà Hứa như thăm dò rồi rất nhanh phục hồi thần sắc trầm ổn bước đến sofa. Sau đó chậm rãi ngồi xuống cặp tài liệu trên tay lúc này đặt ở bên cạnh. Hai chân khép lại trước mặt, hai tay đặt trên đùi hoàn toàn đáng vẻ chăm chú lắng nghe.

Ông Hứa đều giọng: “Hai năm nay năng lực quản lý tập đoàn Hướng Đông thực sự cha rất yên tâm. Tuy nhiên với người đàn ông mà nói khi chưa lập gia đình thì vẫn chưa được coi là nghiêm túc và thành đạt”. Ông Hứa bộ dạng nghiêm nghị, cứng rắn nói.

Bà Hứa không đợi Hương Phi lên tiếng tiếp lời ông Hứa:

“Đúng là vậy, mẹ biết bên cạnh con có không ít cô gái nhưng chờ bấy lâu nay con vẫn chưa có ý định tiến tới. Dù sao cha mẹ cũng đã lớn tuổi đối với việc lập gia đình của con rất là dễ tâm”. Ngừng lại bà thở dài nói: “Haizz hiện tại con trong lòng đang có chủ định gì thì nói ba mẹ biết?”

Nếu bình thường chỉ có bà Hứa, Hương Phi chỉ cần vài câu là có thể cho qua, thế nhưng hôm nay ông Hứa đã ra mặt. Hương Phi biết đại nạn này khó tránh khỏi, mà anh đối với việc phụ nữ trối buộc vô cùng chán ghét. Tìm cách đưa đẩy :

“Gần đây tập đoàn vừa mới xâm nhập thì trường Âu Mỹ, trong giai đoạn này con muốn tập trung lo công việc, hôn nhân đại sự là cả đời người xin cha mẹ có thể cho con thêm chút thời gian nữa hẳn tính”.

“Vậy bao lâu nay chẳng lẽ công việc lúc nào cũng bận rộn? Vậy con thời gian nào đi hộp đêm, quán bar, du lịch với ngôi sao, á hậu? Con đừng tưởng ta không nói thì hoàn toàn không biết những cuộc ăn chơi phóng túng của con.” Ông Hứa trên mặt lộ ra sắc giận nhìn Hương Phi.

Hương Phi hơi sững người một chút nhìn ông nói: “Thưa ba, mấy cô đó căn bản cũng không thể đem về làm dâu”.

Lúc này Bà Hứa dịu dàng can thiệp: “Thực ra thì hiện tại mẹ cũng xem xét vài chỗ, như vậy đi con mấy ngày tới sắp xếp gặp mặt là được”.

Nghe bà Hứa nói Hương Phi dở khóc dở cười dừng nói là chuyện xem mắt cũ rích anh hiện tại chỉ cần tùy ý vẫy tay hay vô tình đưa mắt còn lo thiếu người đẹp hay sao. Hương Phi nhẹ nhàng thoái thác: “Tuần này công việc rất nhiều con không có thời gian hay là...”

Chưa nói hết câu liền bị ông Hứa ngắt lời “Công việc không phải một ngày làm hết, không bàn cãi nữa, quyết định như vậy. Tối mai đi coi mắt”. Nói xong đứng lên bỏ về phòng.

Bà Hứa thở dài nhìn con: “Con xem, chộc giận ba con rồi”.

Hương Phi thấy ông Hứa kiên quyết như vậy nhất định chuyện này không dễ gì cho qua đành miễn cưỡng hỏi bà Hứa: “Cô gái mẹ nói là ai vậy?”.

Bà Hứa tươi cười nói: “ Là con gái của kiểm sát trưởng Lương Đình Huy. Con bé tên Hà Vy, sắp ra trường...” Bà Hứa quảng cáo một tràng tương đương nhân viên bán bảo hiểm, nào là dịu dàng nét na, nào là tài mạo. Nói xong kết luận: “Con bé này muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, muốn gia thế có gia thế, con gặp nhất định yêu thích”

Hương Phi khổ sở đáp ứng: “Vậy được ngày mai con sẽ gặp”.

Bà Hứa hớn hở mừng thầm, cười với Hương Phi: “Vậy tốt lắm, mẹ sẽ sắp xếp, con nghỉ ngơi sớm đi”

Đang hồi tưởng lại chuyện cũ bên ngoài có tiếng gõ cửa Hương Phi khôi phục thần sắc lạnh lùng nói: “Vào đi”

Thư ký Lưu thanh tao, điềm đạm chậm chậm bước vào lúc này Hương Phi đã ngồi trên ghế. Thư ký Lưu cất giọng nhỏ nhẹ :

“Thưa chủ tịch, đây là văn kiện bên phòng kế hoạch gửi sang chờ ngày phê duyệt”. Nói xong nhẹ đặt văn kiện trước mặt Hương Phi. Anh lạnh lùng cầm lên xem.

Thư ký Lưu công tác được hơn nửa năm đối với vị chủ tịch này vừa yêu vừa sợ. Cô là người thông minh hiểu được bên cạnh Hương Phi rất không dễ dàng nhưng trụ vững vị trí này càng khó hơn. Vì vậy có ý định gì cũng nuốt vào lòng một chút cũng không dám thể hiện. Bởi Hương Phi tuy phong lưu nhưng nguyên tắc rạch ròi “không chấp nhận nơi làm việc có tư tình”. Chính vì điều này các cô thư ký trước đây đã không ít người được thăng chức từ “thư ký đương nhiệm” sang “thư ký tiền nhiệm”.

Hương Phi xem xong văn kiện chậm rãi đặt bút ký vào sau đó trao lại cho Lưu thư ký.

Lưu thư ký đi đến cửa sau lưng nghe giọng Hương Phi cất lên: “ Thư Ký Lưu”.

“Chủ tịch còn gì dặn dò ạ”. Lưu thư ký nhẹ nhàng xoay người lại đáp.

“Hủy cuộc hẹn với người mẫu Phương Nhu tối nay”.

“Vâng”. Lưu thư ký ngẩng đầu ánh mắt như chờ anh nói ra chỉ thị tiếp theo.

“Cô có thể ra ngoài”. Hướng Phi lạnh nhạt nói.

Thư ký Lưu “Vâng” một tiếng sau đó xoay người mở cửa bước ra.

Hướng Phi ngồi trầm tư điện thoại reo là của Bà Hứa anh nhú mày nhận

“alô”

“ ... ”

Sau đó thở dài: “Dạ”.

“ ... ”

Cuối cùng nói: “Vâng! Con biết rồi!”

10 phút sau Hướng Phi đã ngồi vào chiếc Ford rời khỏi tòa cao ốc Hướng Đông.

2. Chương 2

Bi hài buổi coi mắt.

Tại nhà hàng Nhân Duyên phong cách sang trọng.

Ngồi một mình trong phòng, Hướng Phi phải công nhận mẹ anh tốn công sắp đặt bày trí. Nhìn quang cảnh hoàn toàn mang tư vị lãng mạn, nhẹ nhàng, có chút mờ ám. Nếu dùng cho cuộc hẹn đầu tiên cũng thích hợp lắm.

Có điều đã 7h40 nhưng cô bé kia còn chưa đến trình diện. Hướng Phi đôi mày hơi nhíu lại, khó chịu đánh giá Hà Vy thuộc loại con gái thích làm dáng, ra vẻ tiểu thư, mà anh vô cùng bức dọc khi phải chờ đợi người khác. Trước giờ toàn là con gái chờ đợi năn nỉ anh hứng thú mới đi chiêu cô để ý. Hừ, con bé này khá lắm.

Ngay lập tức, có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng sau đó một cô gái xuất hiện trước mặt. Nhìn cô ta dáng người thon nhỏ, đôi mắt lanh lợi, khi nhìn anh đôi mắt ấy lóe lên tí tinh quái. Đôi môi nhỏ đáng yêu, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng. Cô bé mặc chiếc váy màu vàng nhạt làm nổi bật làn da trắng. Trông cô như một thiên thần nhỏ.

Tiết thay vì công tử phong lưu này đối với những cô gái trẻ hay hờn dỗi, nũng nịu đặc biệt chán ghét. Những cô gái mà anh kết giao thường phải cứng chặc, trầm tĩnh, ít ra cũng thành thực, chứ bé con kiểu này suốt ngày khóc lóc nũng nịu sẽ thực phiền. Mà anh ghét nhất là phụ nữ phiền toái, suốt ngày than khóc.

Hà Vy có chút bức mình với ánh mắt nhìn dò xét không tế nhị của Hướng Phi. Hừ, đúng là “anh già” này coi cũng đẹp trai phong độ thật, nhưng mà làm anh thì được chứ người yêu? Cô thích những người cùng trang lứa, vui tính và phóng khoáng chứ một vẻ âm trầm thì thật mất cả hứng thú.

Cô lịch sự mỉm cười: “Chào anh, anh có phải là Hướng Phi? Tôi tên Hà Vy”

Giọng nói thanh tao cất lên Hướng Phi cũng thu hồi cái nhìn đánh giá, gật đầu lãnh đạm “uhm” một tiếng.

Hừ, hẳn ta tưởng bản thân là vua còn mình là cung nữ được gọi hầu hạ đấy à? Hà Vy tức giận thầm nghĩ nuốt cục tức trong lòng trên mặt vẫn bình thản không lộ chút gì.

Hai người không ai nói ai không khí im lặng phục vụ chậm chậm dọn thức ăn lên, không hổ là nhà hàng VIP trên bàn toàn là những món ngon đủ màu sắc trông thật hấp dẫn.

...

Hai người không ai kiêng dè ai tự nhiên động đũa, Hà Vy vừa ăn vừa nóng lòng nhìn đồng hồ trên tường, trong lòng mắng thầm nhỏ bạn chậm chạp. Nhìn dáng vẻ bất an nhìn đồng hồ của cô Hướng Phi cũng thần nhiên ăn. Trong lòng mỗi người không ai có ý định nói chuyện.

Hai người bày ra cục diện thăm dò lẫn nhau, xem ra tình hình này: “Địch không động, ta không động”.

So với không khí lạnh trong phòng kia thì hiện tại ngoài đường Yến Linh cũng nôn nóng không kém, phía trước đang ùn xe, hoàn cảnh bất đắc dĩ này khiến cô rất bức dọc.

Nguyên là ngày hôm qua trong lúc cô đang chăm chú học bài thì nhỏ Hà Vy gọi tới, hình như có chuyện nghiêm trọng câu cú nói loạn cả lên. Cuối cùng cô tổng hợp lại đại khái là nhỏ bị ép đi coi mắt, mà đối tượng là một “chú già” lớn hơn gần 10 tuổi.

Yến Linh là ai? Tất nhiên là cô gái tràn đầy nhiệt huyết, thích giúp đỡ mọi người. Lúc này đây cô bạn thân đang lâm vào hoàn cảnh “dầu sôi lửa bỏng” cô thế nào làm ngơ. Sau khi bình tĩnh hai người ngốc tuy không hơn một Gia Cát Lượng nhưng đối sách thì đại khái có vài cái. Cũng vì vậy hôm nay cô bỏ luôn cuộc họp đoàn thể chạy đến đây để giải cứu công chúa.

Lúc này điện thoại reo Yến Linh nhìn vào màn hình thấy là Hà Vy gọi tới biết là nhỏ nhất định tức giận:

“Tao nghe nè”.

“Sao giờ này còn chưa tới? Mày ở đâu rồi?” Hà Vy nôn nóng vào toilet điện thoại giục Yến Linh.

Yến Linh nhanh nhẩu: “Sắp rồi, sắp đến rồi, nãy giờ bị lạc đường”. Nguyên lai là cô định đi đường tắt cho nhanh, ai ngờ đi nhầm đường đến khi quay lại liền bị ùn xe. Nói xong nhanh chóng ngắt điện thoại cho xe chạy. Lúc này đường thông thoáng chiếc Click bon bon chạy trên đường.

Thời điểm đến nhà hàng tầm 8h30. Yến Linh bước đến quầy lấy tờ giấy số phòng mỉm cười, hỏi lễ tân :

“Cho hỏi phòng này đi thế nào ạ?”

Cô lễ tân gương mặt xinh xắn chỉ tay nói: “Phiền chị đi hướng này, đi thang máy lên tầng ba”. Tuy phong cách chuyên nghiệp nhưng nhìn vẻ mặt không giấu được sự lãnh đạm. Yến Linh đang vội cũng không bận tâm, vội vàng đi theo hướng lễ tân vừa hướng dẫn.

Lúc này không khí trong phòng “coi mắt” cũng không nóng lên chút nào, thay vào đó là lạnh nhạt, hờ hững. Chỉ nghe Hướng Phi lãnh đạm hỏi:

“Cô nói, cô thực sự đến là vì bị gia đình ép buộc?” Ánh mắt nheo lại tỏ vẻ khinh bạc. Đánh chết anh cũng không tin cô ta nói thật.

Hà Vy cũng đoán được phản ứng của anh bày bộ mặt chân thành nhẹ giọng: “Chỉ mong sau bữa ăn này anh và tôi là bạn bè cũng được, là anh em cũng được, nhưng khác hơn thì thực không thể”. Ngừng một chút lại ngập ngừng nói tiếp: “Thật ra tôi không hợp với anh, tôi...”

Đang lúc này bên ngoài đột nhiên có người đập cửa mạnh mẽ xông vào, bộ dáng hung hăng như muốn giết người. Hướng Phi nhìn kĩ hóa ra là một cô gái.

Nói sao nhỉ? Trông bộ dạng cô ta mặt mũi trông cũng không tệ phải nói là khả ái nhưng nhìn trang phục trên người cô ta, chắc chắn: Cô ta mặc áo thun bên ngoài khoác chiếc áo sơ mi sọc tối rộng thùng thình, vạt áo còn cột lại. Phối cùng chiếc quần Jean trông không biết hình dạng gì? Màu bạc phếch còn có mấy sợi dây xích xiên qua xiên lại, cộng thêm mấy chỗ rách tua tua. Mang đôi giày thể thao đen. Đúng là bôi đen thẩm mỹ.

Bộ đồ này chẳng hợp với gương mặt đáng yêu kia chút nào, theo Hướng Phi đánh giá bộ dạng này trông cô ta y như tên...nữ lưu manh. Anh hơi nghĩ nghĩ, cô ta làm thế nào chạy vào nhà hàng sang trọng này, còn có dám vào phòng VIP của anh.

Tất nhiên không đợi Hướng Phi gọi bảo vệ rằng có kẻ vào nhằm phòng gây rối. Lúc này Hà Vy gương mặt tỏ vẻ hoảng hốt đứng lên thất thần nhìn cô gái mới vào. Cô gái đó cất giọng chất vấn, thanh âm hơi run run:

“Hà Vy, Sao...cậu...cậu có thể không giữ lời? Chẳng phải đã nói đợi sau khi ra trường chúng mình ...chính thức hay sao?”

“Yến Linh, cậu... sao ..lại đến đây?” Hà Vy lấp bắp.

Yến Linh chạy đến nắm tay Hà Vy rồi rít giải thích:” Mình biết cha mẹ chúng ta sẽ không chấp nhận, mọi người nhìn vào sẽ lên án. Mặc kệ được không chúng ta học xong ra nước ngoài, cái gì cũng không lo lắng, cái gì cũng không để tâm, có được không?” Nói xong liền kéo tay Hà Vy chuẩn bị ra ngoài.

Hà Vy hơi sững lại xịu, hỏi: “ Cậu quyết định rồi sao?”.

Yến Linh nhìn Hà Vy thâm tình gật đầu.

Hà Vy còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn nhào vào lòng Yến Linh ra chiều thân mật. Đáng tiếc tính toán thế nào mà đôi guốc cao hơi trật vô tình bày ra cảnh tượng tiếp xúc môi vô cùng nóng bỏng.

Lúc này không nói cũng biết tâm tình của Hướng Phi phức tạp như thế nào? Anh dương dương kiêu ngạo mẹ anh cẩn thận lựa chọn cuối cùng chọn trúng”...”. Haiz! nhìn cảnh tượng trước mắt anh gần như đứng hình. Thanh danh bao nhiêu năm nay của anh một chút cũng không còn. Tệ hơn là trước mặt anh lúc này đây mọc lên vô số đầu người.

Vốn là cô lẽ tân sau khi thấy Yến Linh rời đi mới nhớ ra một việc. Phòng mà cô gái đó hỏi là phòng VIP do Hứa gia đặt hôm qua. “Như vậy, chết không xong”. Cô kêu hoảng một tiếng rồi vị trí đuổi theo cô gái kia.

Đáng tiếc cửa thang máy đã khép lại.

Sự việc bất thường đã thu hút sự quan tâm của những ánh mắt tò mò. Không hẹn mọi người cùng nhau dùng thang bộ ùa lên tầng ba xem náo nhiệt. Đây gọi là tinh thần bất hủ của người Việt Nam nha, đứng trước sự là bất kể thế nào cũng phải nhìn xem cho rõ đầu đuôi. Vừa khéo bọn họ bị màn hôn môi của hai cô gái đập vào mắt.

Không riêng Hướng Phi, hai nhân vật chính lúc này cũng có thể nói: “Sét đánh ngang tai”.

Nếu như ở nước ngoài nhìn thấy nam nữ giữa đường hôn nhau là lãng mạn, hai nam hay hai nữ trên phố hôn nhau thì hững hờ đi qua là xong, thì ở Việt Nam lại khác: Cảnh tượng nam nữ thanh thiên bạch nhật thân mật thể hiện tình cảm chính là làm cho người đi đường khinh bỉ. Còn tất nhiên trường hợp này sẽ là chán ghét cùng khinh bỉ, không khéo còn phẫn nộ.

Nhận thức tình hình ngoài dự kiến hai cô gái không hẹn nắm tay nhau chạy ra ngoài, phút chốc biến mất sau rừng người.

Xxxxx

Yến Linh ngồi phía sau Hà Vy hung hăng: “Sự trong sạch của ta bị nhà người hủy hết rồi”.

Hà Vy biết chuyện này cũng là diễn quá rồi. Từ cảm động thành kích động, hứng chịu cái nhìn phản cảm vừa rồi của quần chúng nhân dân cũng khiến cô ong ong trong đầu. Nói gì thì nói cô cũng là thủ phạm, ít ra cũng phải nói vài câu mát lòng ai đó nên cười tươi đáp: “Mày không thấy vừa rồi “tên già” kia bị một phen xanh mặt sao? Chẳng phải là vở diễn này cũng chỉ mong kết cuộc vậy sao? Nói xong còn cười khan ba tiếng.

Yến Linh bi phẫn: “Uhm, mày nói đúng lắm, diễn hay lắm hay đến nỗi tao nghĩ rằng tội mình chắc chắn bị khán giả tóm lại. Sau đó chết oanh liệt như chúa Giêsu bị treo lên thánh giá”.

Nghe Yến Linh nói Hà Vy sợ muốn dựng đứng lông mống, cô tuy có chút nghịch ngợm nhưng chẳng qua là bản tính trẻ con. Vừa rồi cô cũng công nhận tình huống thật là nguy hiểm. Dù sao cũng thoát khỏi anh già kia nên an ủi bạn: “ Mày đừng lo, bọn họ một không thân, hai không quen, sau này dù có gặp chắc gì nhận ra”.

Yến Linh thở dài một tiếng: “Mày nói cũng đúng, như thế này cũng tốt”.

Bây giờ Hà Vy mới thở phào nhẹ nhõm. Đưa Yến Linh về nhà trọ.

3. Chương 3

Hậu quả nghiêm trọng.

Sáng hôm nay như thường lệ Yến Linh để cho Trúc Nhi và Thảo Nguyên đi trước chọn chỗ ngồi. Cô đứng ở cổng trường chờ Hà Vy.

Cô, Hà Vy cùng với Trúc Nhi, Thảo Nguyên vốn trước đây ở cùng phòng trọ. Sau này Hà Vy bị mẹ gọi về nhà nên phòng trọ bốn người nay chỉ còn ba. Tuy vậy bộ tứ ngày nào vẫn không lạnh nhạt tình cảm mà vẫn thân thiết như xưa.

Yến Linh bỗng nhiên cảm thấy không khí bên cạnh cô dường như có gì khác thường. Hầu như những sinh viên đi ngang qua dù vô tình hay cố ý đều nhìn cô một cái, giống như nhìn một sinh vật lạ đáp vào trái đất. Nhất là khi cô vẫy tay với Hà Vy từ xa thì dường như bao nhiêu con mắt của học sinh trong trường đều hướng về cô.

Cô không khỏi chột dạ nghĩ thầm: “Hôm nay mình có phải mọc thêm một cái mũi hay dư ra một cái tai”, đưa tay lên sờ mặt không có vấn đề mới yên tâm một chút.

Hà Vy bước tới, cô đem thắc mắc này giờ nói với Hà Vy: “Sáng nay tao thấy có gì đó là lạ, hình như tất cả sinh viên trong trường đi ngang đều ngoái đầu nhìn tao”.

Lập tức Hà Vy hươ tay, cười hắc hắc nói:

“Mày đừng có ở đó mơ viễn vông nữa. Mày nhan sắc nam không hứng thú, nữ không ganh tỵ. Đừng nói mày đang nghĩ đến ngôi vị hoa khôi ngày đó nhé!”

Nhắc tới hai chữ Hoa khôi Yến Linh thật sự hận, hai chữ chính là nỗi đau trong lòng của cô: Chuyện là thế này, lúc đầu năm hai cô tuổi trẻ nhiệt huyết cũng có chút tự tin đi nên mặc kệ sự ngăn cản của ba đứa bạn hùng hổ đăng ký thi hoa khôi của khoa. Kết quả ngày công bố thực sự cô được chọn làm hoa khôi làm cho ba đứa kia há mồm trợn mắt kinh ngạc.

Nhưng sau một ngày ngồi lên vị trí hoa khôi cô bị đập xuống không thương tiếc, hóa ra chính là do vị lớp trưởng thâm thương trộm nhớ cô nên đã làm trái lương tâm tráo kết quả bình chọn”. Việc này là do bọn Hà Vy điều tra nói với cô.

Vì thế cô từ vị trí hoa khôi của khoa trở thành kẻ bị nữ sinh trong trường khinh bỉ. Ấy thế mà sự thể trên người kẻ thay vị trí của cô lại là một cô gái tên “Yến Linh”. Hừ, cô tất nhiên cô cảm thấy không phục, bởi vì chẳng phải cả cái tên cô ta cũng thua cô một dấu hay sao?

Quả nhiên một lúc Hà Vy cũng phát hiện ra sự bất thường mà Yến Linh nói, đúng hơn là cô cảm giác được mọi người rất chú ý cử chỉ và dáng điệu của Yến Linh lẫn cô. Khi vào thang máy ngột ngạt gần như không thở nổi, cô theo bản năng đứng phía trước dựa vào Yến Linh đang đứng sát tường. Lập tức loáng thoáng nghe người ta nói xầm xì gì đó có vẻ như châm biếm: “Đúng là không thể ngờ”. Một giọng khác phụ họa “Chuyện lạ trên đời này còn thiếu sao?”. Một người chen vào: “Vây mà lại công khai thân mật nữa cơ đấy”.

Điều làm cho hai người bất ngờ nữa là khi cả hai nắm tay bước vào lớp, không khí lớp vốn đang ồn ào như cái chợ, cho dù thầy hiệu trưởng xuất hiện chưa chắc bình loạn được thì lúc này tất cả đồng loạt im lặng hướng mắt về hai cô.

Chính xác mà nói là những đôi mắt chăm chú vào hai cánh tay đang thân thiện nắm chặt. Yến Linh thấy chuyện bất thường liền buông tay ra tiến về chỗ ngồi mà Trúc Nhi đã chuẩn bị trước. Không khí lớp lúc này một lần nữa quái dị. Mọi người rĩ tai nhau nói gì đó, mắt thỉnh thoảng trộm đưa về phía hai cô ngồi.

Đến khi giảng viên vào lớp không khí ám muội mới giảm xuống. Yến Linh luôn cảm thấy phía sau lưng có một luồng khí lạnh, quay đầu nhìn lại thấy ánh mắt lớp trưởng nhìn cô thực khó hiểu, vừa có vẻ chịu đựng vừa có vẻ đau khổ lắm. Yến Linh tự hỏi: “Ô! cô có làm gì đâu? Chẳng lẽ tin đồn anh ta thích mình là thật? Nhưng dù vậy cũng không phải dùng ánh mắt này nhìn mình chứ”.

Đến giờ giải lao Yến Linh đang mơ màng định chớp mắt một chút cảm giác có bóng người đứng trước mặt. Ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là lớp trưởng. Lớp trưởng ôn hòa thường ngày bỗng đứng khác lạ, sắc mặt nghiêm trọng nhìn cô nói: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện". Sau đó quay đầu đi trước.

Yến Linh ngẩn người hai giây, sau đó nhìn qua ba cô bạn, rồi nhìn ánh mắt tò mò cả lớp hơi suy nghĩ quyết định đi theo lớp trưởng.

Tại khu nhà nghỉ ngơi bình thường vẫn dùng cho sinh viên học hai buổi ở lại nghỉ trưa. Xung quanh có nhiều cây to rất mát mẻ. Yến Linh thấy ánh mắt Quốc Nguyên nhìn mình khác lạ, nồng nàn như lửa. Bất ngờ anh ta cất giọng nói: "Tôi có chuyện này muốn nói với Linh, thật sự từ lâu tôi rất thích Linh? Trong lòng Linh nghĩ thế nào về tôi?". Nói xong trong lòng vô cùng căng thẳng chờ đợi.

Yến Linh hơi khó nghĩ. Thật ra cô vẫn vô tư, không quan tâm chuyện tình cảm lắm. Hơn nữa mỗi lần về nhà cha mẹ thường giáo dục tư tưởng "học xong ra trường mới được có bạn trai. Nhất quyết không được yêu đương làm xao lãng việc học".

Cô tuy không thuộc dạng con gái nhu mì nhưng trước giờ đối với sự nghiêm khắc của cha vẫn rất sợ. Cho đến nay chưa từng kết giao với bạn trai, một lòng lo học. Tuy là có chút ham chơi nhưng thỉnh thoảng có người gửi thư làm quen cô vẫn khéo léo từ chối. Lần này cô hơi khó xử vì đối tượng là Quốc Nguyên. Trước giờ vị lớp trưởng này đối với cô luôn rất tốt và nhiệt tình. Cân nhắc một chút cô khẽ nói:

"Thật ra Linh thấy Nguyên rất tốt. Có điều Linh chưa nghĩ sẽ có bạn trai".

Quốc Nguyên trước cũng từng nghĩ muốn cô yêu thật không dễ dàng. Từng tận mắt thấy cô từ chối những người tiếp cận. Không dám lỗ mãng từng bước tiếp cận hi vọng một ngày "mài sắt thành kim". Nhưng hôm nay phát hiện ra sự việc này cùng với thái độ của cô, liên hệ những chuyện trước đây trong lòng phút chốc có đáp án.

Chẳng qua đáp án này làm cho anh cảm thấy rất đau lòng. Trong lòng có chút bất mãn hỏi Yến Linh: "Linh là nói dối, Linh có phải vì trong lòng từ lâu có người?"

Yến Linh không hiểu những ý nghĩ Quốc Nguyên chỉ lắc đầu phủ nhận: "Làm gì có, làm gì có".

Quốc Nguyên không đành được quyết định nói rõ trắng đen: "Còn không phải sao? Bởi vì người đó là Hà Vy nên Yến Linh muốn giấu giếm".

Yến Linh khổ hiểu hỏi lại: "Là ý gì?"

Quốc Nguyên cười nhạt: "Linh không cần phải che giấu".

Yến Linh cau mày: "Thật ra mình không hiểu Nguyên muốn nói gì cả?"

Quốc Nguyên chưa chát cho tình cảm của mình, thở dài u oán: "Trên diễn đàn của trường cũng nói rồi..." Ngập ngừng một chút rồi nói: "Dù người đó là ai tôi chỉ mong Linh mãi hạnh phúc, vui vẻ".

Nói xong ngẩng đầu định đi vào lớp, bất chợt thấy Hà Vy đang đứng cách không xa khoe môi đường như kích động giật giật không biết có phải đang giận hay không?

Yến Linh đang trầm mặt nghe sau lưng huyên náo liền quay lại. Cảnh tượng trước mắt. Cô thật sự muốn ngất, nhỏ giọng hỏi Hà Vy:

"Mày sao lại ở đây? Mày cũng nghe rồi phải không?"

Hà Vy thần sắc trịnh trọng: "Tao thấy bộ dạng ngầu của thằng chả chạy theo coi chuyện gì? Hai đứa bây nói lớn vậy những người đó không chừng cũng nghe rồi".

Người đi xem náo nhiệt đâu chỉ có một mình Hà Vy. Phía sau không xa những vị khách không mời nhưng nhiệt tình vẫn còn nhiều lắm.

Thật ra khán giả vốn không nghe được mô tê gì. Chỉ là nhìn thấy Quốc Nguyên gương mặt từ trắng sang xanh, rồi xanh chuyển tím. Yến Linh thái độ hoảng hốt lại cúi đầu trầm tư đoán là đang chột dạ. Hà Vy thì biểu tình kích động liền chắc chắn kết luận: "Hai người này đúng là có gian tình".

Yến Linh ôm đầu bứt tóc cô thật mong lúc này ông trời nổi giận cho sét đánh một cái trúng cô lần quay cho xong.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Trưa nay sau khi tan học Hà Vy cùng Yến Linh bị hai cô bạn áp tải về phòng tiến hành tra hỏi.

Sau khi nghe Hà Vy một lượt tường thuật sự việc Trúc Nhi lập tức nheo mắt phát biểu :

“Chuyện này không biết có thật không à? Tao cũng thấy hai đứa bây có gian tình.”

“Đúng vậy”. Thảo Nguyên phụ họa. “Lúc trước tao còn thấy hai đứa bây ôm nhau ngủ. hihi”

Hà Vy cười cười: “Không lẽ hai đứa bây chưa từng ôm nhau ngủ”. Ngừng lại cười gian rồi nói tiếp “Có lần hai đứa bây tắm chung, hahaha “

Trúc Nhi phụng phịu : “ Nè đừng nói vậy, lần đó mất điện tối thui tụi tao sợ ma chứ bộ”.

Hà Vy trấn an Yến Linh: “Mày đừng lo, tụi mình cây ngay không sợ chết đứng”.

Yến Linh cũng tán thành : “Uhm. Mình không có gì tất nhiên lâu dần cũng quên, thật ra tao cũng không lo lắng”.

Trúc Nhi trịnh trọng nói: “Cũng chưa biết đâu, tụi bây còn nhớ hồi năm hai, khoa thể dục có tin đồn hai hotboy đồng tính không? Cuối cùng vì áp lực cả hai đều nghỉ học rồi đó”.

Bên cạnh Thảo Nguyên cũng gật đầu: “Nhi nó nói đúng đó”.

Không khí rơi vào im lặng, lát sau Hà Vy nói: “Chuyện tới đâu tính tới đó. Bây giờ đói quá đi ăn gì đó trước, sau đó đi công viên”.

Cả bọn nhất thời hưng phấn nhanh chóng xuất phát.

Thật là tuổi trẻ vô ưu vô lo tốt biết bao.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hà Vy và Yến Linh hoàn toàn không ngờ tới trò chơi của họ đã dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Sáng hôm sau, thầy chủ nhiệm lên lớp thông báo hết giờ Hà Vy và Yến Linh lên phòng hiệu trưởng một chuyện.

Hai cô rụt rè đứng trước cửa phòng hiệu trưởng. Yến Linh hít một hơi dài nhìn Hà Vy động viên rồi đưa tay gõ cửa. Lập tức cánh cửa mở ra thầy chủ nhiệm nhu hòa nhìn hai người nói: “Hai em vào đi”.

Trước khi vào hai cô vốn đã sợ thì lúc này nổi sợ được nhân đôi khi nhìn thấy ông bà Lương cũng ở đó. Thầy hiệu trưởng nói:

“Hai em cứ ngồi xuống trước đã”.

Hai người khấp nép ngồi xuống đối diện với phụ huynh của Hà Vy. Sắc mặt họ tỏ ra tức giận. Hà Vy lên nhìn cha thấy ông đang nghiêm khắc nhìn mình trong lòng lại run lên một trận. Lúc này thần sắc của hiệu trưởng chẳng khác gì chánh án nghiêm nghị nhìn hai tội nhân đang run rẩy trước mắt, trầm giọng nói :

“Hai em đã biết chuyện gì rồi phải không? Bây giờ trước mặt phụ huynh hãy trình bày đi”.

Hà Vy biết sự việc nghiêm trọng ngẩng đầu hít một hơi dài nói: “Việc này chính là tại con mà ra, không phải như mọi người nghĩ, chẳng qua là hiểu lầm”.

Ông Lương nói : “Con nói đi, hiểu lầm như thế nào?”

Hà Vy cúi đầu đem sự việc từ đầu đến cuối kể lại một lần. Nghe xong không khí trong phòng im lặng đến lạ, chỉ sợ rơi một cây kim cũng có thể nghe thấy.

Ba mẹ Hà Vy thực sự bị chọc giận đến cực điểm gương mặt đen như “Bao Công”. Thầy hiệu trưởng đưa mắt hướng về họ như trao đổi điều gì, sau đó nhìn qua Hà Vy và Yến Linh vẫn đang cúi đầu nói: “Hai em về trước đi việc này thầy và phụ huynh sẽ làm việc với nhau”.

Hai cô ngẩng đầu lên nhìn thầy sau đó xin phép rời đi.

...

Một tuần sau tại sân bay Yến Linh, Trúc Nhi, Thảo Nguyên quyến luyến đưa tiễn Hà Vy .

Thảo Nguyên nói: “Sang đó nhớ thường xuyên online nói chuyện với tụi tao”.

Hà Vy gật đầu “uhm” một tiếng.

Trúc Nhi cũng nói: “Qua đó không được có bạn trai, không được làm hao mòn tài nguyên nước mình”.

Hà Vy mỉm cười: “Nhất định”.

Yến Linh nhìn thật sâu vào mắt Hà Vy, dặn dò: “Qua đó cố gắng học, nhất định phải học giỏi , thật giỏi. Lúc nào không thoải mái gửi mail cho tụi tao”. Ngừng lại một chút lại nói: “Phải nhanh chóng trở về”.

Hà Vy không còn giữ vẻ thản nhiên trông mắt đỏ hoe, sau đó cả bọn ôm nhau òa khóc.

Ông bà Lương lúc này bước đến gần giục: “Đến giờ rồi con nhanh lên đi, qua đó phải biết tự chăm sóc mình”.

Hà Vy gật đầu kéo hành lý bước đi đôi vai cô run run một chút cũng không dám nhìn lại. Cô biết nếu bây giờ cô nhìn lại cô sẽ không còn can đảm đi nữa. Yến Linh chợt nhớ điều gì hét to: “Hà Vy đi đường bình an”.

Hà Vy bước chân hơi chậm lại, sau đó có vẻ cương quyết nhanh chóng bước vào cửa.

4. Chương 4

Đắc tội với Hướng Phi

Yến Linh buông quyển sách “ kỹ năng quản lý” xuống nhìn đồng hồ đã hơn 11h cô vội vàng bước đến bên cạnh máy vi tính nhấn nút power khởi động máy vi tính. Theo thường lệ, mỗi tháng một lần cô và Hà Vy online nói chuyện.

Chiếc máy vi tính của cô nhìn vào thật giống như “bảo vật tổ truyền”. Tất nhiên là không phải “tổ truyền” thật mà là được truyền tay nhau qua nhiều lần. Đến lượt cô không thể tính toán được là chủ nhân đời thứ mấy.

Ngoài việc nó thính thoãng tự động sáng tối và đánh chữ lạch tạch như người bị ”cà lăm” thì những cái khác cũng được tạm coi là bình thường vậy.

Trúc Nhi đang đeo tai phone nằm trên giường nghe nhạc, ngó qua Yến Linh không nhận được ghẹo một câu:

“Mày lại đến hẹn gặp người yêu đấy à?”

Từ lúc Hà Vy đi nước ngoài đến nay scandal của cô cũng tạm thời lắng xuống. Đôi lúc cũng có vài người nhớ chuyện khi đi qua cô to nhỏ vài câu, hay có khi hai cô bạn cùng phòng vui miệng trêu đùa. Trên thực tế chuyện này cũng dần dần bị bỏ quên.

Nhắc lại thời điểm đó Yến Linh chán nản cực độ. Mỗi ngày việc đi học giống như một loại tra tấn tinh thần. Nhiều lúc bị quan gần như muốn bỏ học, may nhờ có Trúc Nhi và Thảo Nguyên luôn bên cạnh an ủi động viên. Hiện tại cô cũng phục hồi lại tinh thần trở về một Yến Linh lạc quan, vui vẻ.

Có câu nói: “Sống trong vùng bão lũ hẳn sẽ có cách thích nghi với bão lũ”. Yến Linh thật sự cảm thấy hoàn cảnh mình như thế.

Tất nhiên sự việc này từ đầu đến cuối gia đình cô một chút cũng không biết. Nếu không chắc cô không biết ông bà có tức giận đến tăng huyết áp hay không? Còn có ông anh hắc ám nữa, không cười tới tấp quai hàm mới là lạ.

Yến Linh nheo mắt nhìn Trúc Nhi đặc ý: “Mày ghen à!”

Trúc Nhi làm bộ dạng ôm ngực rên rỉ: “Ôi đau tim quá, chết mất”.

Yến Linh nhìn màn hình vẫn chưa thấy Hà Vy online nên quay sang trêu đùa với Trúc Nhi: “Haha, ày ghen chết khi thấy tụi tao tình cảm thâm thiết”.

Trúc Nhi “...”

Thảo Nguyên nằm bên cạnh Trúc Nhi đang ngủ ngon bị hai đứa bạn cười nói giật mình thức dậy. Trùng mắt nhìn hai kẻ gây rối nói: “Tao mà không ngủ được hai đứa bây ngày mai đừng mong có cơ hội nhìn thấy mặt trời”.

Quăng ra câu sát thủ lạnh người, kẻ hăm dọa tỉnh bơ ngủ tiếp.

Yến Linh và Trúc Nhi nhìn nhau lè lưỡi nhát ma. Lúc này màn hình vi tính hiển thị dòng tin “tieucongchua vừa đăng nhập”. Yến Linh xua tay nói: “Người yêu ta đến rồi, người cút qua một bên”. Sau đó cười cười mười ngón tay thon dài nhẹ lướt trên bàn phím:

Babyngoan: “Hi”

Trúc Nhi bĩu môi: “Ta đây mới không thèm nói chuyện với người. Ngày mai trường có tổ chức buổi giao lưu thảo luận với doanh nghiệp, tranh thủ ngủ sớm để còn đi dự đó”.

Yến Linh: “Biết rồi”.

Trên màn hình, tieucongchua: “Mày online lâu chưa”

Babyngoan: “Mày nói coi”.

Tieucongchua: “Thành thật xin lỗi, tao không cố ý”.

Babyngoan: “Chỉ cái không cố ý mà cố tình của mày thôi tao cũng không phải không biết”.

Tieucongchua: “Hihi”,

“Haiz! ở đây chán quá, tao không quen ai, suốt ngày ở một chỗ như khúc gỗ”.

Babyngoan: “Vẫn chưa quen à?”

Tieucongchua: “Tạm thời cũng thích ứng được, chỉ là không thích.”

“À, dạo này lớp trưởng còn tránh mặt mày không?”

Babyngoan: “Hết rồi, thỉnh thoảng còn nói chuyện, đi ăn uống với nhau nữa”.

Tieucongchua: “Vậy còn mọi người trong trường, còn nói nữa không?”.

Babyngoan: “Nói thì nói, dù sao dạo này tao lợi hại lắm nên mặc kệ họ nói”.

Tieucongchua: “????”

Babyngoan: “Mặt dày hơn trước”.

Tieucongchua: “...”

...

Mãi trò chuyện đến khi tạm biệt với Hà Vy thì đã hơn 4h sáng. Lòng mi của Yến Linh cứ như dùng keo dính chặt vào nhau. Lúc này cô mới bò lên giường ngủ.

Không lâu sau, cô bị hai cô bạn một lời, hai kéo khí thế hùng hổ như tội nhân bị đưa ra pháp trường. Ngơ ngác nhìn hai đứa bạn, hai người này cũng bị cô chọc giận lắm bầm: “Đã nhắc ngủ sớm rồi thế mà còn...”

Cả người cô vẫn còn lảng lảng. Hai cô bạn chặt vật lắm mới ép được cô rửa mặt, chải đầu chỉnh trang lên trường.

Nhưng mà cái người vẫn đang đi đều bước kia tâm hồn vẫn còn đang du lịch ở tận phương nào.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ba cô tuy đi sớm nhưng hội trường lúc này cũng khá đông người. Trúc Nhi và Thảo Nguyên đóng vai trò là lính dọn đường đi hai bên Yến Linh chen lấn, cuối cùng cũng tìm được chỗ ngồi chính giữa hội trường, cách sân khấu không xa. Khỏi nói hai cô lúc này thấy bản thân vô cùng thành công không khác gì xông vào trại giết giết được tướng quân, nét mặt lộ rõ vẻ rạng rỡ cùng phần khởi.

Lúc này hội trường càng lúc càng đông, đặc biệt là hầu hết đều là bóng dáng nữ sinh. Kể cả những sinh viên không thuộc khoa kinh tế cũng có mặt. Nam sinh thì ít ỏi đến mờ nhạt. Kiểu này theo tử vi được coi là âm thịnh dương suy.

Bên cạnh chỗ ba người ngồi có hai nữ sinh đang tí tê nói chuyện. Hai cô này đi dự thảo luận mà không khác lắm với đi dự tiệc cưới. Quần áo chải chuốt, phấn son lòe loẹt. Phải nói đúng hơn chính là 80% người có mặt hôm nay đều có bộ dạng này.

Sinh viên A nói: “Nghe nói khách mời lần này rất đẹp trai”. Nói xong ánh mắt lộ vẻ đắm đuối.

Sinh viên B: “Còn phải nói sao? Là chủ tịch tập đoàn Hướng Đông. Lần này anh ta nhận lời đến đây thật là không ít tiếng tăm cho trường ta”.

Sinh viên A: “Mọi người nói anh ta vẫn còn đang độc thân, thật là tài nguyên quý hiếm nha”.

Sinh viên B: “Nếu không phải anh ta tôi thêm đến buổi thảo luận này hay sao. Biết đâu anh ta nhìn trúng tôi”. Người này đang đặc ý dáo dạt bỗng thấy không khí xung quanh trầm xuống. Quả nhiên rất nhiều ánh mắt thiếu thiện cảm bắn qua phía này.

Thảo Nguyên và Trúc Nhi thầm thở dài trong lòng thương hại cho nữ sinh kia mắc chứng tự kỷ. Còn Yến Linh vẫn không có phản ứng gì, bản thân cô ngay cả chút phản ứng cũng không có. Bởi vì cô... “bận ngủ”.

Một lúc sau, không khí hội trường ồn ào náo nhiệt lắng xuống. Từ bên trái thầy chủ nhiệm lớp Yến Linh với vai trò là MC bước ra sân khấu.

Hàng năm trường vẫn tổ chức những buổi thảo luận như thế này, cũng chính là hình thức liên kết giữa trường học và doanh nghiệp. Tương tự mọi năm theo trình tự vẫn là khách sáo mấy câu sau đó lần lượt giới thiệu phía lãnh đạo nhà trường, lãnh đạo cấp bộ xuống dự,...

Bên cạnh hiệu trưởng một chiếc ghế vẫn đang còn trống, mọi người mỗi mắt mong đợi chủ nhân chiếc ghế đó.

Thầy hiệu trưởng tiến lên phát biểu, đầu tiên giải thích vị khách mời do có việc đột xuất sẽ đến chậm. Hội trường “ồ” lên buồn bã, trên mặt hầu hết sinh viên lộ ra vẻ thất vọng. Thầy hiệu trưởng vô cùng cảm động tình thần nhiệt tình học tập của các bạn chỉ thiếu rút khăn lau nước mắt. Cũng may ông không biết trong lòng họ tính toán những gì bằng không ông sẽ tức đến nội thương mà chết.

Giây sau đó thầy hiệu trưởng tuôn ra một tràng diễn văn làm đám sinh viên trong lòng nhấp nhòm thở dài mãi không thôi. Đến lúc thầy hiệu trưởng kết thúc diễn văn xong họ mới nhẹ thở hắt ra một hơi.

Tiếp theo thầy MC tươi cười nói: “Bây giờ vị khách mời ngày hôm nay đã đến”. Ánh mắt ông hướng về phía cửa. Cả hội trường đồng thời đưa mắt nhìn về phía cửa lớn.

Con đường chính giữa từ cửa lớn đến sân khấu lúc này xuất hiện một chàng trai vô cùng anh tuấn, tiêu sái. Anh ta mặc bộ vest màu đen, trên người anh ta tỏa ra một loại khí chất vương giả, tự tin. Hội trường lúc này có nhiều người kích động đứng lên nhìn. Cứ mỗi bước chân anh ta đi cơ hồ là nhịp tim của các thiếu nữ đập nhanh một chút. Trên mặt anh ta lúc này ẩn hiện chút cao ngạo, đôi môi hơi nhếch lên, ánh mắt bình thản.

Trường hợp này quả thật không xác định được là “sói lạc vào bầy cừu” hay “cừu lạc vào bầy sói” đối khát.

Đi theo sau anh ta là một trung niên khoảng chừng bốn mươi đoán là trợ lý của anh ta. Rất may anh ta mang theo trợ lý nếu đổi lại là thư ký thì không chừng số lượng ánh mắt nóng bỏng dồn về anh ta giảm đi đáng kể. Cam đoan là anh ta cố ý.

Anh từng bước vững chãi bước lên sân khấu, bắt tay với hiệu trưởng khách sáo nói: “Rất xin lỗi, có việc đột xuất nên đến trễ, sẽ không ảnh hưởng đến buổi thảo luận chứ?”

Hiệu trưởng nữa điểm cũng không dám trách móc, liên tục xoa tay nói: “Hứa chủ tịch đừng khách sáo, ngày dành ít thời gian quý báu đến đây đã là vinh hạnh cho trường này lắm”.

Lúc này thầy MC giới thiệu khách mời lên chia sẻ những thông tin và kiến thức mà doanh nghiệp thường yêu cầu đối với sinh viên mới ra trường. Anh thẳng người bước đến đón micro từ tay MC nở nụ cười với mọi người. Bên dưới này không ít cô gái đỏ mặt thẹn thùng nhìn xuống chân mình.

Anh đưa mắt nhìn một vòng quanh hội trường, mọi người ai ai cũng hồi hộp mong ánh mắt anh sẽ dừng lại trên người họ chậm hơn vài giây.

Ánh mắt anh đang bình thản liếc qua bỗng một giây dừng lại giữa không trung, hai chân mày hơi nhanh nhúo lại, sau đó ánh mắt tiếp tục dò xét. Sau cùng không nhận được lại nhìn về phía đó một lần nữa mới thu hồi ánh mắt. Đáy mắt anh lúc này dường như có chút tức giận.

Một lần nữa Hướng Phi không làm mọi người thất vọng bởi anh sở hữu một giọng nói trầm ấm, thật dễ làm lòng người rung động.

Thế nhưng trên đời vốn không có gì là tuyệt đối. Ví như Hướng Phi vốn đang được ngàn người ngưỡng mộ kia thì trong đó một người ngay cả nửa mắt cũng không thèm nhìn anh.

Còn ai khác hơn là Yến Linh? Từ lúc mọi người xôn xao kích động cô có hơi giật mình thức dậy, miễn cưỡng nhìn lên sân khấu thấy một gương mặt lạ xuất hiện đoán là khách mời. Thực sự hôm gặp ở nhà hàng cô một chút cũng không nhìn anh nên không nhận ra. Lại nói cô đang rất buồn ngủ đừng nói là một người lạ mặt, ngay cả là người quen cô cũng lười chào hỏi. Vì vậy giây tiếp theo cô lại dựa đầu vào Trúc Nhi bên cạnh ngủ tiếp.

Thực là làm Hướng Phi tức muốn ghen cả họ. Trong suốt hơn 15 phút anh phát biểu cộng thêm trợ lý tiếp lời cũng là một giờ đồng hồ. Mọi người ai ai cũng bày ra bộ dáng nghiêm túc nghe, ánh mắt thì chăm chú hơn cả học sinh mẫu giáo nghe giảng bài nhìn về phía anh. Riêng cô, cô bày ra vẻ mặt ngủ đến no mắt.

Chính là muốn chọc tới anh sao? Từ trước đến giờ anh chưa từng có cảm giác thất bại như lần này. Từ nhỏ anh vốn xuất sắc hơn người. Xung quanh không ai là không khen ngợi ngưỡng mộ. Trong phạm vi 100m anh xuất hiện có ai mà không quan tâm, khi anh cất tiếng có ai mà không hưởng ứng, hơn nữa dù là câu nói vô tình của anh còn được coi như là mệnh lệnh. Đã quen với sự đối đãi của bậc đế vương, hôm nay có người dám phá vỡ nguyên tắc, ngang nhiên coi thường anh. Anh chính là cảm thấy tự tôn bị xúc phạm.

Tất nhiên anh không bao giờ cho kẻ đó có dịp đắc ý, anh nhất định sẽ không tha cho cô.

Người này anh không thể không nhận ra, cô ta đã từng một lần làm mất mặt anh trước mọi người. Anh nghiêng răng thâm nghĩ: “Yến Linh cô to gan lắm, tôi sẽ làm cho cô hối hận”.

Yến Linh đang ngủ nghe như có luồng gió lạnh chạy dọc sống lưng, giật mình thức dậy mơ mơ màng màng nhìn quanh. Cô đưa tay dụi mắt quang cảnh phía trước làm cô giật mình.

Nếu không thấy vị hiệu trưởng còn oai nghiêm ngồi kia, cô thực sự nghi ngờ đây là liveshow của mình tỉnh nổi tiếng nào đó. Trước mắt các nữ sinh đang nhiệt tình vây quanh vị khách mời. Cô trong lòng dâng lên chút chán ghét: “Có phải đang đóng phim thần tượng đâu”.

Cô nhìn qua bên cạnh thấy hai cô bạn đang chôn chân tại chỗ, trong lòng cảm thấy có chút an ủi. Ít ra cũng còn có hai cô bạn giống cô không “yếu thế” trước cái đẹp. Cô hờn hờn: “Sao hai đứa mày không lên đó?”

Hỏi xong nhường mắt trong lòng có sẵn đáp án, ví như sĩ tử bọn người kia hay là coi thường vẻ đẹp mị dân của tên đó thì lại nghe hai câu trả lời hoàn toàn “trật đường ray”:

Trúc Nhi: “Đông quá không thể chen vào được”.

Thảo Nguyên: “Đợi chút tụi nó lui xuống mình liền lên”.

Yến Linh: “...” .

Lúc này lớp trưởng Quốc Nguyên phía sau bước tới chào ba người một cách nhiệt tình:

“Thảo luận xong rồi, mọi người có đói không? Cùng nhau đi ăn chút gì đi?” Ánh mắt có chút mong đợi hướng về Yến Linh.

Yến Linh ngủ no mắt mới hay trong bụng trống rỗng, đề nghị này với cô chẳng khác nào “buồn ngủ gặp chiếu manh”. Vả lại thấy chuyện kia cũng là lâu rồi, bây giờ coi nhau là bạn bè tốt nên gật đầu đáp ứng.

Hai đứa “mê trai” kia tuy là luyện tiệc cũng nhanh chóng gật đầu.

Bốn người cùng nhau bước ra khỏi hội trường. Trong hội trường người nào đó đang bị fan hâm mộ bao vây vẫn không quên đưa ánh mắt gắt gao nhìn theo một cô gái.

XXXXXXXXXXXXXX

Hướng Phi đang chăm chú nhìn vào lí lịch điều tra mà trợ lý Lâm cung cấp.

“Dương Yến Linh, 22 tuổi, sinh viên năm cuối ngành quản trị nhân lực, thành tích học tập khá tốt. Bên trái còn kèm theo tấm hình 3x4, cô gái trong ảnh nét mặt hồn nhiên. Tiếp theo là các mối quan hệ, sở thích, xuất thân gia đình, sự thật vụ scandal cũng được cung cấp rõ ràng đầy đủ.

Trợ lý Lâm đứng bên cạnh hơi khó hiểu nhìn vị chủ tịch đang chăm chú đọc hồ sơ của Yến Linh, thần sắc nghiêm túc không khác gì đang đọc báo cáo kinh doanh. Đây là lần đầu tiên từ lúc ông công tác đến nay đối tượng bị điều tra là một cô sinh viên nhỏ chứ không phải là đối thủ kinh tế hay quan chức tai to mặt lớn.

Nhìn biểu tình trên mặt anh Trợ lý Lâm cảm thấy tội nghiệp cho cô gái bé nhỏ kia, bởi vì rõ ràng khỏe môi của chủ tịch trẻ hơi nhếch lên đầy ác ý.

Hướng Phi xem xong hơi ngã người trên ghế ra vẻ thoải mái hỏi trợ lý Lâm:

“Trước giờ tập đoàn ta chưa từng cho sinh viên thực tập phải không?” Quy định này do anh đưa ra, anh rất không muốn những người không chuyên chạy nhảy tới lui trong môi trường chuyên nghiệp này. Càng không muốn bí mật kinh doanh bị người bên ngoài biết.

Trợ lý Lâm cung kính: “Thưa phải”.

Anh đều giọng: “Vây coi như phá lệ một lần, anh sắp xếp sắp tới cho cô ta vào đây thực tập”.

Trợ lý Lâm hơn ngần người sau đó ứng tiếng: “Vâng”.

Anh khoát tay: “Anh ra ngoài đi”.

Trợ lý Lâm ra ngoài còn lại một mình Hướng Phi vui vẻ đắc ý nhìn vào hồ sơ Yến Linh nói: “Đợi xem tôi trừng trị hành vi bất kính của cô như thế nào.”

5. Chương 5

Thông báo thực tập.

Thời gian trôi nhanh, thời điểm tốt nghiệp cũng sắp đến gần. Trong lòng những cô cậu sinh viên vừa vui mừng, vừa hoang mang. Vui vì bản thân sắp thực sự bước vào cuộc đời, không còn phải chịu quản thúc của gia đình và nhà trường, từ nay có thể độc lập cuộc sống. Hoang mang vì phải lo lắng tìm nơi thực tập, ra

trường phải chạy đông chạy tây tìm việc làm, không may lại phải thất nghiệp. Trong lòng có nhiều mâu thuẫn đang xen rối rắm.

Dĩ nhiên cũng vì năm cuối bao nhiêu việc phải lo, áp lực đè xuống hai vai, sinh viên thường là mắt đen như gấu trúc, mặt mày bơ phờ. Yến Linh cũng như thế, dạo này trông cô kém hoạt bát hẳn, suốt ngày vùi đầu học bài, ăn uống thất thường. Thật sự khổ không sao kể xiết. Ngay cả Hà Vy cũng không ngừng nói cô nên chú trọng sức khỏe. Quốc Nguyên thì luôn miệng bảo cô: “Gầy đến nỗi gió sắp thổi bay rồi”.

Trúc Nhi và Thảo Nguyên tuy cũng chăm chỉ ôn bài nhưng so với Yến Linh thì vẫn thoải mái hơn. Đối với việc học của cô hai cô bạn cứ lâu bầu mãi. Cô liền như người cầm điếu vẫn tiếp tục miệt mài sách vở.

Buổi chiều, Thảo Nguyên và Trúc Nhi bên ngoài vừa bước vào phòng thấy Yến Linh vẫn đang chăm chú học bài không khỏi lắc đầu. Trúc Nhi bước đến giật quyển sách trên tay Yến Linh giận dữ nói: “Mày coi mày sắp thành con mọt sách luôn rồi, làm ơn nghỉ ngơi chút nào”.

Cô cười cười nhìn bạn, cô biết bình thường Trúc Nhi bên ngoài giống như loại người hời hợt nhưng đối với bạn bè rất quan tâm, trong lòng thấy vô cùng ấm áp. Liền trấn an: “Đọc sách nhiều một chút chuẩn bị tốt đến lúc làm báo cáo thực tập cũng tự tin hơn”.

Thảo Nguyên nói: “Nhưng cái kiểu học như mày dễ bị điên lắm, trước đây nghe nói có người học nhiều quá đến mơ mơ hồ hồ cuối cùng phải vào bệnh viện”.

Yến Linh cãi lại: “Tao đâu có học tới cỡ đó chỉ là rảnh rồi xem thêm chút thôi”.

Trúc Nhi cương quyết: “Không học nữa. Tối nay lớp trưởng mời, tụi mình đi chơi thoải mái một trận đi”.

Yến Linh không nỡ làm hai cô bạn thất vọng nên gật đầu đáp ứng.

Buổi tối cả bọn kéo nhau đi ăn lẩu. Quốc Nguyên thấy Yến Linh gầy đi nên cố tình gọi nhiều món bổ dưỡng bồi bổ cho cô. Yến Linh cũng không khách khí ăn uống tự nhiên, coi như đền bù mấy tuần qua bao tử cô chịu khổ vất lộn với mì gói.

Từ khi Quốc Nguyên biết rõ chân tướng vụ scandal của Yến Linh, đối với cô càng nuôi hi vọng, Yến Linh tuy không tình nguyện đối với sự quan tâm của Quốc Nguyên cũng thấy không nhẫn tâm chối từ. Cứ thế Quốc Nguyên lại được dịp quan tâm, tranh thủ tình cảm.

Ăn xong cả bọn lại kéo nhau đi karaoke. Yến Linh thời gian qua tự mình cảm cửa nay được hít thở bầu trời tự do chẳng khác gì cá gặp nước. So với mọi người hưng phấn hơn mấy phần liên tục hò hét, không khí trong phòng vô cùng âm ỉ.

Quốc Nguyên từ đầu đến cuối vẫn là bộ dạng nuông chiều, mặc cô làm loạn chỉ cần thấy cô vui vẻ anh như cảm thấy mình cũng vui. Trong phòng náo nhiệt riêng chỉ có Thảo Nguyên từ đầu đến giờ vẫn trầm lặng, dường như trong lòng mang nhiều tâm sự.

Trúc Nhi cả buổi bị Yến Linh giành micro cầm hận không thôi, nay thấy Yến Linh mệt mỏi nghỉ ngơi liền tranh thủ ca hát. Yến Linh đang vui vẻ nhìn thấy sang bên cạnh thấy Thảo Nguyên đang suy tư liền hỏi: “Mày sao vậy? Trong người không khỏe hay sao?”

Thảo Nguyên lắc đầu, chỉ nói hôm nay khan tiếng không muốn hát, Yến Linh nửa tin nửa ngờ cũng không nói gì.

Gần đây cô thường bắt gặp Thảo Nguyên hay trầm tư có lúc như mất hồn, chẳng qua là tính Thảo Nguyên hơi hướng nội có chuyện thường để trong lòng nên cô đợi Thảo Nguyên tự mình nói ra chứ không trực tiếp hỏi.

...

Khi ba người về đến phòng. Trúc Nhi chơi vui nên lăn ra ngủ bất tỉnh nhân sự. Yến Linh từ lúc thấy vẻ bất thường của Thảo Nguyên vẫn không ngừng quan sát cô. Thảo Nguyên lúc này ngồi vào bàn học mở sách học nhưng vẫn bộ dạng ngơ ngẩn. Yến Linh vừa bước ra từ nhà tắm thấy vậy liền hỏi: “Hôm nay mày sao vậy?”

Thảo nguyệt giật mình đánh rơi quyển sách trên tay, hốt hoảng khom người định nhặt lên vô tình làm rơi ra tấm ảnh. Tấm ảnh trượt nhẹ đến chân Yến Linh thì ngừng lại. Cô cúi người nhặt lên nhìn thấy người trong ảnh thì giật mình nhìn Thảo Nguyên trân trân. Thảo Nguyên mặt cắt không còn chút máu, cúi đầu không dám nhìn cô.

Trong tấm ảnh là một thanh niên dáng người cao cao, gương mặt thư sinh nho nhã. Trên người đang mặc chiếc áo xanh tình nguyện đang cười tươi. Đây là bức ảnh chụp của Quốc Nguyên hai năm trước, lúc đó trường tổ chức chương trình tình nguyện cả cô, Trúc Nhi, Thảo Nguyên và Hà Vy đều tham gia.

Trong chuyến đi đó về miền trung cứu trợ mùa lũ, đoàn người phải làm việc rất vất vả. Ngày cuối cùng trong lúc đang phát gạo cứu trợ Thảo Nguyên thể chất yếu nhất trong đoàn không quen khí hậu bất ngờ ngất đi. Nhất thời cả bọn cuống lên. Quốc Nguyên là đội trưởng thấy vậy đưa Thảo Nguyên về khu nhà nghỉ chân của đội và chăm sóc cho Thảo Nguyên. Thực tế bọn Yến Linh trước giờ có biết chăm sóc người bệnh như thế nào đâu?

Yến Linh cầm tấm hình đặt vào tay Thảo Nguyên hỏi: “Mày yêu lớp trưởng phải không?”

Thảo nguyên giây phút toàn thân cứng ngắt. Cúi đầu nhỏ giọng: “Yến Linh, tao xin lỗi”.

Yến Linh lúc này không biết nói sao với cô bạn này? Nếu cô biết sớm có lẽ còn nhiệt tình mai mối cho hai người. Thực chất cô và Quốc Nguyên đến nay vẫn chỉ là bạn bè người này lại xin lỗi cô. Cô ngược lại cảm thấy mình là người có lỗi, nếu không có cô biết đâu hai người này đã đến với nhau.

Yến Linh bước đến nắm tay Thảo Nguyên thân thiết nói: “Nhỏ gốc này, đúng ra mày phải nói từ sớm mới phải, tao ủng hộ mày và lớp trưởng. Tao chỉ coi anh ta là bạn thôi”.

Thảo Nguyên ngẩng đầu nhìn Yến Linh, đôi mắt ấy biểu thị thái độ chân thành và thông cảm. Cô vô cùng xúc động nói: “Cám ơn”. Sau đó hai giọt nước mắt tròn tròn lăn nhẹ trên má.

Yến Linh kiên định nói: “Tao sẽ giúp mày”.

XXXXXXXXXXXX

Thời điểm tháng đầu tháng tư, hoa phượng bắt đầu chớm nở, những cánh hoa màu đỏ báo hiệu sự chia ly của tuổi học trò, trong lòng mỗi người bắt giắc dâng lên một nỗi tiếc nuối. Trách sao thời gian trôi đi nhanh quá, mới ngày nào gặp nhau ngỡ ngàng mà nay sắp chia tay. Mới đó mà đã bốn năm.

Những chuyện hiểu lầm, giận hờn, ganh ghét phút chốc đều tan biến. Ai đều cảm thấy tự trách mình thời gian qua sao không đối xử tốt với nhau hơn? Cứ thế thường ngày trong trường là cảnh: Sinh viên từng nhóm quay quần vào nhau, chia sẻ động viên nhau vượt qua thử thách cuối cùng.

Những người đa sầu đa cảm thì cất tiếng thở dài nhìn trời hay ngâm nga câu thơ buồn nào đó. Lòng đầy cảm khái không biết sau này ra trường có còn dịp ngồi lại bên nhau cười nói hay không?

Sinh viên chuyền tay nhau viết những câu thơ những dòng lưu niệm. Khó mà biết trước tương lai, trong đường đời có được một lần gặp mặt hay không? Hay lại vội vàng mà bước qua nhau.

Thời gian này chương trình học đã hoàn thành cũng đến lúc đi thực tập. Sinh viên phải đăng ký đề tài luận án cùng đơn vị thực tập. Máy ngày nay Yến Linh cũng đã lựa chọn xong đề tài nhưng còn đơn vị thực tập thì hơi khó.

Trúc Nhi được ba cô nhờ người bạn đưa vào công ty thực tập, cô cả buổi thuyết phục ba cô xin thêm hai người nữa, rất lâu ba cô đáp ứng nhận thêm một. Yến Linh cảm thấy vận số của mình xưa nay không tệ, nên nhường cơ hội này cho Thảo Nguyên. Tự cô đi tìm đơn vị thực tập.

Sáng nay Yến Linh vào lớp thầy chủ nhiệm thông báo với cả lớp năm nay tập đoàn Hướng Đông năm nay phá lệ sẽ nhận sinh viên thực tập nhưng chỉ định chỉ nhận một người, và người đó là Dương Yến Linh. Ngay lập tức mọi người trong lớp ồ lên, đồng loạt nhìn cô. Có người thì nhìn cô như ngưỡng mộ, có người nhìn cô với thái độ ganh tỵ căm ghét. Làm cho cô cũng hồ hồ không biết là họa hay phúc.

Trúc Nhi vỗ vai cô: “Đừng lo lắng đây là cơ hội tốt, mày nên cố gắng tranh thủ cơ hội.”

Thảo Nguyên cũng nói: “Tập đoàn Hướng Đông là tập đoàn có tiếng trong giới kinh doanh, nếu mày thực tập ở đó cũng coi như chắc chắn cầm được bằng tốt nghiệp”.

Yến Linh vẫn tự hỏi vì sao mình là người được chọn? Cô thành tích cũng không được gọi là xuất sắc, trong khoa cũng không có gì nổi bật. Tuy nhiên hiện tại đã không phải lo lắng tìm chỗ thực tập nên cảm thấy dù nơi đó là núi đao biển lửa cũng phải liều một phen. Vì thế khí thế bừng bừng chờ ngày đi thực tập.

Buổi tối cô lên mạng viết mail tâm sự với Hà Vy, nói rõ trường hợp của mình. Nói xong trong lòng vô cùng nhẹ nhõm liền đi ngủ sớm, chuẩn bị tinh thần hôm sau đến công ty trình diện.

6. Chương 6

Yến Linh đi thực tập.

Yến Linh ngẩng cao đầu lên nhìn tòa nhà Hướng Đông, trong lòng hơi run nhưng cũng có chút đắc ý. Thảo Nguyên nói đúng vào nơi tâm cỡ như thế này thực tập thật không dễ dàng.

Ở quầy tiếp tân, một cô gái gương mặt trái xoan tươi cười rạng rỡ với cô. Cô rụt rè bước đến gần nhỏ nhẹ hỏi:

“Chào chị, em là sinh viên của trường XXX được công ty gửi giấy báo đến thực tập. Em phải gặp ai ạ?”

Cô tiếp tân vốn đã nghe qua nên nhã nhặn nói: “Em đến phòng nhân sự thực tập, đi theo hướng này lên lầu ba”. Trong mắt không nén chút thương hại nhìn Yến Linh.

Yến Linh gặp người chân thành cảm ơn rồi theo hướng dẫn đi lên phòng nhân sự.

Hướng Phi trong phòng chủ tịch biết hôm nay là ngày cô đến thực tập, nhìn qua camera thấy bộ dạng rụt rè thỏ bạch của cô thì trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, tùy ý nở nụ cười. Thư ký lưu bên cạnh tim không khỏi đập rộn ràng khi thấy nụ cười mê người của anh. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh vui vẻ như vậy.

Anh đương nhiên là vui, sao không vui thì thấy kẻ thù đang tiến vào cái bẫy do mình giăng cơ chứ. Tuy nhiên chợt nhớ bên cạnh thư ký Lưu đang đợi anh ký duyệt công văn, lập tức thu hồi nét cười vừa rồi, trở về gương mặt lạnh nhạt mọi khi, làm thư ký Lưu cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Phòng nhân sự được gọi là nơi âm khí nhất trong các phòng ban. Mà cái âm khí này do một người tỏa ra đó là vị chủ chốt ở đây – trưởng phòng: Lý Như Tuyết. Tên cũng như người, lúc nào cũng một thái độ lạnh lùng, tính tình hơi cổ quái gắt gỏng. Xử lý công việc thường nói lý không nói tình. Bình thường đối với nhân viên rất hà khắc, mọi người dưới sự thống trị của cô ta vô cùng oán thán. Tháng trước mới có nhân viên vào thử việc mới một tuần ngày đó đi làm muộn 10 phút bị mắng đến nước mắt đầm đìa, liền hôm sau bỏ việc.

Trưởng phòng Lý cũng chừng 35 tuổi, cô tuy tính tình khác người nhưng công tác rất tốt vào làm mới ba năm đã được đề bạt lên làm trưởng phòng. Hiện tại vẫn chưa có gia đình, mọi người sau lưng vẫn phong cô ta là “La sát”. Đối với danh xưng này cô ta không phải không biết nhưng cũng không mấy bận tâm.

Yến Linh thấp thỏm bước đến phòng nhân sự, gõ nhẹ cửa, sau đó đi vào. Mọi người ai cũng tập trung việc của mình nên không để mắt đến cô. Cô nhìn quanh thấy một cái bàn để giữa trông lớn nhất, trên đó có một cái khung đề chức vụ “trưởng phòng nhân sự”. Người ngồi ở đó nét mặt nghiêm nghị mà lạnh lùng trong lòng hơi kinh hãi. Cô thận trọng vào phòng cúi đầu chào tất cả mọi người dù biết không ai nhìn mình cũng ra vẻ rất ngoan ngoãn.

Sau đó đi thẳng đến chỗ Như Tuyết đang ngồi nói: “Em là sinh viên thực tập em đến...”

“Uhm, tôi biết”. không đợi Yến Linh nói hết câu vị trưởng phòng lạnh nhạt cắt lời. Lại hỏi: “Em học ngành gì?”

Yến Linh đáp: “Quản trị nhân lực ạ!”

Như Tuyết nhìn Yến Linh đánh giá, cô được phân công nhận sinh viên thực tập cũng không nghe nói là người quen với vị sếp nào, chỉ nghe trợ lý Lâm nói “tùy ý hành xử”. Cô cẩn thận quan sát cô gái nhỏ trước mặt thấy cô ta trông cũng thơ ngây, chợt hỏi: “Em là người vùng nào?”

“Em ở Cần thơ ạ”.

“Cần Thơ sao? Tôi cũng là người Cần Thơ.”

Yến Linh ngạc nhiên vì gặp được đồng hương nhiệt tình nói địa chỉ, hỏi ra là ở cùng Quận Ninh Kiều thì rất vui vẻ. Như Tuyết rất thích tính nhiệt tình của cô, tâm tình khá hơn. Bấy lâu nay không gặp người đồng hương, trong một lúc cảm thấy rất thân thuộc, thái độ đối với cô cũng khác so với lúc mới gặp.

Cô bất ngờ cất tiếng nói với mọi người: “Yến Linh là sinh viên thực tập, nếu em ấy có gì không hiểu mọi người hãy nhiệt tình chỉ bảo”. Lại quay sang cười với Yến Linh: “Có gì không hiểu em cứ hỏi anh chị ở đây”.

Yến Linh “ạ” một tiếng cảm thấy những lo lắng lúc mới vào thật là thừa thãi.

Nhất thời mọi người trong phòng không kịp thích ứng ngay người ra. Không tin mắt thấy, không tin tai nghe. Trời ạ! Chuyện kì lạ gì đây? Tăng bằng khi nào lại thân thiện, khi nào lại tươi cười, đây đúng là trời đang mưa bão mà bất chợt ló ra tia nắng chói chang.

Nhờ có Yến Linh không khí làm việc phòng nhân sự ấm áp hơn. Như Tuyết rất nhiệt tình hướng dẫn cô. Mọi người đều cảm thấy Yến Linh chính là phúc tinh của họ. Cứ thế Yến Linh trở về phòng trọ hào hứng khoe với bọn Trúc Nhi, hai cô bạn cũng vui lây.

Mắt thấy Yến Linh một tuần thực tập tại phòng nhân sự bình an, Hướng Phi cảm thấy rất khó chịu. Phòng nhân sự không phải là nơi âm khí hay sao khi nào biến thành nhiệt tình với khách như vậy. Chẳng phải quá thuận lợi cho cô ta hay sao? Đâu có dễ như vậy được.

Bởi vì tâm địa người nào đó nhỏ mọn nên sau một tuần vui vẻ Yến Linh bị đẩy sang phòng quản lý kỹ thuật và công nghệ.

Phòng quản lý kỹ thuật và công nghệ vốn là khu vực của phái nam, cả phòng không có lấy một bóng tóc dài. Chú Hải trưởng phòng tuổi tác đã được 50 bình thường hơi nghiêm khắc. Vì là địa bàn của phái nam nên hơi lộn xộn bê bối.

Chú Hải công tác ở đây gần 15 năm cũng chưa từng nhận sinh viên thực tập, lần này lại là nữ nên hiện tại lúng túng không biết ứng xử như thế nào? Nghiêm khắc quá thì không ổn, nhưng dễ quá phòng này loạn lên. Bối rối vô đầu bứt tóc.

Yến Linh đang ở phòng nhân sự hưởng phúc, qua đây nhìn thấy một cảnh chiến trường không khỏi than thầm. Tuy nhiên cô không phải thuộc loại nhát việc, sau hai ngày xông pha dẹp dọn đầu cũng vào đấy.

Dù sao phòng này lương tâm vẫn là chưa “bị sún” nên sau khi thấy Yến Linh tối mặt tối mũi vì bãi chiến trường mà họ tiện tay quăng lung tung đã chỉnh đốn tác phong. Vì vậy, Yến Linh lại có dịp hưởng thụ ân sung.

Có điều cả phòng là nam nên thỉnh thoảng rảnh rỗi lại chụm lại bí bí ả ả, có lần Yến Linh tò mò ghé mắt nhìn sang trong phút chốc khuôn mặt đỏ lựng, đến tai cũng đỏ. Thì ra các anh nhóm lại coi hình “xxx”.

Ông bà ta thường bảo gần mực thì đen. Không sai, được sự huấn luyện của tiểu đoàn phòng Kỹ thuật mới hơn một tuần Yến Linh nhút nhát đã dần dần tạm biệt, cô trở nên dạn dĩ và bạo mồm hơn. Đây đúng thật là mầm non đất nước có nguy cơ bị hủy hoại.

Hướng Phi vô cùng tức giận vốn nghĩ giăng cái bẫy hành hạ Yến Linh một phen ai ngờ cô được tổ tiên tích đức đều qua ải dễ dàng. Anh là người làm việc chưa đến cuối cùng chưa bỏ cuộc, trong thời gian ngắn chưa đầy hai tháng Yến Linh bị điều chuyển đi khắp bộ phận công ty nào là: phòng thiết bị, phòng thiết kế, phòng tài chính...

Ở đâu cô cũng phát huy sở trường, lớn thì lễ phép, nhỏ thì hòa đồng. Người khó thì bưng trà rót nước, người dễ thì vui vẻ cười nói. Ngay cả bản thân cô cũng không ngờ mình lại khéo léo đến thế.

Trong thời gian này Yến Linh cũng học hỏi được không ít, cảm thấy môi trường này vô cùng tốt đẹp. Cũng đôi khi cô thắc mắc vì sao mình bị điều chuyển liên tục nhưng nhất thời vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Dạo này ban ngày đi thực tập, buổi tối viết luận án cô ngay cả thời gian ngủ cũng ít nên không còn online với Hà Vy như trước. Mà Hà Vy dường như cũng rất bận vì thế chủ yếu liên lạc qua mail.

Hôm nay tranh thủ thời gian còn sớm Yến Linh mở mail lên nhận được thư trả lời của Hà Vy. Trong lòng một trận chấn rung cấp 8. Lập tức sáng tỏ lí do vì sao cô được chọn vào Hướng Đông thực tập? Vì sao cô liên tục bị điều chuyển. Hóa ra chính bản là kẻ đi coi mắt Hà Vy – ông chủ của Tập đoàn Hướng Đông.

Biết được sự thật vừa ảo nảo vừa cảm phẫn. Nhất định bấy lâu nay bản đang ngồi rung đùi đắc ý nhìn cô gặp chặt vật. Trong lòng cô không ngừng chửi rửa tên tiểu nhân vô lương tâm.

Buổi trưa ăn cơm xong cô lững thững vào công ty thì Trúc Nhi gọi tới. Hiện tại cô đang là đầy tớ cho phòng kế hoạch phải đi thang máy lên lầu 15. Cô đang nghe điện thoại với Trúc Nhi lại vội vàng về phòng ban nên khi mất thấy thang máy sắp đóng cũng không để ý là thang máy dành cho sếp lớn ừ chạy vào. Lúc này thang máy vừa đóng lại.

Thở dốc một hơi lại nghe Trúc Nhi bên đầu dây kia than vãn đi thực tập buồn chán (Thời gian này Trúc Nhi và Thảo Nguyên dọn về nhà Trúc Nhi ở để tiện đi thực tập hiện tại cô chỉ ở trọ một mình.)

Yến Linh lại nhớ hoàn cảnh của mình liền kể tội Hướng Phi. Nào là lão già bỉ ổi, nhỏ mọn. Muốn bao nhiêu xấu xa có bấy nhiêu xấu xa, giọng nói càng lúc càng hăng cũng không để ý thang máy còn có người. Nói xong một hơi cảm thấy nhẹ nhõm mới hẹn hôm khác gặp nói tiếp.

Vừa tắt điện thoại mới hay người đứng bên cạnh sắc mặt trắng bệch, trán nổi gân xanh hình như đang cố kìm nén gì đó. Người đứng bên cạnh là một trung niên hết nhìn cô lại nhìn anh ta, tay liên tục lau mồ hôi. Yến Linh nhìn hai người này gương mặt xa lạ chưa từng thấy trong công ty cũng không biết thuộc bộ phận nào. Cô càng vô tư không quan tâm, đến tầng 15 mở cửa bước ra khỏi thang máy.

Hướng Phi quả thật đang tức giận đến cực điểm chỉ còn thiếu một chút là xông lên bóp cổ cô ta quăng xuống mười mấy lầu kia. Cô gái này thật là không sợ trời không sợ đất. Ở dưới mái hiên nhà người mà lại chửi rửa người ta ngay cả một manh giáp cũng không chừa. Anh nghiêng răng thầm nói: “Được lắm, bấy lâu nay tôi đối với cô thật là quá nường tay rồi, không cho cô ném chút đau khổ thì cô không biết tôi là ai”.

Trợ lí lâm bên cạnh cũng thầm kêu không xong, cô gái nhỏ này đúng là đã đắc tội với đại boss rồi. Xem thần sắc tức giận, đây cũng là lần đầu ông nhìn thấy. Trong lòng mong phạt tổ phù hộ cô bé.

Yến Linh mới vào phòng một chút thì có thư ký đến gọi cô qua phòng chủ tịch. Cô trong lòng than thầm “xong rồi”. Mới nhắc Tàu Tháo thì Tào Tháo tới, miệng cô cũng linh quá đi.

Đến phòng chủ tịch thư ký Lưu nhẹ gõ cửa, bên trong vang lên giọng nói trầm âm: “Vào đi”. Thư kí Lưu ra hiệu cô bước vào, sau đó đóng cửa lại.

Yến Linh nghe giọng nói kia hình như đã từng nghe ở đâu rồi nhưng nghĩ không ra, nhất thời tâm trạng phức tạp mấy móc theo thư kí Lưu vào. Sau đó lại nghe anh ta bảo thư kí Lưu ra ngoài. Cô lúc này vẫn cúi không dám nhìn lên. Cô nghe tiếng bước chân tiến lại gần nhìn thấy đôi giày anh ta bóng loáng cách mình chừng 50cm.

Hướng Phi đến gần cúi đầu nhìn cô miệng khê nhếch lên, châm biếm nói: “Ngẩng đầu lên, mới vừa rồi chửi mắng hung hăng lắm sao bây giờ lại rụt rè thế? Chẳng lẽ cô biết sợ tôi à?”

Yến Linh vốn đang lo lắng tìm cách nào để đối phó, nghe anh ta nói liền giật mình: “Cái gì? Vừa mới chửi mắng?” Cô ngẩng cao đầu nhìn người trước mặt. Trong cự li gần cô nhìn thấy gương mặt phóng to đối diện. Quái lạ, chính là kẻ vừa đi cùng thang máy.

Yến Linh hai mắt tròn tròn vo như hai viên bi, bàn tay lạnh run, sống lưng toát mồ hôi lạnh. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô mong ước động đất biết chừng nào. Ít ra là lúc này một cơn động đất dữ dội mà các nhà khoa học không hề biết để dự báo trước.

Tất nhiên mơ ước chỉ là mơ ước và hiện tại Hướng Phi đang nhìn cô với ánh mắt lạnh băng mà trong ánh mắt đó cho cô biết một tín hiệu: “Cô chết chắc rồi”.

Anh ta ngạo nghễ nhìn cô một lúc. Sau đó phán một câu làm tắt cả những hi vọng còn lại trong Yến Linh âm âm sụp đổ: “Từ nay cô sẽ thực tập tại phòng chủ tịch”.

Yến Linh sống từng này tuổi cuối cùng cũng biết câu : “Tự tạo nghiệt không thể sống”.

Yến Linh ôm bao nhiêu nỗi oán hận, bao nhiêu bức xúc viết thành một email dài kể tội Hướng Phi, sau đó còn cảm thấy chưa lột tả hết hoàn cảnh thế lương của mình, tóm lại một câu: “Chỉ sợ đến mày về nước sẽ không còn dịp gặp lại tao”. Viết xong câu đó liền ngay chọn nút send.

7. Chương 7

Cô ấy biết khóc.

Hiện giờ trên dưới tòa nhà, không ai không biết Yến Linh chính là kẻ đắc tội đại boss. Dù trước đây đối với cô có bao nhiêu thân thiện, bao nhiêu cảm tình cũng chỉ e là từ nay cũng không thể nhiệt tình như cũ được.

Đó là chưa kể đến những sắc nữ từ lâu mơ tưởng, Hướng Phi coi anh như thần thánh. Nay vị thần thánh trong lòng mình bị một đứa phàm phu tục tử như cô mắng chửi thì tâm can đau nhói làm sao bỏ qua dễ dàng. Nhất định thay thân tượng báo thù.

Quan trọng chính là kẻ thù bên cạnh vô cùng hung ác ngày ngày áp bức bóc lột cô đến đâu tắt mắt tới. Những chuyện nhỏ nhặt như pha café cho chủ tịch, đến trà nước cho cuộc họp, đánh văn bản, hay đưa tài liệu cho các phòng ban của thư kí hiện thời đều do cô phụ trách.

Lần trả thù này của Hướng Phi quả nhiên thu được rất nhiều thành tựu. Yến Linh hiện tại không có lấy một bạn bè nhưng đâu đâu cũng có kẻ thù. Yến Linh khả ái nay lại hoàn toàn bị ghét bỏ.

Người ta nói dù không có một trăm người bạn thì bạn cũng không nên có một kẻ thù, bởi vì bạn sẽ chết thảm. Chính xác hiện tại Yến Linh đang chết rất thảm.

Ví như khi cô pha café cho kẻ đáng ghét nào đó luôn bị chê bai đủ điều, thế nào cũng không vừa ý.

Khi cô phục vụ nước cho cuộc họp gặp những ánh mắt lạnh nhạt, khiêu khích.

Khi cô đánh máy tài liệu phải chỉnh sửa trên dưới chục lần mới được thông qua.

Khi cô đưa tài liệu cho các phòng ban sẽ thường bị những câu nói châm chọc, cười cợt.

Yến Linh phải chịu biết bao nhiêu nỗi khổ, người tốt thấy cô không giúp, kẻ xấu tìm cách giả lên cô. Cô tuy đã từng bị scandal ở trường nhưng cũng không ác liệt như ở đây. Vẫn là nói “thương trường như chiến trường”. Một chút oan ức trước kia so với uất ức bây giờ giống như giọt nước so với đại dương.

Giống như hôm nay trong lúc cô đang ôm tài liệu hối hả đi thì va vào một nữ đồng nghiệp. Cô ta liền ánh mắt hung dữ nhìn cô như thể ăn tươi nuốt sống, đáng vẻ hung hãn như nữ quỷ. Yến Linh hết hồn liên tục xin lỗi, cô ta liếc cô một cái thật sắc nhắc chân dẫm lên tờ giấy ở gần chân rồi lắc mông bỏ đi.

Yến Linh cầm tập tài liệu về giao cho Hướng Phi. Anh vốn là người ưa sạch sẽ nhìn thấy hợp đồng với khách hàng có vết bẩn chân mày bất chợt nhíu lại. Sau đó buông xuống cười lạnh nhìn cô, cao giọng hỏi: “Hợp đồng tại sao bị bẩn?”

Yến Linh biết việc này nghiêm trọng lại không thể giải thích nói nhỏ: “Xin lỗi, là tôi vô ý”.

Hướng Phi tức giận: “Vô ý, cô có thể nói như thế sao? Cô làm việc có trách nhiệm hay không? Cô có biết đây là hợp đồng tiền tỷ, cô có thể sơ ý sao?”

Yến Linh nhìn thấy thái độ gắt gỏng của anh thì hơi sợ nhưng sau đó nghĩ tới những ngày qua sống kiếp đầy tớ khổ hơn trâu bò cũng nhờ anh ta ban cho, liền cãi lại: “Tuy là tôi sai nhưng cũng không hoàn toàn có lỗi. Tôi là sinh viên thực tập vốn không phải làm những công việc này. Hợp đồng này nếu quan trọng anh đưa tôi làm gì?”

Hương Phi đang tức giận, cô bé này lại dám cãi lại anh. Đây là lần đầu tiên có nhân viên dám cãi lại anh lúc anh trách mắng, anh từ bất ngờ thành tức giận, thanh âm càng lúc càng lớn: “Cô nói lại một lần nữa xem”.

Yến Linh lúc này giống như đã đến đường cùng, có câu “tức nước vỡ bờ”. Cô tuy rằng đang đứng dưới hiên nhà người ta cũng không thêm cúi đầu, hiên ngang nói: “Tôi nói anh chính là một kẻ ngang ngược, trả thù nhỏ mọn, bá đạo không nói lý lẽ. Anh tưởng ai cũng sợ anh thì tôi phải sợ hay sao? Tôi nói, cô nương đây chính là không sợ đấy. Tôi thực tập đủ rồi, bây giờ tôi nghỉ”.

Nói xong quay đầu hướng cửa rời đi. Hương Phi ánh mắt lóe lên chút ngạc nhiên khi thấy thái độ quật cường của cô. Trước đây thấy cô đối xử khéo léo khôn ngoan không ngờ tức giận lại bất chấp như vậy. Lúc này cơn giận đã giảm xuống từ phía sau cô cất giọng uy hiếp:

“Tốt lắm! Cô dám rời đi thì luận án tốt nghiệp cũng đừng mong được duyệt, bằng tốt nghiệp cũng nằm mơ nhận đi”. Anh chỉ là nói vậy cũng không biết bản thân tại sao thấy cô rời đi lại có chút không muốn.

Yến Linh lúc này tay đã nắm lên vịn cửa, cảm thấy lời anh ta không sai. Thấy mình một lúc xúc động, bỗng bật như vậy thì có chút hối hận. Hơi nghĩ nghĩ, dù sao đại cuộc vẫn quan trọng. Trong lòng phút chốc đưa ra quyết định. Hít một hơi dài xoay người đi về phía Hương Phi tươi cười nói:

“Đúng lắm, tôi còn phải tốt nghiệp, vì vậy cảm ơn anh nhắc nhở. Tôi tất nhiên là tiếp tục ở lại cống hiến sức lực”.

Hương Phi nhìn thấy tâm tình cô biến hóa nhanh như vậy thì không khỏi chấn động. Cô gái này quả thật tâm cơ không đơn giản. Lạnh nhạt nói: “Tốt lắm”.

Yến Linh xưa nay bản tính thiện lương không có chút tâm cơ như Hương Phi nghĩ, chỉ là cô vì đại cuộc ép mình nhẫn nhịn. Lại nói: “Chủ tịch còn gì dặn dò?”

Hương Phi xua tay: “Cô ra ngoài đi”.

Yến Linh cũng không nói gì xoay người rời đi.

Buổi tối về phòng lại không nhận được viết mail cho Hà Vy, trong thư lời lẽ rất cam chịu, rất khổ sở. Bao nhiêu oan ức nhất thời tuôn chảy thành văn. Viết xong thì trên mặt nước mắt cũng đã ràn rụa.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hoàn cảnh hiện tại của Yến Linh chính là “chịu đấm ăn xôi”. Tuy ngoài mặt luôn phải phục tùng ngoan ngoãn nhưng trong lòng luôn hờ hết ba chữ: “Phải báo thù”.

Chẳng mấy chốc Yến Linh đã thực tập hơn hai tháng, còn gần một tháng nữa sẽ hoàn thành. Giai đoạn này cô càng cố gắng làm thật tốt công việc. Trước mắt cách mạng đã sắp thành công.

Đại công ty liên tục nhận những đơn hàng lớn. Nên từ ông chủ đến nhân viên đều bận rộn tăng ca liên tục. Cô tuy là thực tập cũng phải tăng ca cùng mọi người. Yến Linh lúc này ngẫm ra một đạo lý: “Nhà tư bản hút máu người”.

Đáng thương cho Yến Linh mỗi ngày vừa phải tăng ca tối về lại viết luận án. Thời gian nghỉ ngơi càng lúc càng ít, e rằng không thể chống nổi.

Quả nhiên, Yến Linh kiên cường cũng đến lúc ngã gục.

Hôm nay khi cô vừa pha café xong đặt lên bàn Hương Phi. Khi xoay người lại thì cảm thấy đất trời đảo ngược vị trí, bàn ghế trong phòng như mọc chân chạy vòng vòng, giấy tiếp theo cô ngã xuống. Đầu như va vào cái gì nghe hơi đau. Sau đó thì không có cảm giác gì nữa.

Hương Phi đang tập trung xem báo cáo của chi nhánh thì nghe “rầm” một tiếng, nhìn lên thấy Yến Linh lúc này đã nằm sòng xoài dưới đất. Hoảng hốt xô ghế chạy đến quỳ gối nâng đầu Yến Linh lên, một dòng máu đỏ từ đuôi mày cô chảy xuống theo kẽ tay anh nhuộm đỏ ống tay áo.

Ngực anh bỗng nhiên nghe nhói một cái, bế Yến Linh vào phòng nghỉ của mình, lớn tiếng bảo thư kí Lưu gọi bác sĩ đến gấp.

Bác sĩ Nam tóc đã hoa râm là bạn của cha anh, sau khi xem xét bằng bó vết thương cho Yến Linh chậm rãi xoay người nhìn về mặt lo lắng của Hướng Phi thì cười nhẹ trấn an: “Cô bé không sao, đừng quá lo lắng”. Hai chữ “lo lắng” ông cố ý nhấn mạnh. Đứa nhỏ này ông trông nó từ nhỏ đến trưởng thành chưa từng thấy sắc mặt này của nó. Ông nhớ lúc ông vừa vào phòng mặt nó hơi tái xanh liên tục giục ông khám cho cô bé kia.

Hướng Phi đang nóng lòng nào để ý vị bác sĩ cố ý trêu đùa, thắc mắc hỏi: “Không sao sao lại ngắt xủ? Đầu lại chảy nhiều máu thế kia? Chú coi kỹ dùm con một chút”.

Ông Nam thầm cười trong lòng. Quả nhiên hẳn thật sự quan tâm con bé, chỉ e bản thân cũng không nhận thấy. Cũng không nỡ đùa nữa biết đâu anh thẹn quá hóa giận. Ông ôn tồn giải thích: “Là do làm việc quá sức, ăn uống không điều độ dẫn đến thiếu sức khỏe nên ngắt thôi. Còn phần đầu chỉ chấn thương phần mềm, chảy ít máu không ảnh hưởng đến não.”

Hướng Phi thở nhẹ một hơi, cười với ông Nam: “Cảm ơn chú”.

Ông Nam dễ dãi: “Không có gì, bệnh viện còn có việc chú đi trước đây. Nhớ dặn cô bé uống thuốc đều đặn và chú ý sức khỏe”.

Nói xong Ông Nam rời đi, Hướng Phi gọi thư kí Lưu vào dặn dò nhà bếp nấu cháo, lại bảo theo toa thuốc ông Nam để trên bàn đi lấy thuốc.

Hướng Phi trầm ngâm nhìn Yến Linh, trông cô lúc này nét mặt hơi xanh, đôi môi nhỏ hơi tái mất đi vẻ linh hoạt thường ngày thì trong lòng hơi khó chịu. Tuy là gần đây có tăng ca nhưng chỉ đến 8h thôi mà sao lại thành làm việc quá sức? Còn nữa, chất lượng bữa cơm công ty vốn cao hơn bên ngoài sao lại có chuyện ăn uống không đủ dinh dưỡng. Giống như anh là ông chủ ác độc ngược đãi nhân viên không bằng. (Lời của tác giả: anh vẫn còn không nhìn ra mình đã ngược đãi nhân viên à?)

Yến Linh tỉnh lại thì trời cũng đã xế chiều. Nghe đầu hơi đau, lấy tay sờ lên thì chạm vào bông băng mới nhớ lúc ngã đầu mình có va vào gì đó, chắc là cạnh bàn. Cô mở mắt nhìn xung quanh, thấy căn phòng bày trí đầy đủ bàn ghế sang trọng không giống bệnh viện. Trong một lúc cũng không biết mình đang ở đâu?

Hướng Phi theo lời ông Nam đoán là cô giờ này sẽ tỉnh xô cửa bước vào, thấy cô đang to mắt ngơ ngác nhìn xung quanh thì khóe môi hơi cong lên. Yến Linh nghe tiếng động nhìn thấy Hướng Phi thì hơi ngạc nhiên hỏi: “Sao tôi lại ở đây? Đây là chỗ nào vậy?”

Hướng Phi nhìn cô chậm rãi nói: “Đây là phòng nghỉ ngơi của tôi, lúc này cô ngắt nên tôi đưa vào đây.”

Yến Linh “à” một tiếng thì không biết nói gì nữa.

Lúc này nhà bếp đem cháo vào, Hướng Phi nhận chén cháo từ tay đầu bếp ra hiệu cho bà ta đi ra ngoài. Sau đó đặt lên bàn, bước đến gần Yến Linh ngồi xuống mép giường hỏi: “Đầu còn đau không? Trong người còn khó chịu không?”

Thường ngày Yến Linh đã quen với Hướng Phi lạnh lùng, hung ác. Nay thấy anh nói chuyện ôn hòa vậy thì có hơi không quen lắm, khó hiểu nhìn anh.

Hướng Phi lại nghĩ cô trong người không khỏe tự nhiên đưa tay xoa đầu cô, ôn nhu hỏi: “Sao vậy? Trong người khó chịu lắm sao?”

Yến Linh nhìn thấy cử chỉ săn sóc của anh lại nhớ lúc trước ở nhà mỗi khi cô bệnh ba mẹ đều dịu dàng quan tâm như thế. Mấy năm nay học xa nhà sống tự lập, có bệnh cũng tự xoay sở không được thương yêu thì hiện tại cảm thấy rất tủi thân. Lại có thời gian này chịu nhiều cực khổ so với hơn hai chục năm qua cộng lại cũng không bằng.

Người ta hay nói lúc con người bệnh chính là lúc họ yếu đuối nhất. Không sai, Yến Linh hiện tại cảm thấy rất buồn tủi bất giác đôi mắt đỏ hoe, hai giọt nước mắt trong suốt lăn nhẹ trên má.

Hướng Phi thấy vậy càng hoảng hốt nghĩ rằng cô nhất định vì vết thương đau mà khóc nên dịu dàng nói: “Không sao đâu, vết thương nhẹ cũng không để lại sẹo. Đừng lo lắng”.

Ai ngờ Yến Linh càng nghe những lời ngọt ngào thì càng xúc động, tâm tình như đê vỡ, nước mắt cứ liên tiếp chảy ra.

Hướng Phi đã gặp Yến Linh rất nhiều tính cách: khi thì hung hăng, khi thì hoạt bát, khi thì quật cường, khi thì nhẫn nhịn... Rồi bao nhiêu vẻ mặt: Cười, giận, cau có, ngoan ngoãn, ngây ngô... Nhưng khóc thì chưa thấy qua bao giờ. Không tưởng tượng cô có lúc sẽ khóc, mà khóc đến “kinh thiên động địa” thì tay chân luống cuống, không biết làm gì mới phải.

Xưa nay phụ nữ đứng trước mặt anh cũng không ai khóc, mà vì anh thấy phụ nữ phóc càng chán ghét nên chưa từng ai dám khóc lóc trước mặt anh. Giờ đây cô gái trước mặt khóc đến tức tưởi, hai vai run lên thê kia, không hiểu sao anh không thấy thương mắt lại thấy hơi thương tâm. Liền đưa tay ôm cô vào lòng.

Yến Linh càng khóc càng hăng, cứ như bao nhiêu năm nay không khóc nước mắt tích tụ nay được dịp thì khóc thỏa thích, cũng không mấy may để ý hình tượng. Dĩ nhiên quên xác định trước mặt là kẻ thù không đội trời chung, cứ ở trong lòng anh ta mà khóc.

Khóc mãi rồi cũng nín, lúc Yến Linh ngừng thì vai áo Hướng Phi đã ướt một mảng, anh với tay lên bàn lấy khăn đưa cô lau mặt bấy giờ mới hỏi:

“Tình thần tốt hơn chưa? Có thể nói vì sao lại khóc không?”

Yến Linh mới rồi xúc động, cứ thế mà khóc, cái gì cũng không để ý. Bấy giờ khóc xong mới phát hiện đây là kẻ thù của mình thì không khỏi ngượng ngùng. Nhớ lại chính vì anh ta mà mình mới bệnh, tiếp đến ngất đập đầu vào bàn thì máu nóng dồn lên mặt. Trừng mắt nhìn anh nói:

“Chính là do anh ức hiếp. Tôi không muốn thực tập, tôi muốn về nhà”.

Hướng Phi không ngờ cô mới đây yếu đuối nhu mì mới vài giây lại biến thành hung dữ thế kia thì lại thấy buồn cười, gạt đầu để dài: “Được, cho cô nghỉ hai tuần”.

Yến Linh vì giận nói vậy cũng không ngờ được đáp ứng trong lòng không khỏi vui mừng. Nhìn anh ta thấy thái độ nghiêm túc thì tin chắc là thật. Khách sáo nói: “cảm ơn”.

Hướng Phi nghe cô nói cảm ơn rất miễn cưỡng, một chút thành ý cũng không có cũng không trách nói tiếp: “Nhưng phải có điều kiện”.

Yến Linh “...”

Hướng Phi nói: “Ăn xong chén cháo rồi mới được về nghỉ”.

Yến Linh nghe điều kiện xong thì tròn mắt nhìn anh ta, nghi hoặc hỏi: “Anh đúng là Hướng Phi đó chứ?”

Hướng Phi cau mày: “Ý gì?”

Yến Linh giải thích: “Ý là không phải là anh em sinh đôi hay giả mạo gì gì đó?”

Nghe cô nói xong Hướng Phi vừa buồn cười vừa muốn giận, cô bé này đúng là không biết tốt xấu. Nghiêm mặt đáp: “Trên đời này chỉ có mỗi một Hướng Phi là tôi”.(Lời tác giả : Anh này đúng thật là kiêu ngạo thật)

Nói xong xoay người bước ra cửa, bỏ lại sau lưng Yến Linh gương mặt ngây ngốc. Đúng là được ân sủng đến kinh sợ. Đây là sao? Không lẽ nước mắt của cô có khả năng cảm hóa kẻ thù ư?.

Ba ngày sau vết thương trên trán cũng liền để lại vết sẹo nhỏ, sức khỏe cô cũng đã tốt lên rất nhiều. Thời gian này chịu nhiều sóng gió Yến Linh tuổi trẻ vô tư, trước giờ chưa từng vướng bận cảm thấy mình nên về nhà một chuyến, vừa có thể phục hồi sức khỏe vừa ổn định tinh thần.

Yến Linh điện thoại cho Trúc Nhi và Thảo Nguyên thông báo cô về quê nghỉ ngơi hai tuần. Hai cô bạn ở công ty kia thực tập suốt ngày ngồi chơi, chơi chán lại đi nhiều chuyện từ đầu trên đến xóm dưới mãi rồi cũng thấy buồn phiền. Nghe Yến Linh về quê thì không hên mà cũng muốn tháp tùng theo cô về quê.

Bởi vì công ty vốn là chỗ quen biết nên hai cô có mỗi ngày vào công ty thực tập hay không cũng không quan trọng. Hai cô dễ dàng xin nghỉ sau đó túi to túi nhỏ đi theo Yến Linh.

8. Chương 8

Về quê 1

Đã từ lâu người Cần Thơ luôn ngâm nga câu hát: "Cần Thơ gạo trắng nước trong

Ai đi đến đó lòng không muốn về".

Cần Thơ còn được gọi bằng nhiều danh xưng như: "Tây Đô" (thủ đô của miền Tây) hay "đô thị miền sông nước". Đến Cần Thơ phải qua sông Hậu Giang, lúc này mọi người lại có dịp từ trên phà nhìn xuống dòng sông nước cuộn cuộn chảy. Từ xa xa nhìn thấy những chiếc thuyền dập dềnh trên sóng nước, buổi tối còn có thể ngắm đèn cá trên sông ngoằn ngoèo uốn lượn như con rắn nhỏ, khi ẩn khi hiện rất sinh động vui mắt.

Bọn Trúc Nhi trước nay ở thành phố lúc nào cũng đầy tiếng ồn, còi xe âm ỉ, ra đường thì khói bụi mù mịt, kẹt xe chen lấn... Nên khi về miền quê phong cảnh hữu tình, yên bình, mơ mộng, tâm tình thoải mái hơn rất nhiều, miệng cười toe toét chỉ đông chỉ tây. Yến Linh trong lòng cũng hớn hởi, bao buồn phiền đều quăng lại phía sau lưng.

Từ bến xe Cần Thơ còn phải bắt thêm một chuyến xe buýt nữa. Vừa xuống xe buýt, Trúc Nhi và Thảo Nguyên trán đầy mồ hôi hùng hục chạy theo Yến Linh. Hai cô chân giày cao gót, tuy áo phông quần Jean thoải mái nhưng hành lí nặng nề. Hai cô nghĩ rằng đi lâu nên mang theo rất nhiều quần áo lúc này hành lí trên tay cảm thấy càng lúc càng nặng, ân hận không thôi.

Yến Linh đứng lại nhìn hai cô bạn vừa đi vừa thở phì phò, thấy hơi tội nghiệp động viên: "Sắp tới rồi, sắp tới rồi".

Đi thêm một đoạn chừng mười phút, Yến Linh mới reo lên: "Đến rồi". Hai cô bạn lúc này mặt như nở hoa, mới đi một đoạn mà cô tưởng chừng đã hành quân hai ngày, chân tay bủn rủn, nón đội lệch, mặt đỏ ửng, nhìn rất thảm hại.

Yến Linh đứng trước cửa nhà, hét to: "Con về rồi!".

Mẹ cô đang trong nhà, bước ra thấy cô về vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Bà Dương là người phụ nữ có gương mặt hiền từ, phúc hậu. Vừa trông là đoán ngay thuộc mẫu phụ nữ của gia đình, gương mặt của Yến Linh cũng có vài nét giống bà nhưng phần lớn là giống cha.

Nhìn thấy cô bé đứng phía sau Yến Linh đoán là bạn học của con về chơi, bà dồn vã nói: "Mấy cháu là bạn học của bé Linh à? Xem kìa mặt mày bơ phờ mau vào nhà rửa mặt ngồi nghỉ đi". Quay qua Yến Linh bảo: "Yến Linh mau dắt bạn con vào phòng cất hành lí rồi nghỉ ngơi cho khỏe".

Hai cô bạn mệt lả người, bây giờ nhìn thấy người lớn cũng cố gắng nặn ra nụ cười lễ phép: "Chào bác gái". Sau đó lếch thếch đi theo Yến Linh về phòng.

Cả ba đi xe suốt gần bốn giờ đồng hồ lại phải qua phà, sang xe buýt còn đi bộ gần 15 phút dưới trời nắng nóng thì cảm thấy từng bộ phận cơ thể như muốn rụng ra. Liền đó ngủ một giấc đến xế chiều mới tỉnh dậy.

Khi tỉnh dậy bụng đói meo kêu sùng sục ba người lững thững đi rửa mặt. Lúc này bà Dương đã nấu xong nồi cháo gà thơm phức đang dọn ra bàn. Miệng giục ba cô nhanh vào bàn ăn.

Yến Linh ngồi vào bàn hỏi: "Ba và anh hai đâu mẹ?"

Bà Dương chậm rãi đáp: "Đang mùa du lịch ba và anh con vẫn ở bên vườn thường hay về trễ".

Yến Linh gật đầu sau đó lại chăm chú chén cháo trước mặt.

Ba người từ sáng chỉ gặm bánh mì ngủ một mạch đến giờ này thì dạ dày biểu tình dữ dội. Hai cô bạn dù sao cũng là khách trước mặt đang có phụ huynh nên ăn uống nhỏ nhẹ hoàn toàn bộ dáng thực nữ, ngoại trừ Yến Linh đói đến hoa mắt lúc này khí thế hùng hục chiến đấu.

Bà Dương nhìn con gái mắng yêu: "Con coi hai bạn con kìa. Còn con, con gái gì mà ăn uống ào ào như vậy".

Yến Linh cong môi bất mãn: “Hai đứa nó chỉ giả bộ thôi, bình thường toàn ăn hiếp con”.

Bà Dương cười hiền: “Ai ăn hiếp được con sao? Kiểu này không biết còn ai dám rước con về nhà nữa?”

Yến Linh nín thở: “Vậy thì con ở vậy nuôi ba mẹ càng tốt chứ sao”.

Trúc Nhi hóm hỉnh nói: “Mày ăn nhiều như vậy tự nuôi không nổi còn tính nuôi người khác?”

Yến Linh: “...”

Bà Dương thấy Thảo Nguyên và Trúc Nhi ăn uống nhỏ nhẹ thì nói: “Hai đứa tự nhiên, ăn nhiều vào, coi như gia đình đi. Xem kìa đứa nào cũng ồm nồm, yếu ớt như vậy”.

Trúc Nhi vui vẻ đáp: “Dạ bây giờ model con gái ồm mới đẹp mà bác”.

Bà Dương lắc đầu: “Ồm nồm làm gì cũng không nổi có gì mà tốt, vẫn là khỏe mạnh mới tốt. Tụi con đừng có học đòi theo người ta mà bỏ ăn giảm cân gì đó dễ bị bệnh”.

Không khí chan hòa vui vẻ. Ba cô gái ăn đến bụng no tròn thì rất thỏa mãn. Thảo Nguyên định dọn dẹp bị bà Dương cản lại: “Thôi ba đứa lên phòng khách chơi đi, ở đây để cho bác”.

Ba cô ngoan ngoãn đi vào phòng khách, lúc này ăn uống no say thần sắc tươi tỉnh. Thảo Nguyên và Trúc Nhi bây giờ mới có tâm trí quan sát bày trí trong nhà.

Phòng khách nhà Yến Linh rộng rãi nhưng bày trí đơn giản. Ở giữa bộ bàn ghế bằng gỗ khảm xà cừ theo phong cách cổ xưa. Từ cửa lớn đi vào nhìn thấy nhiều giấy khen và chứng nhận đều là của hai anh em Yến Linh, hai bên tường có treo mấy bức tranh chữ thư pháp, còn có cả chữ Hán. Không gian vừa có tính thi vị lại mang phong cách cổ điển.

Trúc Nhi đùa nhìn bức tranh chữ Hán đùa: “Không ngờ gia đình mày thuộc gia đình truyền thống nha”.

Yến Linh cười cười: “Tranh này ba tao lúc trước mê phim kiếm hiệp nên sưu tầm thôi”.

Trúc Nhi nghe vậy hai mắt sáng rực: “Ba mày cũng mê kiếm hiệp nữa hả? Trùng hợp tao cũng mê kiếm hiệp nhất nghe”.

Nói đến phim kiếm hiệp, cùng với Yến Linh nhớ đến một đoạn hồi ức.

Khi đó ba cô vốn là fan trung thành của phim cổ trang, trong thời gian đó vừa ra mắt bộ phim “Trung nguyên kiếm khách”. Ông Dương mê đến bỏ ăn quên ngủ. Lúc này bà Dương mang thai đứa con đầu lòng lúc sinh ra là con trai. Ông Dương hào khí bừng bừng liền đặt cậu bé tên “Thiên Hào”. Đáng tiếc ông họ Dương chứ không họ Triệu nên tên cậu bé đọc là “Dương Thiên Hào” cũng mất chút uy phong.

Vài năm sau phần hai bộ trung nguyên kiếm khách ra đời trùng hợp lúc bà Dương mang thai Yến Linh. Tất nhiên đối với ông mà nói thì Cúc, Hồng, Lan, Huệ... gì gì đó không đủ khí phách, đem luôn hai chữ Yến Linh điền vào giấy khai sinh. Thế là từ đây nhị tiểu thư nhà họ Dương tên gọi Yến Linh.

Đối với việc này Yến Linh vẫn thầm cảm thấy may mắn. Nếu như hồi đó nhân vật đó không tên Yến Linh mà tên baba, rùa biển gì đó chẳng phải bây giờ tên cô thành rất khó nghe hay sao.

Yến Linh cùng Thiên Hào có số xung khắc. Người anh trai này từ nhỏ cùng cô thủy hỏa bất dung. Trong nhà đối nghịch đến gà bay chó chạy. Về sau thi đại học cô kiên quyết học trên thành phố. Mấy năm gần đây xa cách nên hay người không còn ăm ỉ như trước.

Trúc Nhi hươ hươ tay hỏi: “Mày lại mơ tưởng gì thế”.

Yến Linh giật mình cắt ngang dòng hồi tưởng cười cười: “Không có gì”.

Thảo Nguyên này giờ vẫn chăm chú ngắm mấy bức thư pháp. Cô vốn tính hướng nội lại rất thích văn chương nên nhìn rất chuyên chú.

Yến Linh về phòng lát sau quay ra mang theo tập album hình đa số là hình của cô và Thiên Hào. Trúc Nhi nhìn tấm hình người con trai nước da ngăm đen trông có chút phong trần nhưng đôi mắt đen sâu hút. Gương mặt hơi góc cạnh, đôi môi mông hơi hơi cười. Trên người mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay cùng chiếc quần Jean đơn giản. Trông anh ta khá điển trai.

Yến Linh nói: “Cảnh này chụp lúc anh hai tao quy hoạch vườn trái cây thành vườn sinh thái du lịch”.

Trúc Nhi chỉ vào trong hình nói: “Linh à mày xấu thật, anh trai đẹp thế mà giấu kĩ vậy. Đáng phạt nha”.

Yến Linh thản nhiên: “Không phải mày chấm trúng ông anh tao rồi chứ?”

Trúc Nhi nghiêng đầu hỏi: “Nếu phải thì sao?”

Yến Linh chỉnh lại bộ dáng nghiêm túc nhìn Trúc Nhi: “Đồng Chí Nhi, đồng chí còn chưa gặp mặt , hình này là photoshop không đáng tin”. Yến Linh được dịp nói xấu anh trai.

Trúc Nhi liếc Yến Linh một cái: “Đừng nói là tao không biết thế nào là ảnh photoshop nhé. Hìhì làm chị dâu của mày cũng thực tốt à nghe.”

Thảo Nguyên nhìn Trúc Nhi ra vẻ nghiêm túc: “Mày nói giỡn?”

Yến Linh cũng gật đầu nhất trí nhìn Trúc Nhi ánh mắt đầy dấu hỏi.

Trúc Nhi đùa dai: “Nè, trông anh mày y chang bạch mã hoàng tử trong lòng của tao”.

Yến Linh nhìn Trúc Nhi truy hỏi: “Chẳng may anh tao có người yêu rồi thì sao?”

Trúc Nhi tự tin: “Người yêu cũng không hẳn là sẽ cưới nhau, cưới nhau cũng không hẳn là không bỏ nhau. Vì vậy tao cũng có cơ hội đúng không?”

Thiên Hào vừa mới vào nhà nghe câu nói hùng hồn của cô gái nhất thời sững lại. Sau đó đưa tay lên miệng ho khụ khụ.

Yến Linh nghe tiếng quay đầu la lên: “Anh hai”.

Trúc Nhi khí thế vừa mới bưng bưng nghe Yến Linh gọi một tiếng cả người giật thót, xấu hổ đứng dậy, chạy luôn vào phòng Yến Linh. Khuôn mặt đỏ ửng, hận đất không nứt ra để chui xuống. Cô chỉ là đùa với Yến Linh và Thảo Nguyên ai ngờ Thiên Hào nghe được. Mấy ngày tới cô ở đây chơi còn mặt mũi nào nữa chứ.

Yến Linh và Thảo Nguyên nhìn nhau cười. Thiên Hào tuy nhin không cười nhưng ý cười trên mặt cũng hiện rõ.

Buổi tối ông Dương về mọi người quây quần trong phòng khách. Yến Linh ngồi gần bà Dương đang gọt trái cây. Thiên Hào lúc này mặc quần áo ở nhà là đồ thể thao nhìn anh trông khỏe mạnh và nam tính. Trúc Nhi từ đầu đến giờ đều tránh né không dám nhìn Thiên Hào.

Thiên Hào ngồi đối diện thấy dáng điệu của cô thì không khỏi cười thầm trong bụng, ngầm quan sát cô bé này trông có chút tinh nghịch. Gương mặt bầu bĩnh hơi trẻ con. Nhìn kĩ có nét đáng yêu và hồn nhiên.

Thảo Nguyên cũng đang quan sát thấy ông Dương trông khoảng ngũ tuần, gương mặt biết là người vui tính, thân thiện. Thiên Hào và Yến Linh đều có nét mặt tươi cười giống cha. Gia đình này nhìn vào thật ấm áp.

Ông Dương cười mở nói: “Hai cháu từ thành phố xuống chơi, hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe rồi mai Thiên Hào đưa các con đi vài nơi cho biết”.

Hai cô ngoan ngoãn: “Vâng ạ”.

Mọi người vừa ăn trái cây vừa nói chuyện. Ông Dương vốn là người bình dị hỏi thăm gia đình Trúc Nhi và Thảo Nguyên. Được một lúc thì cũng bà Dương về phòng nghỉ ngơi. Thiên Hào nhìn ba người lại hỏi:

“Các em ngày mai định đi đâu?”

Trúc Nhi nãy giờ im lặng xem tình hình. Chỉ thấy Thiên Hào thản nhiên nghĩ là anh không nhớ chuyện lúc chiều, mình cũng lỡ đi cho xong. Thế là yên tâm nhanh nhẩu hỏi:

“Ở đây có thể đi những chỗ nào? Lần này bọn em ở chơi một tuần có đi chơi hết không?”

Thiên Hào nói: “Ở đây cũng không nhiều chỗ chơi vậy đâu, hay là ngày mai trước hết đi tham quan khu vườn sinh thái của anh được không?”

Ba cô gái đồng tình gật đầu: “Như vậy đi”.

Ba cô gái đứng lên định về phòng. Thảo Nguyên và Trúc Nhi nhất quyết không ngủ phòng khách mà ngủ với Yến Linh. Thiên Hào gọi: “Khoan đã, Trúc Nhi”. Thấy vậy hai người kia đi trước, Trúc Nhi đứng lại không hiểu Thiên Hào muốn nói gì?

Anh đứng lên khi đi ngang cô ngừng lại hơi nheo mắt, nói: “Hiện tại anh còn chưa có bạn gái, nếu lỡ thích anh như vậy thôi thì anh cho em cơ hội theo đuổi anh vậy”. Nói xong cười khê đi thẳng về phòng mình.

Trúc Nhi sững người chết đứng như Từ Hải, hồi lâu mới tiêu hóa hết câu nói của anh. Trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận. Cô còn tưởng hắn không để tâm không ngờ hắn còn dám lấy đó trêu cô. Tên này cô mới đây còn coi hắn là quân tử. Hừ, cứ đợi đấy.

Thảo Nguyên nhìn Yến Linh nói: “Anh trai mày đúng là không hiền”.

Yến Linh cười khổ: “Nếu ảnh mà hiền tao tình nguyện đi đầu xuống đất”.

9. Chương 9

Về quê 2

Khu vườn trái cây của gia đình Yến Linh chia thành khu, trồng nhiều loại trái cây khác nhau như: Sầu riêng, chôm chôm, xoài, mận, nhãn...Khoảng cách các cây được thiết kế theo hình vuông, tạo một không gian thoáng mát, xa xa có những căn chòi nhỏ thích hợp cho việc liên hoan, cắm trại hay hội họp bạn bè...Sau khi vui chơi có thể nằm ngủ nghỉ ngơi trong vườn.

Lúc trước vườn trái cây chủ yếu thu hoạch bán. Về sau Thiên Hào tốt nghiệp đại học liền đề xuất thiết kế thành khu vườn du lịch. Ý tưởng mới lạ lúc đầu thực hiện không ít khó khăn. Về sau ngành du lịch phát triển, việc kinh doanh của anh trở nên thuận lợi, khu vườn của anh đã ký nhiều hợp đồng với những công ty tổ chức tour du lịch. Anh cũng là người có tầm nhìn xa và dám mạo hiểm.

Nhìn những cây sầu riêng trĩu trịt quả, những trái chôm chôm chín mọng đỏ rực, những trái xoài xanh tươi mời gọi “ăn đi, ăn đi”. Trúc Nhi ánh mắt lang sổi nhìn chúng, sau đó lập tức hành động với tay tóm một quả xoài to, nét mặt rạng rỡ. Thiên Hào đang đều giọng giải thích, nhìn qua cô lúc này một tia nắng chiếu xiên qua làm lộ rõ gương mặt khả ái. Ngay lập tức anh hơi ngáy người, mãi một lúc hắng giọng nói tiếp.

Bốn người vừa đi tham quan vừa thưởng thức trái cây tươi ngon phút chốc đã đến trưa. Lúc ra khỏi nhà bà Dương có làm cơm cho bốn người mang theo, vì vậy bốn người tiến vào căn chòi gần đó. Căn chòi sạch sẽ cũng đầy đủ bàn ghế bằng tre. Bốn người sau khi ăn no thì chia ra nghỉ ngơi. Ba cô gái lần quay ngủ ngay tại chòi. Thiên Hào ý tứ đi qua căn chòi gần đó. Bốn người ngủ đến chiều mới tỉnh dậy.

Trúc Nhi quyến luyến nhìn khu vườn sau đó lấy điện thoại ra bảo Yến Linh chụp ảnh vài kiểu.

Ngày hôm sau Thiên Hào dẫn ba cô gái đi tham quan bến Ninh Kiều. Nơi đây chính là niềm tự hào của người dân Cần Thơ. Mọi người vẫn thường ngâm nga: “Cần Thơ có bến Ninh Kiều. Có dòng sông đẹp với nhiều giai nhân”. Từ đây có thể nhìn thấy dòng sông Hậu trữ tình, thơ mộng.

Bốn người đang ở hữu ngạn sông Hậu, gần trung tâm thành phố Cần Thơ. Trên bến sông tấp nập thuyền bè xuôi ngược chở đầy những đặc sản miệt vườn. Thảo Nguyên cảm thán nói: “Nơi đây đúng là vùng đất yên bình, có thể làm tâm tình con người thoải mái và bình lặng hơn”.

Rời bến tàu du lịch bốn người đi đến vườn hoa kiểng mang đủ màu sắc, tiếp đó là tượng đài chủ tịch Hồ Chí Minh, cuối cùng đi vào chợ Cổ Cần Thơ.

Thiên Hào giải thích: “Chợ này còn có tên là chợ Hàng Dương, từ lâu chính là trung tâm trung chuyển hàng hóa cho cả miền Tây Nam Bộ”. Bốn người theo đường chính nhìn thấy nơi đây bày trí đặc sắc và phong phú.

Nét đặc biệt ở đây chính là những món ăn đặc sản hấp dẫn, độc đáo. Được hội tụ từ các tỉnh thành của Tây Nam Bộ.

Khi đi ngang gian hàng quà lưu niệm Trúc Nhi không nhìn được vào xem, hết cầm cái này đến coi cái khác như trẻ con lần đầu được đi chợ. Đến khi cầm một sợi lắc tay bằng bạc kiểu dáng tinh xảo liền đeo vào tay nét mặt rất thích thú. Thiên Hào hỏi:

“Mua không?”

Trúc Nhi vẫn còn ẽbunụng chuyện hôm trước tháo ra trả về chỗ cũ: “Không”. Sau đó kéo hai người kia đi. Ba người đi ra khỏi chợ một lúc mới thấy Thiên Hào lững thững bước ra. Yến Linh hỏi:

“Anh làm gì đi chậm vậy?”

Thiên Hào đáp bằng giọng: “Định mua một ít đồ”. Mọi người cũng không ai nói gì tiếp tục hành trình.

Hôm sau Trúc Nhi nổi hứng rủ mọi người đi chèo thuyền đi xem chợ nổi. Trúc Nhi và Thảo Nguyên từ nhỏ sống ở thành phố chỉ thấy người ta chèo thuyền xem cũng đơn giản không có gì khó. Vừa bước xuống thuyền nhỏ, Trúc Nhi háng hái cầm chèo điều khiển. Cây chèo trong tay cô liên tục khua nước nhưng chiếc thuyền nhỏ không như dự định thẳng tiến mà quay vòng vòng. Thiên Hào lắc đầu cười:

“Đưa đây cho anh, coi em chèo kiểu này mọi người chóng mặt hết rồi”.

Trúc Nhi đỏ mặt xấu hổ đưa cho Thiên Hào nhìn thấy anh thuần thục điều khiển, chiếc thuyền nhỏ rẽ nước tiến về phía trước. Trúc Nhi không cam tâm, rõ ràng động tác anh cũng bình thường thôi cô nhất định chèo giỏi hơn anh. Liền nói:

“ Dễ ồm, em biết rồi, em chèo cho.”

Thiên Hào cương quyết: “Đoạn này nước sâu em ngồi yên đi, một chút anh đưa em chèo”.

Trúc Nhi vốn cố chấp nhất mực không chịu, đứng lên bước về phía Thiên Hào. Hai người hơi giằng co Trúc Nhi khê đẩy Thiên Hào không ngờ chiếc thuyền nhỏ hơi chao. Sau đó “ùm” một tiếng, Thiên Hào rơi tòm xuống sông kéo theo cả Trúc Nhi.

Hai người còn lại hoảng hốt rất nhanh thấy Thiên Hào ôm Trúc Nhi chồi lên bờ về phía thuyền. Trúc Nhi vốn không biết bơi nên uống vài ngụm nước, sau khi lên thuyền lúc này mặt sông gió thổi nhẹ cộng với trong lòng còn đang hoảng sợ gương mặt tái mét. Trông thực thảm thương như con mèo nhỏ ướt mưa.

Thiên Hào trông cô như vậy thì rất tức cười, ráng nhìn đến đỏ cả mặt hơi xoay người lại hai vai run run. Trúc Nhi then quá giận dữ: “Anh buồn cười lắm à, vậy thì cười đi, cười thoải mái đi”. Nói xong tức tức hai mắt đỏ hoe.

Mọi người này giờ cố nén hiện tại không nhìn được cười ầm lên Trúc Nhi bắt đắc dĩ gương mặt hầm hầm quay đầu chỗ khác.

Bốn người chèo thuyền tham quan chợ nổi Cái Răng đến trời tối mới về.

Ai ngờ tối đó Trúc Nhi bị sốt nhẹ không thiết ăn uống, mọi người lại một phen lo lắng. Trúc Nhi vẫn còn giận Thiên Hào chuyện lúc chiều không thèm nhìn anh, anh khổ sở năn nỉ một hồi nét mặt cô mới hòa hoãn một chút. Nhưng một hai hôm anh phải xuống bếp nấu cháo cho cô. Thiên Hào lập tức gạt đầu nhanh chóng vào bếp nấu cháo hàu hạ.

Trông họ lúc này chẳng khác đôi tình nhân giận hờn. Ông bà Dương chỉ cười không nói gì. Yến Linh nhìn anh trai cười gian, làm Thiên Hào cũng không khỏi chột dạ.

Trúc Nhi bệnh nhẹ nhưng phải mất 5,6 ngày mới khỏi. Chiều nay Trúc Nhi khỏi bệnh đã cùng Thiên Hào ra sông chèo thuyền. Thảo Nguyên và Yến Linh ở nhà buồn chán nên ra bến Ninh Kiều hóng gió.

Thảo Nguyên ngồi trầm tư. Một lúc sau Yến Linh hỏi: “Mày đang nghĩ gì vậy?”

Thảo Nguyên không trả lời hỏi cô: “Mày có từng yêu ai chưa?”

Yến Linh nói bừa: “Tất nhiên là có. Mỗi tình đầu tao rất thơ mộng nha, hai đứa ta học cùng lớp thầm thương nhau sau đó ngày lễ tình nhân năm 12 anh ấy ôm hoa hồng ở trong lớp tuyên bố yêu tao”.

Thảo Nguyên tò mò: “Sau đó”.

Yến Linh chưng hửng bịa tiếp: “Sau đó hả? À, thì tốt nghiệp cấp 3 mỗi đứa một hướng không gặp lại nữa”.

Thảo Nguyên quan sát cô một lúc rút ra kết luận: “Mày nói xạo”.

Yến Linh trợn mắt hỏi: “Sao mày biết?” (lời tác giả: Ngu chưa? Câu này chẳng khác nào bảo: “Lạy ông con ở bụi này”).

Thảo Nguyên nói: “Làm gì có ai nhắc đến mối tình đầu chia tay mà gương mặt tươi hơn hớn như mày không.”

Yến Linh cười hìhì.

Thảo Nguyên lẩm bẩm hỏi Yến Linh mà như tự nói với mình: “Tại sao một người lại phải yêu một người? Tại sao lại chính là người đó trái tim mình mới có cảm giác. Nếu có thể lựa chọn theo lí trí, nói không yêu thì không yêu. Có phải tốt hơn không?”

Yến Linh nghe câu này thì gương mặt ngây ngốc nhìn Thảo Nguyên. Bởi vì cô chưa từng yêu ai đạo lý này sâu sa quá nhất thời cô không hiểu hết. Sau đó trong đầu lóe lên một tia sáng hỏi Thảo Nguyên: “Mấy ngày nay thấy anh hai tao chăm sóc nhỏ Nhi mày nhớ chuyện mày và lớp trưởng phải không?”

Thảo Nguyên: “...”.

Yến Linh hóng chuyện hỏi: “Mày chưa nói với lớp trưởng?”

Thảo Nguyên lắc đầu: “ Tao dù sao là con gái sao có thể nói.”.

Yến Linh nhìn bạn nói: “Đồng chí Thảo Nguyên, chuyện tình cảm là của hai người một trong hai đều có trách nhiệm nói. Đồng chí không nên dùng lí do trốn tránh”. Nói xong cười hì hì tiếp: “Ít ra tao nghĩ như vậy”.

Thảo Nguyên không nói gì nhìn đồng hồ nói: “Về thôi”.

Hai người im lặng không nói gì, về đến nhà thấy Trúc Nhi đang xếp quần áo vào balô. Không thấy Thiên Hào không biết hai anh chị có giận gì không? Yến Linh và Thảo Nguyên cũng không có tâm trạng truy vấn lặng lặng thu xếp hành lí.

Sáng hôm sau Thiên Hào gọi taxi đưa ba người ra bến xe. Ông bà Dương cẩn thận dặn dò Yến Linh chú ý chăm sóc mình cũng không biết nói thêm gì nữa. Những lời yêu thương muốn nói tuy rất nhiều nhưng vẫn là không nói ra kìm nén trong lòng.

Lúc sắp lên xe, Trúc Nhi đi sau cùng Thiên Hào ánh mắt thoáng do dự từ túi áo lấy ra một cái hộp nhỏ đặt vào tay cô. Sau đó vẫy tay chào ba người.

Trúc Nhi nhìn theo dáng đi của Thiên Hào cảm thấy có chút lưu luyến. Ngồi vào chỗ ngay ngắn chợt nhớ mở hộp nhỏ Thiên Hào đưa, thấy chiếc lắc tay bằng bạc, kiểu dáng mắc xích trái tim. Chính là hôm đi vào chợ Cổ cô rất thích đã đeo thử. Không ngờ Thiên Hào lúc đó lại mua cho cô. Trong lòng dâng lên một chút ấm áp cùng ngọt ngào.

10. Chương 10

Buổi tiệc chiêu đãi.

Sau hai tuần nghỉ phép, hiện tại tinh thần Yến Linh rất là hưng phấn. Hôm nay bước chân vào công ty cũng không có cảm giác mệt mỏi. Nhưng có điều lạ là hôm nay hết thấy nhân viên như có chuyện vui. Có

người vừa đi vừa hát nhỏ, có vài người tùm lại trao đổi gì đó. Yến Linh kỳ quái nghĩ: “Không lẽ mọi người được lên lương hay thưởng gì sao?”

Bước vào phòng chủ tịch đã thấy Hướng Phi đang chăm chú làm việc. Lúc trước cô không để ý, không ngờ anh ta lúc làm việc chuyên chú trông cũng thật đẹp trai. Yến Linh còn đang không biết so sánh anh với vị tài tử nào thì Hướng Phi như cảm giác có người nhìn ngắc đầu nhìn cô, ngả người vào ghế nhướn mắt hỏi: “Sao vậy, mới nghỉ mấy ngày đã quên công việc của mình hay sao?”

Yến Linh chối phắt: “Không có, tôi đi pha café ngay đây”.

Hướng Phi nhìn cô vội vội vàng vàng thì trong lòng cảm thấy vui vẻ, mấy ngày nay cô không đến trong lòng anh cũng cảm thấy như thiếu cái gì đó. Thâm nghĩ: “Ngược đãi cô thực sự trở thành niềm vui của anh rồi sao? Mấy ngày nay vắng cô không có đối tượng để anh phát tiết trong lòng thấy trống trải, khó chịu. Về sau phải tìm cách giữ cô ở lại để anh hành hạ mới được”. (Lời tác giả: Trời ạ, anh còn cách giải thích nào độc ác hơn nữa không?)

Mọi việc đều bình thường, buổi chiều sắp hết giờ làm việc Yến Linh chuẩn bị về thì nghe Hướng Phi nói:

“Tối nay công ty có tổ chức liên hoan, cô cũng đến dự tiệc đi”.

“Yến Linh do dự: “Không đi được không?” Cô biết những buổi tiệc này tổ chức ở nơi sang trọng mà cô không thích đến những nơi đó.

Hướng Phi cười như không hỏi lại: “Vậy không tốt nghiệp được không?”

Cái này thì Yến Linh chịu, ai bảo hán đang nắm đằng cán dao cô lại nắm đằng lưỡi, đành phải ỉu xiu gật đầu: “Vậy tôi đi vậy”.

Hết giờ làm việc Hướng Phi bảo cô đi cùng xe với anh. Cũng chỉ có thể như vậy, công ty này ngoài Hướng Phi còn ai khác nguyện ý chở cô?

Hướng Phi quan sát thấy cô thường ngày ăn mặc giản dị nên không cho xe đi thẳng đến nhà hàng mà đi đến cửa hàng thời trang. Mắt thấy Hướng Phi mở cửa bước xuống cô cũng lật đật chạy theo anh.

Hướng Phi đi vào rất nhanh trợn một bộ váy ngắn màu trắng, trông xinh xắn nhưng không quá gợi cảm. Ra hiệu ý bảo cô đi thay. Cô nhìn giá tiền nhủu mày hỏi: “Sao mặc bộ này?”

Hướng Phi không ngờ cô lòi thôi thế nên lấy bừa một lí do nói: “Nhân viên công ty đều như vậy”.

Yến Linh nghe anh nói, nghĩ: “Công ty mỗi lần liên hoan đều cấp quần áo cho nhân viên thế nên sáng nay mọi người mới vui vẻ”. Bản thân cũng không thắc mắc được hưởng đãi ngộ hớn hỏ vào phòng thay đồ. Cô vốn không quen mặt váy nên thấy hơi ngượng ngùng, thay xong cũng loay hoay không biết nên ra hay không? Hướng Phi đứng bên ngoài đợi đến sốt ruột cao giọng gắt: “Cô muốn ngủ luôn hay sao? Còn không mau ra”.

Yến Linh nghe anh ta lớn tiếng hoảng hồn mở cửa bước ra. Cúi đầu cần mẫn không dám nhìn lên, hai tay lúc này cảm thấy như dư thừa.

Hướng Phi nhìn cô hơi ngẩn người một lúc, thường ngày trông cô quần jean áo sơ mi đơn giản không ngờ sau khi mặc váy lộ ra đường cong hấp dẫn, đôi chân thon dài, làn da trắng mịn trông rất đẹp mắt. Yến Linh đứng im một lúc không nghe Hướng Phi phản ứng gì, lí nhí nói: “Nếu xấu quá tôi thay ra”.

Hướng Phi lúc này mới tỉnh táo lắc đầu một cái tự chế giễu bản thân: “Đã gặp không ít người đẹp vậy mà hôm nay chỉ vì một bông hoa đại lại nhìn đến lạc hồn”. Trầm giọng nói: “Bộ này cũng tạm, đáng người của cô tệ như vậy mặc gấm lụa cũng không thể khá hơn, có đôi cũng vậy”.

Yến Linh tuy cảm thấy mình mặc vào hơi không tự nhiên nhưng còn chưa xấu như anh ta nói nên bĩu môi tỏ vẻ không phục.

Nhân viên bán hàng tiến đến bên cạnh nói: “Bộ váy này còn có đôi giày đi cùng, quý khách có muốn xem hay không?”

Hướng Phi: “Được, cô mang luôn đến đây”.

Nhân viên bán hàng quay người đi lát sau quay lại với đôi giày cao gót cũng màu trắng, gần mũi giày đính những viên đá nhỏ rất tinh xảo. Hướng Phi nhìn đôi giày ra lệnh cô mang vào, sau đó gật đầu nói: “Lấy đôi này”.

Yến Linh thất kinh nhìn đôi giày trong bụng kêu hoảng: “Thảm rồi”.

Cô chật vật bước theo sau Hướng Phi trong không ngừng tính toán trị giá trên người mình có thể dùng để mua bao nhiêu phần cơm. Cảm thấy thế nào cũng là lãng phí.

Hướng Phi đưa Yến Linh đến trung tâm thẩm mỹ. Yến Linh mơ hồ: “Còn phải rắc rối vậy sao?”

Hướng Phi bá đạo nói: “Cô bớt nói một câu. Bằng không cô còn nói một câu tôi phê vào nhận xét thực tập một khuyết điểm. Cứ liệu mà làm”.

Yến Linh: “...”.

Nhân viên trang điểm nhìn hai người ăn mặc sang trọng thì biết là người có tiền, nồng nhiệt tiếp đón. Hướng Phi thẳng thắn:

“Trang điểm cho cô này đi dự tiệc, không cần quá đậm, thanh nhã một chút”.

Nhân viên trang điểm: “Vâng”.

Hướng Phi để Yến Linh ở đó ra ngoài gọi điện thoại, lát sau có nhân viên đẩy cửa bước vào cung kính đưa cho anh một cái hộp đồ sắm bọc nhung sang trọng..

Hướng Phi nhìn thấy Yến Linh đã được trang điểm xong đưa tay nói: “Lại đây”.

Yến Linh trong lòng bất mãn cũng không dám chống đối, chậm chạp bước đến trước mặt anh ta. Hướng Phi mở hộp lấy ra một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền hình đoá hoa. Cứ vậy vô cùng tự nhiên vòng tay đeo vào cho cô. Xong lại nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt gật đầu hài lòng: “Không tệ”.

Yến Linh héch mũi có chút đắc ý. Sau đó Hướng nghe Hướng Phi bổ sung một câu: “Kỹ thuật trang điểm khéo léo, sợi dây chuyền gia công tinh xảo”.

Yến Linh: “...”.

Nhân viên trang điểm nghe Hướng Phi khen thì trên mặt lộ rõ vẻ vui sướng không khác gì nhận được giải thưởng “đôi tay vàng”.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hướng Phi đưa Yến Linh đến một nhà hàng theo phong cách Tây. Bên trong nhà hàng rộng rãi và sang trọng với thiết kế nổi bật dựa vào những gam màu nóng, bày trí khá tinh tế. Những chiếc sofa màu đỏ sẫm và màu nâu được đặt xen kẽ với những chiếc bàn gỗ, những tấm rèm voan màu vàng nâu cùng với những ánh sáng nhàn nhạt từ những chiếc lồng đèn làm cho không gian có vẻ dễ chịu và lạ mắt.

Yến Linh ít có cơ hội đến những nơi sang trọng như thế này. Còn nhớ lần đi nhà hàng lần trước chính là buổi coi mắt của Hà Vy. Lúc ấy khá vội vàng cũng không có tâm tình quan sát, hôm nay thì khác, với tư cách khách mời nên hiên ngang bước vào.

Lúc này mọi người đều đến đầy đủ thấy Hướng Phi đến đều khom người chào đón, anh thản nhiên nhìn mọi người cũng không dừng chân bước thẳng vào bàn trong.

Mọi người lại đưa ánh mắt nhìn cái đuôi phía sau Hướng Phi, không khỏi ngạc nhiên vì sự có mặt của cô. Một vài đồng nghiệp nữ nhìn về bờ vai của cô thì bĩu môi xem thường. Yến Linh thấy vậy cũng không ngó nghiêng nhìn ngắc nứ. Trong lòng thầm mắng mình: “Thật là mất mặt quá, trước đây Hà Vy từng nói với cô khi đi đến những nơi sang trọng đừng quá tò mò nhìn ngắc, cái gì không biết thì tỏ vẻ như lạnh nhạt thờ ơ nhìn qua, đừng cứ nhìn như là thấy vàng rơi thế kia”. Bộ dạng của cô thành trò cười ọi người mất rồi.

Mọi người hướng về sân khấu chăm chú nghe Hướng Phi phát biểu, anh bước lên đón lấy micro khách sáo động viên vài câu. Đại khái là hoành nghênh tinh thần làm việc của mọi người, trong thời gian tới cố gắng phát huy. Sau đó tuyên bố khai tiệc.

Đến lúc ngồi vào bàn Yến Linh càng lúng túng. Chính là không biết nên ngồi ở đâu, xung quanh có nhiều người không thích cô, cô không thể ngồi gần họ. Cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Hướng Phi.

Hướng Phi trông cô thật tội nghiệp cất giọng: “Lại đây”.

Cô chỉ mong có thể đi nhanh về phía Hướng Phi. Bàn của Hướng Phi còn có ba người khác: Thư kí Lưu, Trợ lí Lâm và một người nữa, nhìn thấy cử chỉ thân thiết đoán là bạn gái của anh.

Lúc ngồi xuống nhìn kĩ cô gái đó Yến Linh mới vỡ lẽ cô ta là một trong những diễn viên truyền hình nổi tiếng gần đây. Trong lòng ganh tỵ: “Tên Hướng Phi này cũng biết hưởng thụ thật”.

Cô nữ minh tinh thấy Yến Linh ngồi cùng bàn thì thái độ lạnh nhạt nhìn cô đánh giá, ánh mắt xa cách.

Trên bàn toàn là những thức ăn lạ mắt, Yến Linh rất nhanh tập trung mục tiêu trước mặt. Đối với cô đây toàn là sơn hào hải vị. Trong bụng từ chiều chưa có hột cơm bị Hướng Phi điều khiển như con rối nên nhìn đồ ăn trước mặt ánh mắt sáng rực. Tay liền động, cầm muống nĩa nhìn Hướng Phi đợi chỉ thị.

Hướng Phi nhìn cô một cái cảm thấy mặt mũi đều bị cô làm mất hết. Cô gái này thật là chỉ biết ăn uống, một chút ý tứ cũng không có. Nhưng cũng không nỡ nhìn ánh mắt chờ đợi của cô khẽ gật đầu một cái.

Chỉ chờ có thế Yến Linh không ngừng múa tay thức ăn trước mặt cũng theo đó mà chạy vào bụng cô. Mọi người xung quanh nhìn cô muốn trợn mắt há mồm. Nếu không phải cô trang điểm tinh tế, quần áo sang trọng đi cùng chủ tịch họ còn tưởng cô chính là kẻ chuyên lừa gạt ăn uống.

Yến Linh trước mắt chỉ biết ăn, ăn và ăn, bởi vì dịp ăn uống như thế này cũng không có nhiều. Tự nhủ xem họ như củ khoai, củ mì chuyên chú ăn phần ăn của mình.

Hướng Phi dùng ánh mắt cảnh cáo những kẻ tò mò nhìn về phía này. Bọn họ thấy chủ tịch tỏ thái độ thì rụt đầu, sau đó không khí lại náo nhiệt trở lại.

Cô minh tinh luôn tay gấp đồ ăn cho Hướng Phi, anh chiếu cố ăn lấy lệ. Yến Linh ăn một lúc đã no, lơ đãng nhìn xung quanh thấy kiểu khách sáo giả vờ của mọi người trong lòng có chút chán ghét cùng mỉa mai.

Cô vuốt lại quần áo cúi đầu chào mọi người sau đó đi ra ngoài. Không khí bên ngoài thoáng mát cô cũng thấy tinh thần nhẹ nhõm hơn. Ngồi một lúc sau quay đầu nhìn lại, thấy Hướng Phi đang ở phía sau cô. Cô bất ngờ hỏi: “Chủ tịch, sao anh ra đây?”

Hướng Phi không đáp hỏi cô: “Sao cô ra ngoài này?”

Yến Linh thành thật nói: “Tôi cảm thấy trong đó ngột ngạt nên muốn ra đây hít thở một chút, tôi muốn về được không?”

Hướng Phi chính là lần đầu nhìn thấy có người đi ăn tiệc ở nhà hàng mà phong cách như vội vàng như “ăn xong đi cây” của cô. Hơi khó hiểu nhìn cô gái trước mặt sau đó nói: “Về thôi, tôi đưa cô về.”

Hướng Phi đưa cô về phòng trọ, Yến Linh trừ lúc nói địa chỉ thì suốt chặng đường không ai nói với ai câu gì. Đến nơi cô mở cửa bước xuống, Hướng Phi vẫn ngồi trên xe nhìn cô vào nhà chưa vội cho xe chạy. Cô đi mấy bước sau đó quay lại gõ cửa xe, Hướng Phi hạ tấm kiếng chắn hỏi cô: “Có gì sao?”

Cô cười tươi với anh sau đó nói: “Cám ơn chủ tịch”.

Hướng Phi bắt giác nhìn cô cười nhẹ, khởi động xe lướt đi.

Trời ạ, lần đầu tiên cô thấy hần cười, thực sự là hần cười. Cô còn ngỡ hần không biết cười, không ngờ khi hần cười trông cũng gần gũi. Xem ra cũng hần không hoàn toàn là người lạnh nhạt.

Cảnh đưa tiễn này cách đó không xa được một người từ đầu đến cuối nhìn thấy. Quốc Nguyên ánh mắt thần thờ nhìn người con gái đang tươi cười với người đàn ông ngồi trong chiếc Audi. Nhìn cô ta đang đứng ngây ngốc ở đó, niềm hy vọng phút chốc sụp đổ.

Yến Linh vừa mở cửa thì một bàn tay đặt lên tay vịn, hoảng vía nhìn lại thấy Quốc Nguyên thì thở ra một hơi, trách móc: “Lớp trưởng làm mình hết hồn”. Hỏi trống không: “Đi đâu đây vậy?”

Quốc Nguyên ánh mắt da diết nhìn cô, Yến Linh nhìn thấy ánh mắt này thì không khỏi sợ hãi. Cô biết ánh mắt này mang ý nghĩa gì, nghiêng đầu tránh ánh mắt anh.

Quốc Nguyên nhìn cô thật lâu, cất giọng khàn khàn hỏi: “Người đó là người yêu của Linh?”

Yến Linh biết Quốc Nguyên hiểu lầm chợt nhớ Thảo Nguyên thầm yêu anh nên cũng không giải thích, gật đầu nhận: “Phải anh ta là bạn trai mình. Thực ra giữa Linh và Nguyên chỉ nên làm bạn tốt với nhau thôi”.

Quốc Nguyên nhìn Yến Linh thấy cô bình thản nhìn anh, biết cô nói thật, ánh mắt anh đau khổ. Hít sâu một hơi miễn cưỡng nói: “Tôi hiểu rồi”. Anh xoay người lại bước đi. Yến Linh nhìn theo bóng anh dưới ánh đèn đỏ dài trên đường vắng đã biết giữa họ từ đây e rằng dù là bạn bè cũng rất khó.

11. Chương 11

Yến Linh giúp người, bản thân đại nạn.

Sau chuyến đi về nhà Yến Linh, Thảo Nguyên đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện cô và Quốc Nguyên. Dem đầu đuôi sự việc phân tích một lượt.

Trước đây trong lớp cô chỉ là có hảo cảm với Quốc Nguyên bởi vì vẻ nho nhã, lịch thiệp và ôn hòa của anh.

Trong chuyến đi tình nguyện, trong lúc cô bệnh được anh tận tình săn sóc làm tâm hồn yếu đuối của cô như được an ủi rất nhiều. Từ nhỏ cô đã không có cha, mẹ cô là người phụ nữ lạnh cảm chỉ lo kiếm tiền cũng không thường quan tâm cô. Cô cũng như bao đứa trẻ mồ côi cha khác luôn khát khao sự quan tâm, yêu thương, che chở. Vì thế cảm tình của cô đối với anh cũng tăng thêm mấy phần.

Nhưng không ngờ anh đối với cô nhiệt tình quan tâm cũng chỉ vì là trách nhiệm của một lớp trưởng, phát hiện điều này khiến cô vô cùng hụt hẫng, nhận ra bản thân đối với anh không chỉ là thích mà còn một tình cảm sâu sắc khác.

Trở trêu người Quốc Nguyên thầm thương chính là Yến Linh, cô nhủ lòng sẽ rút lui, sẽ âm thầm chúc phúc cho hai người. Nhưng mọi việc không như cô nghĩ, Yến Linh quả là người không tim không phổi, đối với sự quan tâm của Quốc Nguyên chỉ e là cả lớp đều biết chỉ có cô ấy vẫn vô tư như không.

Thảo Nguyên cũng vô cùng khó xử không biết nên tiến hay lùi. Trong lòng vô cùng do dự mãi đến khi scandal của Yến Linh và Hà Vy ồn ào cả trường. Nhìn thấy Quốc Nguyên đau khổ cô cũng không thể làm ngơ.

Vì vậy cô đã đi gặp Quốc Nguyên nói rõ chân tướng sự việc. Dĩ nhiên Quốc Nguyên vô cùng kích động và vui mừng sau đó là rồi rít cảm ơn cô. Từ đó quan hệ hai người cũng tiến triển thêm một bước - chính là Quốc Nguyên nhờ cô làm bà mai giúp anh.

Thảo Nguyên khóc không ra nước mắt, tuy là bên ngoài tình nguyện nhưng trong lòng không ít khổ sở. Cô là người ít nói thường đem tâm sự chôn vào lòng, thường ngày ngồi một góc suy tư. Không may vô tình bị Yến Linh nhìn ra, cô thật sự kinh hoàng nhưng kết cuộc Yến Linh tươi cười nhiệt tình ủng hộ cô đến với Quốc Nguyên.

Có thể Yến Linh nói đúng: “Tình yêu là của cả hai người, một trong hai người đều có trách nhiệm phải nói”. Sau ba ngày đắn đo cân nhắc Thảo Nguyên quyết định phải làm chủ một lần.

Cô cầm điện thoại lên nhiều lần viết rồi xóa, như thế nào cũng cảm thấy không ổn. Một hồi lâu cuối cùng cũng thấy hài lòng, cô đọc lại một lần: “Lớp trưởng, thật sự em rất thích anh. Tối nay em đợi anh ở café Mãi Nhớ đường xxx nếu anh trong lòng có một chút thích em thì hãy đến, em đợi”. Sau đó chọn nút gửi đi, trong lòng vô cùng hồi hộp tất mảy.

Tối nay cô mặc áo sơ mi màu hồng, trước ngực thắt một chiếc nơ. Quần Jean đơn giản soi gương thấy cũng không tệ lại điệu đà tô nhẹ lớp son môi. Xong đâu đó cầm túi bước ra ngoài.

Vừa ra cửa gặp Trúc Nhi, Trúc Nhi chặn cô lại nghi ngờ hỏi: “Đi đâu ăn mặc đẹp vậy?”

Thảo Nguyên nói dối: “Mẹ tao gọi về nhà Bác dự tiệc”. Nói xong cũng hơi chột dạ.

Trúc Nhi cũng không nghi ngờ nói: “Đi sớm về sớm”.

Thảo Nguyên “uhm” một tiếng.

Trúc Nhi lại nói: “Lấy xe tao đi kìa, mặc đẹp vậy cũng đi xe đẹp mới hợp”. Rồi không đợi Thảo Nguyên trả lời vào phòng lấy chìa khóa xe đưa cho cô.

Thảo Nguyên từ tốn ngồi lên xe Trúc Nhi chậm chậm đi đến điểm hẹn.

Lúc này Quốc Nguyên đang ngồi trước đồng hồ tài liệu làm luận án tốt nghiệp, tâm tư thì đang trôi tạt phương nào. Tình cảm anh dành cho Yến Linh từ lâu không hề phai mòn ngược lại ngày qua ngày càng thêm đậm sâu. Nay biết cô đã có người yêu thì cảm thấy mất mát vô cùng to lớn.

Điện thoại báo tin nhắn, anh cầm lên đọc tin nhắn xong trong lòng một cơn chấn động. Cầm điện thoại hơi khó nghĩ rất lâu không biết nên trả lời như thế nào. Cuối cùng quyết định nhắn một câu: “Xin lỗi, tôi không đến”. Rồi khóa máy.

Thảo Nguyên từ chiều đợi đến 9h tâm trạng cũng đã biến hóa không biết bao nhiêu cảm xúc. Từ tràn đầy hi vọng đến thấp thỏm, rồi lại lo lắng anh trên đường bị kẹt xe, hay bận gì đó tự đưa ra bao nhiêu lí do để giải thích nhưng gần bốn tiếng đồng hồ anh vẫn không hề xuất hiện.

Cứ mỗi khi thấy bóng dáng ai gần giống anh lòng cô một trận run lên, nhưng sau đó lại phiền muộn thất vọng.

Cuối cùng cô quyết tâm cầm điện thoại mở máy. Nhận được tin nhắn của anh bao nhiêu kiên trì, bao nhiêu dũng khí đều hoàn toàn mất hết ánh mắt vô lực nhìn điện thoại.

Là cô đã dối lòng, là cô biết anh không yêu cô. Nhưng doạ cô sai, cô đã tự dệt những giấc mơ thật tươi đẹp mà không dũng cảm nhìn vào sự thật. Trong tim anh: “Một chút cũng không dành cho cô”.

Thảo Nguyên như người mất hồn lái xe trên đường, từng chiếc xe vụt nhanh qua cô cô cũng không bận tâm. Cứ nắm chặt tay lái đến ngã tư đèn đỏ cô cũng không để ý cho xe chạy thẳng. Một chiếc xe khách phía tay phải từ xa lặn bánh lao tới. Giấy tiếp theo cô nghe mọi người la lên kinh hoảng, sau đó cô không biết gì nữa.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yến Linh lao vào phòng cấp cứu như cơn lốc, nhìn thấy Trúc Nhi vẫn đang đi đi lại lại trên hành lang đáng vẻ vô cùng sốt ruột. Cô chạy đến bên cạnh vừa nói vừa thở hồng hộc: “Nó...sao ...rồi?”

Trúc Nhi căng thẳng: “Vẫn còn chưa biết, bác sĩ đang theo dõi”. Tuy giọng nói có vẻ bình tĩnh nhưng đôi môi run run.

Yến Linh thắc mắc: “Sao nó lại bị tai nạn?”

Trúc Nhi mờ mịt: “Nghe nói nó vượt đèn đỏ đâm vào ô tô”.

Yến Linh lắc đầu: “Không thể nào, nó xưa nay tính rất cẩn thận, đi bộ còn không vượt đèn đỏ, sao có chuyện chạy xe máy vượt đèn đỏ gây tai nạn”.

Trúc Nhi cũng gật đầu: “Tao cũng không tin, công an lập biên bản trong người nó cũng không có uống rượu”.

Yến Linh hơi nghi lại hỏi: “Người đụng nó ở đâu? Có truy cứu không?”.

Trúc Nhi đáp: “Không có, nghe nói là một trung niên bị thương nhẹ nhưng không truy cứu, bằng bó xong đi rồi”.

Yến Linh đắm chiêu suy nghĩ, lúc này cửa phòng bệnh mở bác sĩ bước đến hỏi: “Ai là người nhà của bệnh nhân?”.

Hai cô đồng thanh đáp: “Là cháu, nó là bạn học, bạn cháu thế nào bác sĩ?”

Bác sĩ trầm giọng nói: “Hiện tại đã qua giai đoạn nguy hiểm, mặt chỉ xây xát nhẹ, nhưng chân bị gãy, sau này có thể không đi đứng bình thường được”.

Yến Linh và Trúc Nhi sợ run, nhất thời nhìn nhau ánh mắt lộ tia đau đớn.

Bác sĩ nói: “Một người theo y tá đến làm thủ tục nhập viện”.

Yến Linh gật đầu quay lại nói với Trúc Nhi: “Mày vào với nó đi, tao đi lo thủ tục cho”.

Trúc Nhi hiểu ý gật đầu.

Yến Linh lần đầu phải vào nuôi bệnh lưỡng cuống không biết làm gì đến quầy thu phí mới nhớ lúc vội không đem theo nhiều tiền. Hiện tại thấy rất hoang mang cô trên người ngoài bông tai cũng không có trang sức nào khác. Như chợt nhớ sờ lên cổ thầm nghĩ: “Cái này là của công ty cho, đem bán chắc không có vấn đề gì.”

Cô vội vàng đi ra ngoài, thời điểm này tiệm vàng đều đã đóng cửa. Đi bộ qua mấy con đường thấy một tiệm cầm đồ còn mở cửa trong lòng mừng như mở cờ chạy vào. Lát sau ra khỏi cửa hàng cầm tiền trong tay, lúc này mới thở phào một hơi.

Thời gian này mẹ của Thảo Nguyên liên tục bận rộn đi công tác, hai cô cũng không dám báo báo cho bà biết. Hai người đành thay phiên nhau chăm sóc Thảo Nguyên. Hai ngày nay Thảo Nguyên tuy là đã tỉnh nhưng thần sắc lãnh đạm suốt ngày không nói chuyện. Trông như người mất hồn làm hai cô vô cùng lo lắng.

Yến Linh ban ngày đi thực tập buổi tối lại vào bệnh viện với Thảo Nguyên nên ánh mắt thâm quầng, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Hai ngày nay, Hướng Phi bận rộn kiểm tra chi nhánh nên cũng không để ý đến cô.

Sáng nay trước khi vào phòng họp anh giao cho cô đánh máy hợp đồng. Từ sau đợt cô ngất xỉu anh liền sắp xếp cho cô làm việc trong phòng của anh. Thư ký Lưu vẫn như trước làm việc ở phòng bên cạnh chỉ khi cần anh mới gọi vào.

Cuộc họp vừa kết thúc anh trở về phòng, vừa mở cửa cánh tượng đập vào mắt anh chính là cô đang ngồi gục đầu xuống bàn bộ dạng ngủ rất say. Anh đoán rằng dạo này cô bận làm luận án nên cũng không gọi dậy. Nhìn lên màn hình vi tính thấy văn bản mới đánh xong hai chữ: “Hợp đồng”. Cũng không nói gì lẳng lặng trở về bàn làm việc.

Yến Linh ngủ một giấc gần hai tiếng đồng hồ mới tỉnh dậy, nhìn xung quanh vẫn còn ngỡ ngàng thấy Hướng Phi ngồi bên bàn làm việc nhìn cô thì hơi hoảng. Mở cửa đi ra ngoài lát sau quay lại thì đã tóc tai tươm tất.

Hướng Phi nhìn cô hôm nay cô mặc chiếc áo thun màu xanh da trời, quần Jean màu xanh đậm. Khi nhìn đến chiếc cổ trống trải kia thì tia mắt từ ôn nhu chuyển sang u ám. Yến Linh nào biết giông bão sắp đến nhìn anh nhỏ giọng giải thích: “Lúc này tôi ngủ quên, thực xin lỗi. Bây giờ tôi đi pha café ngay cho anh, sau đó sẽ đánh máy hợp đồng.”

Hướng Phi nhìn cô lạnh lùng nói: “Khoan đã, sợi dây chuyền tôi cho cô mượn đi dự tiệc đâu rồi?”

Yến Linh trợn mắt: “Cái gì? Dây chuyền? Cho mượn?”

Hướng Phi ngả người sau ghế nhìn cô châm biếm nói: “Nếu không phải mượn thì chẳng lẽ tặng à? Cô đừng nói với tôi là làm mất đấy?”

Yến Linh lòng bàn tay đổ mồ hôi, trong đầu nhanh chóng tìm ra mười mấy lý do cũng biết không thể nào tránh khỏi kiếp này, đành nói: “Tôi đã đem cầm rồi”. Còn may cô chỉ cầm chứ không nỡ bán, bằng không xong rồi. Cô biết chắc Hướng Phi sẽ tức giận nhưng nói dối không bằng nói thật. Đẳng nào cũng chết tìm cách lấp liếm lại thêm một óc.

Quả nhiên sắc mặt Hướng Phi lúc này đã lộ sắc giận. Từ lúc gặp cô đến nay số lần tức giận của anh so với bao nhiêu năm qua chỉ có hơn chứ không kém. E rằng có ngày anh sẽ máu xông lên não mà chết.

Cô gái này đúng là hết lần này đến lần khác chọc tức chết anh. Mẫu cô đeo chính là vừa mới thiết kế vẫn còn chưa ra thị trường. Anh đã ưu ái đem cho cô, vậy mà cô một tiếng cũng không nói đem đi đổi lấy tiền. Anh nhìn cô nói rành rọt từng chữ: “Yến Linh cô giỏi lắm, trong ngày hôm nay tôi không biết cô bằng cách nào cũng phải tìm về cho tôi, bằng không ngày mai cô cũng dừng đến đây nữa, cũng đừng hy vọng tốt nghiệp gì nữa”.

Yến Linh nghe anh nói thì trong lòng nghe lạnh hẳn, anh ta đúng là người keo kiệt. Nếu lúc đầu anh ta nói rõ thì cô có liều mạng cũng không dám mang đi cầm. Sao mỗi lần cô giúp người đều là “dùng chày tự nện đầu mình” thế này. Trong một ngày cô tìm đâu ra hơn mười triệu để đi chuộc sợi dây đó về cho anh ta. Tình thế đã như vậy đành phải cúi đầu trước anh ta vậy, kéo dài thời gian tới đâu hay tới đó.

Trong lòng nghĩ vậy bước lên mấy bước bình tĩnh nhìn Hướng Phi, nói: “Trong người tôi bây giờ không có tiền, anh cho tôi mượn sau này tôi trả lại cho anh.”

Hướng Phi nhìn cô như thể không tin, không ngờ cô ngay cả lời này cũng dám nói. Anh im lặng nhìn cô đánh giá, phút giây trong lòng liền có chủ định, nói:

“Cho cô mượn cũng được, không ngại nói với cô đây là mẫu thiết kế mới của công ty. Cô đã đem ra ngoài làm lộ bí mật công ty tội đã không nhẹ, lại thêm giờ mượn tiền tôi. Đến ra trường xong cô đi đâu tôi nào biết, tôi lại không thể đi khắp nơi tìm người. Như thế này, cô ký tờ giấy nợ tôi, tổn thất mà cô gây ra trong công ty và tiền nợ tôi tôi nể tình cô bấy lâu tận tụy nên giảm nhẹ”. Nhìn cô ánh mắt nguy hiểm nói tiếp: “Bây giờ cô ký giấy cam kết ra trường xong đến đây làm một năm trả nợ cho tôi”.

Yến Linh nghe anh nói vậy khóc không ra nước mắt, cô nào biết đó là hàng mẫu lại thêm một tội. Chuyện này cô đành tự mình giải quyết vậy không thể để gia đình lo lắng, càng không để Thảo Nguyên áy náy với cô. Đành ỉu xiu: “Được”.

Hướng Phi trong lòng thầm khoái trá lại bày ra vẻ mặt như bản thân mình cũng thiệt thòi. Không lâu sau đánh máy ra hai bản cam kết ký tên mình vào sau đó đưa cho Yến Linh.

Yến Linh nhìn bản cam kết nội dung như sau:

“Bên A: Hứa Hướng Phi

Bên B : Dương Yến Linh

Hiện tại do bên B cố ý làm bên A bị tổn thất cùng với mượn nợ nên cam kết ngay sau khi tốt nghiệp lập tức đến làm việc trong công ty bên A một năm để trừ nợ. Nếu trong quá trình làm việc bên B cố ý phá hoại hay không tận tâm công tác gây tổn thất (do bên B đánh giá) thì số nợ sẽ tăng thêm gấp đôi theo thời giá hiện hành.

Bản cam kết gồm có hai bản do hai bên mỗi người giữ một bản, bản cam kết này trị giá tương đương giấy nợ và có giá trị trên pháp luật”.

Yến Linh đọc xong cảm thấy bất bình nói: “Sao kỳ vậy? Sao lại nói bên B có quyền đánh giá thái độ công tác, như vậy không công bằng”.

Hướng Phi nheo mắt nhìn cô hỏi: “Cô còn muốn công bằng?”

Thấy ánh mắt anh ta thì biết anh ta chính là cố ý không nói lý lẽ, rõ ràng là không thể thương lượng, đúng là bản chất bóc lột của nhà tư bản. Đành nuốt lệ cầm viết ký tên, không quên hung hăng liếc anh.

Hướng Phi cầm bản cam kết vui vẻ cười nói : “Chiều nay tôi cùng cô đi chuộc sợi dây chuyền về”.

Yến Linh trong lòng thở dài, xem ra cô lại có thêm một kiếp nạn rồi.

12. Chương 12

Thêm một ngày hôm qua.

Ra khỏi tiệm cầm đồ. Yến Linh đi đến bên cạnh chiếc xe Audi của Hướng Phi mở cửa chui vào, chìa tay ra. Nói:

“Trả lại cho anh.”

Hướng Phi không nhìn cô hỏi: “Sao lại đưa tôi?”

Yến Linh kỳ lạ hỏi: “Còn không phải là anh kiên quyết lấy về hay sao? Tôi cũng không dám giữ đồ đắt tiền bên mình. Không may làm mất không khéo phải lấy thân trả nợ.”

Hướng Phi nhìn cô mỉa mai: “Bằng cô mà muốn lấy thân trừ nợ à? Cô đang mơ sao?”

Yến Linh chống tay chống hông bộ dạng phụ nữ chanh chua nói: “Anh dám chê tôi, nói cho anh biết trong trường tôi cũng được coi là hoa khôi đấy.”

Hướng Phi cười nói băng quơ: “Hoa khôi à, chỉ trong một ngày thôi đúng không?”

Yến Linh tròn mắt nhìn anh: “Anh biết? Anh cho người điều tra tôi?”

Hướng Phi nói như hiển nhiên: “Nếu không điều tra làm sao biết cô là người như thế nào? Công ty tôi trước giờ không tùy tiện nhận người.”

Yến Linh trong lòng âm ứ, ngồi im lặng một lúc sau hờn hỏi: “Vậy là nhân phẩm lẫn năng lực của tôi rất tốt nên anh mới nhận phải không?”

Hướng Phi lắc đầu vờ thở dài: “Coi như đây là sai lầm của tôi vậy”.

Yến Linh trợn mắt: “Anh...anh...”

Hướng Phi nhướn mày: “Tôi thế nào?”

Yến Linh im lặng lát sau nói: “Anh nhận tôi chính vì muốn trả thù tôi đã dắc tội anh phải không? Nếu vậy coi như tôi xin lỗi, anh tha cho tôi đi?”

Hướng Phi lắc đầu: “Muộn rồi”.

Yến Linh nhìn anh không hiểu: “...”.

Hướng Phi nói tiếp: “Hiện tại biểu hiện của cô làm tôi vô cùng hứng thú. Đợi đến khi tôi thấy chơi đủ không chừng sẽ tha cho cô.”

Yến Linh mơ hồ: “Như thế nào mới là chơi đủ?”

Hướng Phi đều giọng: “Cô tự nghĩ đi”.

Yến Linh đúng là không còn từ nào để nói, tên này đúng là “bại hoại” thật là đáng thương cho cô.

Yến Linh nhìn ra đường thấy anh đang lái xe hướng về trọ cô liền ngăn lại: “Anh cho tôi xuống xe được không?”

Hướng Phi không nhìn cô, hỏi: “Làm gì?”.

Yến Linh nói “Tôi phải vào bệnh viện thăm bạn, anh cho tôi xuống ngay đi”.

Hướng Phi chậm chậm cho xe vào lề, cô mở cửa bước xuống vội vã đi đến trạm xe buýt.

XXXXXXXXXX

Yến Linh vừa vào đến bệnh viện thì thấy Quốc Nguyên râu rĩ từ phòng bệnh Thảo Nguyên đi ra. Anh nhìn thấy cô yếu ớt cười. Yến Linh tự nhiên bước đến hỏi: “Lớp trưởng vào thăm Thảo Nguyên hả? Sao lớp trưởng biết nó ở trong này?”

Quốc Nguyên nhìn cô nói: “Hôm qua tôi gặp Trúc Nhi ở trường, là cô ấy nói. Linh cũng vào thăm Nguyên à?”

Yến Linh : “Uhm. Lớp trưởng tới lâu chưa?”

Quốc Nguyên: “Cũng mới vào thôi. Thôi, tôi còn có việc đi trước, Linh vào đi”.

Yến Linh cũng gật đầu chào anh rồi mở cửa vào phòng.

Yến Linh vào phòng chỉ một mình Thảo Nguyên, cô biết giờ này Trúc Nhi đã về nhà. Giường bệnh bên cạnh lúc sáng đã chuyển ra phòng ngoài. Thảo Nguyên nằm quay mặt vào tường Yến Linh bất chợt thấy đôi vai Thảo Nguyên từng hồi run lên. Cô bước đến ngồi bên giường đặt tay lên vai Thảo Nguyên xoay về phía mình. Lúc này cô mới biết đúng là Thảo Nguyên đang lặng lẽ khóc.

Yến Linh biết hiện tại bạn cô đang rất đau lòng, cô có nói gì thì cũng không giúp được. Thân thiết nắm chặt tay Thảo Nguyên như muốn chia sẻ nỗi đau với cô.

Một lát sau bên ngoài có tiếng gõ cửa, mẹ của Thảo Nguyên bước vào. Nhìn con gái trên đầu và chân quần băng thì ánh mắt vô cùng đau xót. Yến Linh đứng lên lễ phép: “Chào bác gái”.

Bà khẽ gật đầu. Yến Linh biết mẹ con họ còn có nhiều chuyện cần nói với nhau nên nói: “Cháu còn có việc, cháu xin phép về trước”.

Mẹ của Thảo Nguyên gật đầu nói: “Bác rất cảm ơn cháu, thật ngại quá mấy ngày qua cháu đã cực khổ rồi”.

Yến Linh lắc đầu: “Dạ, không có cực khổ gì đâu. Bác đừng bận tâm”.

Sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Yến Linh rời khỏi bệnh viện trong lòng cảm thấy vô cùng phiền muộn. Trước đây mọi thứ đều thuận lợi suôn sẻ. Cô đối với những biến cố chưa từng trải qua. Nay trong một lúc bản thân bị nợ tiền, bị người ta trong tay điều khiển, lại thấy bạn bè khó khăn trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng chán chường.

Cô một mình đi dạo trên đường, suy nghĩ về tương lai cảm thấy có chút mờ mịt mơ hồ. Trong một quán nhạc vang lên tiếng của ca sĩ Carpenters bài “ Yesterday one more”. Bài hát này lúc trước cô rất thích, cô đi chậm lắng nghe. Cảm thấy chính mình cũng đang hoang mang nhất thời mang tâm trạng đồng cảm với nhân vật trong bài hát.

Cô tiêu cực nghĩ: “Những ngày sắp tới e rằng sẽ càng mệt mỏi hơn”.

(Chú thích bài hát : Yesterday once more (Một ngày nữa như ngày hôm qua)

When I was young. I'd listened to the radio. Waiting for my favorite songs. When they played. I'd sing along It made me smile

Khi tôi còn nhỏ, Tôi thường lắng nghe radio. Và chờ đợi những bài hát yêu thích của mình. Khi họ đang hát thì tôi cũng lặng lẽ hát theo. Và mỉm cười...

Those were such happy times And not so long ago. How I wondered where they'd gone. But they're back again . Just like a long lost friend. All the songs I loved so well.

Đó là những giây phút thật vui vẻ. Và nó ko quá xa vời. Tôi tự hỏi nó đã ra đi đến phương trời nào. Nhưng sau đó nó trở lại. Như một người bạn đã thất lạc từ lâu. Những bài hát tôi yêu thật nhiều...

Every Sha-la-la-la . Every Wo-wo-wo . Still shines . Every shing-a-ling-a-ling . That they're starting to sing . So fine.

Những câu hát “shalala”hay “wo-wo-wo”. Vẫn luôn toả sang. Và những câu như “Shing a ling a ling”mà họ vẫn thường hay hát. Nó thật hay...

When they get to the part . Where he's breakin' her heart . It can really make me cry . Just like before . It's yesterday once more.

Khi bài hát đến kết. Chàng trai làm tan nát con tim của cô gái. Điều đó thực sự làm tôi khóc. Như ngày xưa. Cứ như có thêm một ngày hôm qua vậy.

Looking back on how it was In years gone by . And the good times that I had . Makes today seem rather sad .So much has changed.

Hãy nhìn lại năm tháng đã qua. Và những giây phút vui vẻ tôi đã từng có. Mới thấy hiện tại buồn đến mức nào.Quá nhiều thứ đã thay đổi.

It was songs of love that . I would sing back then . And I'd memorize each word . Those old melodies . Still sound so good to me

As they melt the years away.

Đó là những bài tình ca tôi vẫn thường hát. Và nhớ từng từ từng chữ. Những giai điệu xa xưa. Đối với tôi vẫn thật hay.Như chúng đang đưa tôi trở về năm xưa...

Every Sha-la-la-la. Every Wo-wo-wo . Still shines. Every shing-a-ling-a-ling. That they're starting to sing . So fine.

Những câu hát “shalala” hay “wo-wo-wo” . Vẫn luôn toả sang. Và những câu như “Shing a ling a ling” mà họ vẫn thường hay hát thật hay...

All my best memories .Come back clearly to me.. Some can even make me cry . Just like before . It's yesterday once more.

Tất cả những kỷ niệm ngọt ngào.Trở lại thật rõ ràng trong tôi. Một vài cái lại làm tôi khóc. Như ngày nào. Cứ như có thêm một ngày hôm qua vậy....)

13. Chương 13

Hướng Phi thật bá đạo.

Thời gian thoi đưa thấm thoát còn một tuần nữa là Yến Linh hoàn thành thời gian thực tập. Gần đây Thảo Nguyên đã có mẹ chăm sóc cô không phải vất vả chạy ra chạy vào nên tinh thần cũng đã tươi tỉnh.

Hôm nay Hướng Phi vừa đàm phán thành công với một khách hàng lớn thì tâm tình dễ chịu. Buổi chiều tự mình đưa Yến Linh về nhà. Yến Linh đối với con người mưa nắng thất thường này cũng đã hiểu ý. Tốt nhất anh ta nói gì thì nên nghe lời để tránh sấm chớp âm ỉm, không khéo hại thân.

Hướng Phi đưa cô về đến trọ. Yến Linh loay hoay tháo dây an toàn định mở cửa xe thì nghe Hướng Phi nói: “Từ ngày mai cô không cần vào công ty thực tập.”

Yến Linh hơi ngỡ ngàng, trong đầu đảo nhanh một vòng, cảm thấy gần đây “mưa thuận gió hòa”, cô cũng không làm gì chọc giận anh. Nhìn hướng Phi hỏi :” Anh lại nổi hứng gì nữa vậy, gần đây tôi làm sai gì sao?”

Hướng Phi đứng đĩnh nói: “Tôi chính là biết có người sắp nộp luận án, thấy tội nghiệp định nói tay cho ở nhà tập trung học. Nếu không cần thì thôi vậy, xem như tôi chưa nói gì”.

Yến Linh ríu rít ra vẻ đáng thương: “ Sao thế được, nên nghỉ lắm. Anh xem tôi vừa làm luận án, còn phải lo phần trình bày bảo vệ đề tài rất là cực khổ nha”. Ngừng lại một chút gỡ trò nịnh nọt: “Anh thật là người tốt, bấy lâu tôi bị mờ mắt không hiểu tấm lòng của anh, lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Anh người hào phóng không nên để bụng lời kẻ nông cạn như tôi, phải không? Hơn nữa anh dù sao cũng là chủ tịch một tập đoàn lớn, lời nói ra chính là ngàn vàng. Tôi nên nghỉ ở nhà thôi”.

Hướng Phi trong bụng cười thầm. Cô gái nhỏ này càng lúc càng giảo hoạt, biết ý người khác. Cũng không sao, chẳng qua anh thấy cử chỉ của cô rất đáng yêu nên cũng không bắt bẻ gì. Lạnh nhạt nói: “Đưa điện thoại đây”.

Yến Linh thắc mắc: “Làm gì?”Hỏi lấy lệ cũng ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Hướng Phi.

Anh cầm điện thoại bấm số gọi vào máy anh sau đó trả điện thoại cho cô kèm theo lời đe dọa: “Mỗi ngày tôi sẽ gọi điện thoại kiểm tra, phát hiện cô không chăm học mà lêu lổng bên ngoài sẽ cộng thêm nợ”.

Yến Linh chồm lên: “Cái gì kỳ vậy? Tôi đi chơi thì có liên quan gì anh?”

Hướng Phi nhìn cô nói rất thản nhiên: “Công ty tôi không nhận những người bất tài. Nếu cô không đạt bằng loại ưu thì không được vào làm. Nếu cô không đủ điều kiện thì tự biết hậu quả rồi chứ”.

Yến Linh mặc cả: “Vậy nếu tôi ngoan ngoãn ở nhà, đạt được yêu cầu thì phải có thưởng chứ? Ví dụ như là giảm nợ xuống hay món quà gì đó khích lệ?”

Hướng Phi ngang ngược: “Cô không có tư cách thương lượng. Mọi việc là do tôi làm chủ”.

Yến Linh trong lòng không phục con người này vẫn là ngang ngược quá đi, có điều bây giờ cô thân là nô lệ không thể vùng lên đành nhịn vậy. Ông bà xưa có câu: “Nhấn một lúc sóng yên biển lặng. Lùi một bước biển rộng trời cao”. Không sai, chính là đạo lý này.

Yến Linh xuống xe nhìn theo bóng dáng chiếc Audi hòa vào dòng người, trong lòng nghiêng rằng thâm nhủ: “Sẽ có một lúc thời cơ thích hợp, giai cấp nô lệ vùng lên khởi nghĩa”.(Lời tác giả: Cũng sắp rồi, bạn đừng lo lắng).

XXXXXXXXXXXX

Yến Linh gần đây cũng hoàn thành luận án còn chờ ngày về trường thuyết trình bảo vệ đề tài nữa là ra trường. Liên tiếp mấy tuần qua mỗi ngày bị kẻ xấu xa nào đó điện thoại kiểm tra. Chịu áp bức đến sắp nổi điên lên.

Mà kẻ này đúng là vô lý quá đi. Một hôm còn ngang nhiên vào phòng cô kiểm tra, thấy trong bếp toàn là mì gói thì sắc mặt u ám, liền tay tịch thu toàn bộ sau đó mỗi ngày đưa đến toàn là đồ ăn bổ dưỡng. Dưới sự kiểm tra gắt gao của hắn cô trong thời gian ngắn đã lên gần 2kg. Thật vô cùng lo lắng cho vòng hai của mình liên tục kiến nghị. Tất nhiên không nói cũng biết kết quả: Kiến nghị vô hiệu.

Điều làm cô hài lòng chính là anh ta thường mang tới cho cô những quyển sách chuyên ngành. Đã đọc qua cũng có, mới tinh cũng có. Vì vậy có thể nói hắn chính là bậc thầy về “đắc nhân tâm” vừa đả kích vừa xoa. Thành ra nếu cô chửi mắng hắn, cô là người bất nghĩa nhưng đồng tình thì chính là ngược đãi bản thân.

Tối hôm qua hắn gọi điện thoại nói với cô là sẽ đi ra nước ngoài công tác một chuyến, dự định khoảng hai tuần. Cô ngoài miệng liếng thoắng chúc hắn chuyến đi thuận lợi, gặp nhiều may mắn. Trong lòng thì bùng bùng hưng phấn thầm hân hoan khúc hát về những ngày tự do của nô lệ.

Vì thế giờ này cô tung tăng đi khu trò chơi cùng với Trúc Nhi. Phải nói đời người sự thế khó lường mới hôm qua trong lòng một nỗi đau bị giam lỏng, ngày hôm nay tự do bay nhảy khắp nơi. Nếu đời người có cái gọi là thăng trầm Yến Linh tự bản thân đánh giá cô cũng là đang thăng trầm đi.(Lời tác giả: Cô gái này thật là cái gì cũng tự phong inh).

Hai cô chơi trò chơi câu cá, Yến Linh liên tục bị thua. Trúc Nhi thắng được một ván nhận được một con gấu bông thì hếch mũi đắc ý. Yến Linh không cam tâm cứ vậy liên tục gắng sức đập lên máy.

Một đứa bé chừng sáu tuổi đứng bên cạnh bĩu môi khinh thường, cô cảm thấy đúng là mặt mũi gì cũng mất hết. Thêm một lúc, cậu nhóc không kiên nhẫn nói: “Chị à làm ơn nhường máy cho em, chị chơi lâu như vậy rồi cũng không thắng một bàn còn không xấu hổ?”

Trúc Nhi bên cạnh cười đến rung người. Yến Linh trừng mắt nhìn cô rồi tức tối bỏ đi.

Vui chơi một lúc hai cô đi công viên nghỉ mát. Công viên Gia Định khuôn viên rộng lớn, cây cao bóng mát, buổi trưa ngồi dưới tán cây mát mẻ tâm tình cũng trở nên lắng xuống. Mỗi người mơ màng như chìm vào thế giới riêng của mình.

Một lúc sau Yến Linh thở dài nói: “Mới đây thôi ở chỗ này vẫn còn bốn người vui vẻ bây giờ chỉ còn lại hai đứa mình ngồi đây”.

Trúc Nhi gương mặt cũng đượm buồn: “Uhm, không biết sau này tụi mình còn có dịp ngồi với nhau không nữa, tao thấy tương lai thật là mệt mỏi, ước tụi mình còn mãi là học trò thì hay biết bao”.

Hai người thường ngày tính tình hoạt bát sôi động, lúc này ngồi gần nhau nói những lời buồn bã thế này thì cũng thật là hiếm hoi.

Yến Linh hỏi: “Mày có thường gặp Thảo Nguyên không?” Gần đây bản thân cô bận rộn học hành, liên lạc với Thảo Nguyên chủ yếu qua điện thoại. Thảo Nguyên thời gian cũng thu người trong vỏ ốc, đối với ai cũng lạnh nhạt tiếp xúc.

Trúc Nhi nói: “Tình hình của nó cũng như trước, vẫn suốt ngày ít nói. Cứ vùi đầu học bài, học xong thì ngồi đó suy tư. Có điều gần đây, lớp trưởng rất quan tâm nó, mỗi ngày đều đến thăm”.

Yến Linh hỏi: “Thái độ của nó như thế nào, có vui hơn không?”

Trúc Nhi: “Vui đâu mà vui, còn chẳng thèm đuổi người ta về, một chút nể tình cũng không có”.

Yến Linh trầm ngâm: “Mày biết chuyện nó thích lớp trưởng không?”

Trúc Nhi hung hăng: “Mày đừng sĩ nhục chỉ số IQ của tao chứ. Dù không nói thì ta cũng thấy trước mắt. Mỗi lần đi chơi ánh mắt nó nhìn lớp trưởng rất dịu dàng không lẽ không biết được sao?”

Yến Linh thấy lạ hỏi: “Vậy nay lớp trưởng quan tâm nó như vậy sao nó lại khó chịu?”

Trúc Nhi nhìn cô ra vẻ hiểu biết: “Mày ngu hết thuốc chữa luôn. Không hiểu sao lại có người thương một đứa không tim không phổi như mày. Mày nói coi, trước đây anh ta không quan tâm nó, nay nó bị bị tai nạn dẫn đến thương tật lại ân cần thăm hỏi không phải là thương hại hay sao? Nếu là tao, tao cũng như vậy, chí ít cũng giữ lại một chút tự tôn ỉn”.

Yến Linh càng nghe nói thì càng mơ hồ, cô thực sự không hiểu hết những triết lý đau đầu này. Đúng là chuyện tình yêu chính là chuyện khó hiểu nhất trên đời, cũng may cô đến giờ còn chưa yêu ai.

XXXXXXXXXXXX

Hôm nay là ngày bảo vệ luận án, Yến Linh trong bụng bồn chồn lo lắng. Thời điểm càng gần thì càng cuống lên không chừng hỏi tên cô cô cũng suy nghĩ một lúc mới trả lời được.

Đột nhiên điện thoại rung lên là Hướng Phi gọi tới. Cô nhanh chóng nhận cuộc gọi.

“Alô”. Tiếng nói yếu ớt rõ ràng là không bình tĩnh.

Anh nghe thanh âm biết cô đang lo lắng thì bá đạo nói: “Có gì mà lo lắng, không được lo lắng”.

Yến Linh không giải khoản gì chỉ mỗi dấu khẩu là không chịu thua liền nói: “Không phải là anh, anh không lo lắng cũng phải thôi. Anh còn dám đoán tôi, đúng là vô lý”.

Hướng Phi: “Dám nói tôi vô lý, nếu vậy cô cũng tập cho quen đi, sắp đến thời gian vào công ty tôi làm việc rồi”.

Yến Linh: “Anh vội làm cái gì, sợ tôi quên không trả nợ à?”

Hướng Phi: “Tôi chính là nhắc, cô quên cũng không phải không có khả năng”.

Yến Linh: “Tôi không phải loại người không giữ lời, tốt nghiệp xong lập tức đến công ty báo danh” Yến Linh thăm mắng tên này đáng ghét, dám ngay lúc căng thẳng gọi điện đòi nợ. Đang suy nghĩ lại nghe Hướng Phi nói:

“Chút nữa vào phòng thi mà cũng bình tĩnh đối đáp giống như cãi nhau với tôi là được. Với những kiến thức tôi đưa cho cô thời gian qua cũng không ít. Biết đến đâu nói đến đây không cần căng thẳng”.

Yến Linh bây giờ mới biết anh chính là làm cô phân tâm giảm bớt áp lực, trong lòng có chút cảm kích, chân thành nói: “Cám ơn”.

Hướng Phi không ngờ cô nói vậy “uhm” một tiếng tắt máy.

Anh thầm nghĩ: “Cám ơn gì chứ? Anh đâu phải quan tâm cô. Chẳng qua bên cạnh cô anh có cảm giác hứng thú, bao nhiêu áp lực chỉ cần dấu khẩu với cô, nhìn thấy những cử chỉ: phụng phịu, tức giận, ngoan

ngoãn, lém lỉnh ...của cô thì trong lòng giống như không còn nặng nề nữa. Bởi vì cô chính là món đồ hiện tại do anh quản lý anh có trách nhiệm bảo vệ món đồ của mình”.

XXXXXXXXXXXXXX

Yến Linh ra khỏi phòng thi tâm trạng cực kỳ phấn chấn vươn tay lên thả lỏng người. Cô không cùng phòng với Thảo Nguyên và Trúc Nhi không biết tụi nó thế nào. Lấy điện thoại nhắn tin hỏi một câu, sau đó thông thả đi về phòng trọ.

Thực chất, lúc mới vào phòng nhìn thấy mấy vị chủ khảo sắc mặt nghiêm trang cô cũng hơi lo. Hít một hơi sâu lấy lại tinh thần. Phần slide đã chuẩn bị kỹ càng cứ lưu loát nói. Đến phần vấn đáp những vị chủ khảo hỏi ba vấn đề, nội dung hầu như trong sách Hướng Phi đưa cô. Cứ thế chậm rãi đối đáp trôi chảy từng câu một. Nhìn thấy trong mắt chủ khảo tỏ vẻ tán thưởng thì trong lòng mừng thầm, chắc rằng cô nhất định qua.

Cô về phòng nằm không biết làm gì gọi điện thoại báo cho gia đình cô đã học xong đợt ngày cấp bằng. Cô tự tin thành tích không tệ, lại nói dối là có công ty vào trường tuyển dụng cô may mắn được chọn, nay mai sẽ đi làm nên không về nhà. Ba mẹ cô dặn dò cô mấy câu cũng là giống như trước. Cô trả lời qua loa rồi tắt máy.

Buổi chiều Hướng Phi gọi điện thoại báo cô ở phòng đợi anh không được đi đâu. Cô âm thầm thở dài con người này lúc nào cũng là mệnh lệnh chèn ép người khác, một chút dân chủ cũng không có.

Hướng Phi đưa cô đến cửa hàng thời trang công sở cao cấp. Cũng không kể người mặc là cô tự mình quyết định chỉ vào từng bộ báo cô mặc thử. Cô máy móc vào mặc thử xong đi ra anh nhìn liên tiếp năm, sáu bộ đến nỗi chóng mặt. Tất cả đều là váy có điều là kiểu dáng kín đáo, trang nhã.

Ấy vậy mà vị đại gia này giống như đang tuyển người mẫu, cứ mỗi khi cô mặc xong một bộ đi ra anh nhìn xong lại lắc đầu. Lúc đầu cô còn cố bình tĩnh về sau cảm thấy uất ức hỏi: “Còn thử bao lâu nữa? Tùy tiện chọn đại là được rồi”.

Hướng Phi thấy cô chạy ra chạy vào nhiều lần như vậy cũng thấy đủ rồi nói: “Không mua nữa thì thôi”.

Yến Linh nghe câu này không khác nào lệnh “đại xá” trong lòng hân hoan. Những người bán hàng nhìn thấy như vậy thì không khỏi kỳ lạ “không ngờ còn có loại con gái không thích mua sắm”.

Hướng Phi quay qua nhân viên bán hàng nói: “Gói hết những bộ này”.

Yến Linh như người mộng du hỏi: “Không phải là anh lắc đầu sao, vì sao lại mua hết”.

Hướng Phi: “Tôi có nói là không vừa ý sao? Chuyện tôi làm khi nào tới lượt cô ý kiến?”

Yến Linh: “...”

Hướng Phi đưa cô đến shop giày, cũng giống như mới rồi tự ý chọn lựa không để ý cô thích hay không. Yến Linh thầm so sánh cô với rôbot có khác gì không. Kết quả là không. Bởi vì một chút bất mãn của cô anh cũng lơ đi không bỏ vào tai.

Người này thật là có phong cách của hitle thời trước.

14. Chương 14

Quan tâm.

Chia tay với mái trường các cô cậu sinh viên đã đến lúc đặt chân vào ngưỡng cửa cuộc đời. Mỗi người từ nay phải chọn inh một hướng đi đồng thời có trách nhiệm với chính bản thân của mình. Sẽ có người thành công, sẽ có người thất bại, sẽ có người may mắn, cũng có người bất hạnh. Tương lai phụ thuộc vào khả năng và hoàn cảnh của mỗi người.

Thời điểm này các bạn của Yến Linh cũng có sự lựa chọn: Trúc Nhi tự thưởng mình một chuyến đi du lịch dài ngày ở Đà Lạt. Thảo Nguyên và Quốc Nguyên hiện tại cũng qua thời kỳ chiến tranh lạnh, hai người đang làm việc trong một công ty thực phẩm. Ít nhất mỗi người đều có sự khởi đầu tốt đẹp.

Chỉ đáng thương cho Yến Linh vừa kết thúc việc học ngay cả bằng tốt nghiệp cũng chưa được nhận đã phải vào công ty Hướng Phi dốc sức trả nợ.

Hướng Phi đối với cô cũng không giao nhiều việc. Mỗi ngày cô chỉ soạn thảo văn bản chuẩn bị hợp đồng cho anh, quan trọng vẫn là phục vụ cho anh. Đôi lúc anh sẽ đưa cô đi cùng gặp khách hàng.

Đối với điều này dĩ nhiên Yến Linh rất là bất mãn. Cô dù gì cũng tốt nghiệp loại ưu thế nhưng không được làm việc theo chuyên môn. Đã thế mỗi ngày còn phải hầu hạ vị chủ nhân khó tính này. Trong lòng thường cảm thấy không cam tâm. Vẫn nói, do cô tuổi trẻ háo thắng, chỉ muốn thể hiện và chứng minh thực lực, không suy nghĩ được nhiều.

Hướng Phi tuy đối với cô đôi lúc khắc khe yêu cầu nhưng vẫn lo cô làm việc quá sức. Vì vậy anh miễn cho cô làm thêm giờ như mọi người. Ý tốt của anh vô tình giúp Yến Linh thực hiện chủ định khác.

Chuyện là Yến Linh lâu nay đã quen ngửa tay xin tiền, nay đã ra trường có việc làm nếu phải tiếp tục dựa vào gia đình thì cảm thấy rất mất mặt. Nhưng hoàn cảnh nợ nần trước mắt liền nảy sinh ý định làm thêm.

Gần đây gần nơi cô ở có một quán phở đang tuyển phụ bàn. Cô tuy hơi vụng về cũng háng hái đi báo danh.

Hướng Phi ngày lo trăm việc, bận tới mặt tối mũi, đối với cô gái nhỏ này tuy để tâm nhưng mỗi ngày trông cô không có gì bất thường cũng không gắt gao kiểm soát.

Buổi sáng, Yến Linh như mọi ngày đi làm đúng giờ. Công việc thường ngày theo trình tự vẫn làm hoàn tất, chỉ là Hướng Phi bất chợt phát hiện có điểm bất thường.

Hôm nay cô không mặc trang phục do anh mua à mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài tay, cổ áo có cột nơ trông như trẻ trung như học sinh cấp ba. Váy ngắn màu đen, chân mang giày cao gót.

Điều làm Hướng Phi để tâm chính là cô thường ngày vốn thuận tay phải hôm nay lại đổi sang tay trái. Ví như lúc pha café cho anh vì cầm bằng tay trái giọt café song sánh tràn ra ngoài. Lúc ôm hồ sơ cho anh vì bằng tay trái nên hơi vụng vú. Đến khi thấy cô đánh máy chỉ sử dụng tay trái nên tốc độ rùa bò thì anh không nhận được nữa. Gọi: “Yến Linh, cô qua đây.”

Yến Linh lập tức đứng dậy đi đến bàn anh, đứng bên cạnh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”. E là cả công ty này ngoài cô ra cũng không ai dám có kiểu nói chuyện trống không với anh như vậy. Việc này đã quen Hướng Phi biết tính cô cũng không chỉnh, tùy cô nói.”

Hướng Phi nhìn cô nói: “Vén tay áo phải của cô lên cho tôi xem.”

Yến Linh có tật giật mình, giấu tay phải ra sau lưng. Nói: “Không có chuyện gì vén tay áo lên làm gì? Tôi không rảnh đùa với anh tôi còn rất nhiều việc”. Nói xong quay người đi về chỗ ngồi.

Hướng Phi một khi đã nghi ngờ nào dễ dàng bỏ qua, liền tay chụp lấy tay phải của cô. Rất nhanh đã bắt được. Yến Linh bất ngờ “a” lên một tiếng mắt nhắm bằng ngã người về sau rơi trọn vào vòng tay anh.

Hướng Phi nghe cô kêu đau đón như vậy nào quan tâm tư thế có phần ám muội hiện tại. Cầm tay phải cô lên vén lớp áo ra, lập tức đôi mày cau lại, ánh mắt giận dữ.

Dưới lớp áo hiện lên một mảng da bị bỏng một vệt dài từ cùi trỏ tay xuống cổ tay. Tuy vết bỏng đã được bôi thuốc nhưng hiện tại đang hơi phồng lên có mọng nước. Hướng Phi nổi giận định mắng cô, nhưng khi nhìn đôi mắt to ngập nước của cô, ánh mắt giây phút có tia thương xót.

Anh với tay cầm lấy áo khoác, quyền hành nói: “Đi theo tôi”. Cứ thế nhắm hướng cửa đi ra.

Yến Linh không biết anh định làm gì nào dám cãi lời, vội vàng chạy theo Hướng Phi, trong lòng đầy những thắc mắc.

Giây phút cô nhớ lại lời của Như Tuyết nói trong lúc thực tập ở phòng nhân sự: “Các ông chủ đều không hài lòng khi thấy nhân viên của mình làm việc ở chỗ khác. Sau này em nhất định phải chú ý”. Yến Linh

trong bụng lạnh run, vậy là cô xui xẻo rồi, mới đi làm thêm có một tuần đã bị ông chủ phát hiện. Với tính cách của người này có khả năng cô sẽ bị sa thải, bước tiếp theo là chèn ép đòi tiền. Cô nên làm sao đây?

Mỗi người mang một tâm trạng nên bây giờ không khí trong suốt đoạn đường như sau: Một người trong lòng vừa tức giận vừa lo lắng, một người tâm tư bất an lo cách huy động tiền trả nợ.

Hướng Phi cho xe vào bãi của một bệnh viện tư. Đây chính là bệnh viện ba anh và Bác sĩ Nam mở. Hướng Phi đưa cô trực tiếp vào phòng ông.

Nhìn thấy Hướng Phi đi cùng với cô bé bị ngắt hôm trước, trên khuôn mặt của vị bác sĩ thoáng qua ý cười. Hỏi: “Cô bé lại bị sao à?”

Yến Linh hiện tại thân mang trong tội không dám lên tiếng. Hướng Phi đẩy cô lên mấy bước nói: “Tay phải cô ấy bị bỏng, chú xem hộ cháu”.

Bác sĩ Nam thấy lạ hỏi tiếp: “Sao bị bỏng? Bị lâu chưa?”

Yến Linh nói dối: “Tối qua cháu nấu nước sôi bị bỏng”.

Bác sĩ Nam cầm tay cô lên xem qua vết bỏng. Tuy là không nghiêm trọng nhưng do xử lý sơ xài hiện tại hơi rộp da. Đôi mày hơi nhíu lại: “Là cháu tự bôi thuốc lên à? Sao qua loa quá vậy? Vết bỏng có khả năng bị nhiễm trùng rồi.”

Nghe vậy mặt Hướng Phi đen thêm một chút, Yến Linh hơi lo lắng hỏi: “Có sao không chú?”

Bác sĩ Nam hiền lành nói: “Không nặng lắm, chỉ là những ngày tới cháu chịu khó một chút đừng chạm mạnh vào nó, sẽ đau đấy.”

Bác sĩ Nam thuận thực tẩy thuốc đang bôi trên tay cô, sau đó nhẹ nhàng xử lý vết bỏng. Mộng nước được lấy ra cộng với nước oxy già làm cô nghe đau rất. Nhìn lên thấy Hướng Phi đang chăm chú nhìn không dám kêu đau, chỉ cắn môi chịu đựng. Hướng Phi thấy cô như vậy thì vừa thương xót vừa hài lòng. Ít ra cô ấy còn biết sợ anh.

Bác sĩ Nam lấy thuốc đưa cho cô ân cần dặn dò: “Cháu nhớ thoa thuốc đúng giờ và ít cử động mạnh”. Yến Linh gật đầu thấy Hướng Phi như có gì muốn trao đổi với bác sĩ thì đi ra bãi xe đợi anh.

Trên đường về Hướng Phi tay đặt trên vô lăng, mắt nhìn phí trước, nói: “Bây giờ nói thật đi, sao tay lại bị bỏng?”

Yến Linh cảm thấy phiền phức. Người bị thương chính là cô nha, cô không nói anh nhiều chuyện làm cái gì. Không lẽ muốn truy ra để làm khó cô? Thận trọng đáp: “Là tối qua nấu nước nóng tắm bị bỏng”.

Hướng phi thanh âm cao hơn mấy phần, trong giọng nghe như châm biếm: “Nói dối giỏi đến vậy rồi à? Lúc này bác sĩ có nói với tôi, vết thương cô bị nhiễm trùng chính vì bỏng nước thật mở không xử lý ngay đấy!”

Yến Linh nghe vậy thì biết anh đã nắm được manh mối nào đó. Tên này quả nhiên lợi hại, lần nào cô nói dối cũng bị vạch trần. Không biết do hần lão luyện hay cô không có năng khiếu nói dối nữa. Cô thăm dò: “Nếu tôi nói thật anh phải hứa không đuổi việc tôi. Còn nữa, không tăng thêm nợ”.

Còn dám ra điều kiện, cô gái này hết lần này đến lần khác vi phạm nguyên tắc của anh. Anh còn lạ gì cô, khi cô làm sai thì sẽ có biểu hiện này. Thờ ơ nói: “Còn phải xem sai như thế nào? Tuy nhiên nếu cô nói thật tôi sẽ cân nhắc, bằng không thì cũng nên về nhà xếp hành lý đi”.

Yến Linh biết là cô thua rồi, trước mắt anh vốn cô không thể thương lượng đành nói thật. Cô cũng không đại dốt mà giảm bớt sự thật đôi chút: “Tôi hôm qua định làm phụ ở một quán phở, lần đầu không quen nên vô ý bị đổ nước súp lên tay. Mọi chuyện là như vậy”.

Cô gái này mỗi lần đều như vậy, nếu không phải do vô ý thì chính là không may. Chẳng lẽ bản thân cô một chút quan sát, một chút cẩn thận cũng không có? Lại nghĩ anh lo cô chịu cực khổ nên sắp xếp cô về sớm, có phước không hưởng lại đi làm thêm, thật là hết nói. Cắt giọng nghiêm khắc hỏi: “Lương công ty trả còn không đủ cao sao? Cô cần nhiều tiền để làm cái gì?”

Yến Linh phân trần: “Không phải tiền lương bị anh trừ hết vào nợ sao? Tôi đã tốt nghiệp không thể mãi xin tiền gia đình, chỉ là thêm kiếm chút tiền tiêu xài thôi”.

Hướng Phi vỡ lẽ xong thấy bức mình. Anh bảo cô làm cho anh một năm trả nợ, có nói không phát lương cho cô sao? Tự mình suy diễn rồi làm toan chuyện ngốc nghếch. Anh quyền hành nói: “Từ nay về sau không được về sớm, ở lại tăng ca cùng tôi. Còn nữa, chỗ đang làm nghỉ ngay”.

Yến Linh nghe anh nói vậy biết chuyện này đã qua. Trong lòng có hơi rầu rĩ. Cô mới đi làm thêm một tuần đã nghỉ, coi như công dã tràng. Nhưng tên ác bá này đã nói vậy có muốn làm khác cũng không được.

Những ngày tiếp theo mặc kệ Yến Linh luôn miệng từ chối. Người nào đó vô cùng nhiệt tình mỗi ngày ba bận thoa thuốc cho cô. Yến Linh tuy thấy không cần nhưng nghĩ kỹ thấy mình có người phục vụ cũng tốt, nên tranh thủ ngược đãi hẳn.

Thế là vài lần cô lại khó khăn chê anh chân tay vụng về, con người thô bạo làm cô đau. Hướng Phi cũng không biết đâu có bị ngập nước hay không? Những lúc đó chỉ nói “đau lắm sao?” hay “Tôi sẽ nhẹ nhàng hơn”.

Nếu như Yến Linh có một chút sâu sắc, một chút nhạy bén, một chút thông minh chắc chắn sẽ nhận ra, thái độ của anh ân cần, không phải là cách cư xử của ông chủ đối với nhân viên, càng không phải là của một người đang dụng tâm trả thù. Rõ ràng một điều, ánh mắt anh lúc này đầy vẻ ôn nhu và yêu thương.

15. Chương 15

Cảnh đưa tiễn.

Mới đó Yến Linh đã làm ở Hướng Đông hơn hai tháng. Trúc Nhi hiện tại cũng đã về nhà bị cha mẹ bắt ép thế là phải đến phòng ràng của họ làm thu ngân. Trong lòng Trúc Nhi thầm mặt niệm cho bốn năm đại học của mình lãng phí. Chính là nhân tài không được trọng dụng.

Cách vài ngày Trúc Nhi không nhịn lại gọi điện thoại cho Yến Linh than thở một lần, tình trạng này kéo dài đã hơn một tháng. Yến Linh nghĩ cô cũng sắp trở thành bác sĩ tâm lý nghiệp dư rồi.

Gần đây có một vấn đề lớn phát sinh, chính là chuyện của Thảo Nguyên. Người cha của Thảo Nguyên cứ nghĩ đã mất từ năm nào, nay “oành” một tiếng xuất hiện như chui ra từ trong quả thị. Cái này là theo mô phỏng của Trúc Nhi thực tế thì cha của Thảo Nguyên đường hoàng bề vệ bước ra từ chiếc xe hơi sang trọng, láng bóng.

Chuyện năm xưa năm xưa nào ai hiểu rõ đã phát sinh những chuyện gì, chỉ thấy tâm của mẹ Thảo Nguyên qua thời gian lạnh như tro tàn, mà cha của Thảo Nguyên cũng không có ý nối lại đoạn tình đã đứt.

Qua bao năm tìm kiếm, ông Nguyễn Hưng (cha của Thảo Nguyên) chỉ mong gặp lại con. Lần đầu nhìn thấy Thảo Nguyên ông vô cùng xúc động, tình cảm như nước thủy triều, trong một lúc vô cùng mãn nguyện.

Mẹ của Thảo Nguyên cũng không cảm đoán, bao năm nay những nỗi đau trong quá khứ chỉ còn là vết sẹo mờ. Tuy là đôi lúc sờ vào có chút hoài niệm nhưng đau đớn thì đã hết. Đối với ông Nguyễn Hưng bà rộng lòng cho Thảo Nguyên nhìn cha.

Khó xử nhất vẫn là Thảo Nguyên, từ nhỏ trong tiềm thức người cha đáng kính đã mất. Nay bất ngờ xuất hiện mang theo những lời giải thích cho những sai lầm trong quá khứ. Ông vì sự nghiệp bỏ rơi hai mẹ con cô, bây giờ trở thành người thành đạt muốn quay lại bù đắp, liệu có bù đắp hết những đau khổ mà thời gian qua hai mẹ con cô đã chịu đựng.

Thảo Nguyên tuy bề ngoài chừng chạc hơn bạn bè cùng trang lứa nhưng nội tâm yếu ớt. Thực tế, bản thân nay không được khỏe mạnh như người thường. Chân cô do di chứng của tai nạn nên đi lại hơi khó khăn không thể vận động nhiều. Gom lại những tủi thân thì không biết có nên nhìn nhận người cha này hay không?

Dù sao Thảo Nguyên vẫn là cô gái nhỏ. Tuy là có hơi cứng rắn nhưng tâm tư thì vẫn có chút dao động. Lâu nay cô vẫn quen với những giấc mơ có cha bảo vệ, cưng chiều. Sau mỗi lần như thế tỉnh dậy khóe mắt lại ươn ướt. Nay người cha bằng xương bằng thịt xuất hiện, cô băn khoăn không biết nên cư xử như thế nào?

Người xưa có câu “lá rụng về cội”. Thảo Nguyên qua nhiều ngày do dự quyết định gọi ông Nguyễn Hưng một tiếng cha. Ông Nguyễn Hưng toàn thân chấn động, ôm con gái vào lòng. Gương mặt ông qua nhiều năm sương gió điểm nhiều nếp nhăn, lúc này thoáng hiện tia vui sướng.

Ông Nguyễn Hưng một lòng bù đắp cho con gái, quyết định đưa Thảo Nguyên ra nước ngoài điều trị đôi chân.

Ngày Thảo Nguyên xuất ngoại Yến Linh, Trúc Nhi cùng Quốc Nguyên đều có mặt. Yến Linh trong lòng thoáng buồn lại nghĩ con người càng lớn thì những cuộc chia tay càng nhiều. Dù trước đây ít gặp nhưng cùng sống chung một thành phố vẫn có cảm giác gần gũi, nay Thảo Nguyên đi chuyến này có lẽ trong một thời gian sẽ không gặp mặt nhau, cô trong lòng thấy rất phiền muộn.

Yến Linh và Trúc Nhi thân thiết nắm chặt tay Thảo Nguyên, ánh mắt chan chứa nỗi xúc động, chúc Thảo Nguyên chuyến đi thuận lợi, phẫu thuật thành công.

Quốc Nguyên bước đến đối diện Thảo Nguyên, nội tâm lúc này tràn đầy mâu thuẫn. Đứng trước mặt anh lúc này là một Thảo Nguyên con gái của Triệu Nguyên Hưng, chính là tổng giám đốc công ty có tiếng trong lĩnh vực xa xỉ phẩm.

Trước đây anh quen Thảo Nguyên là một cô gái gia cảnh có phần khó khăn, tính tình dịu dàng mộc mạc. Hiện tại mọi thứ đã thay đổi anh không biết trong lòng Thảo Nguyên có suy nghĩ như thế nào về mối quan hệ của họ.

Quốc Nguyên khách sáo nói: “Chúc Nguyên mau chóng bình phục”.

Thảo Nguyên hôm nay đeo kính mát che giấu đi đôi mắt còn mọng nước. Tối qua cô đã khóc rất nhiều, cô sợ rằng sau chuyến đi này cô và Quốc Nguyên sẽ không còn như trước đây nữa. Cô vừa mong phẫu thuật thành công có thể khỏe mạnh như bao người, như vậy sẽ không phải bắt gặp đôi mắt ái ngại của anh khi nhìn cô. Ngược lại cô sợ rằng khi cô bình phục, anh sẽ rời xa cô, không còn quan tâm cô giống như hiện tại. Trong thâm tâm cô luôn khát khao sự che chở, quan tâm của anh.

Có câu: “Có cái đáng sợ không kém nỗi đau thất tình, chính là nỗi đau khi ta đang bơi trong hạnh phúc được một người quan tâm giây phút lại biến mất”.

Thảo Nguyên nhìn anh cố gắng lạnh nhạt nói: “Cảm ơn anh đã đến đưa tiễn Nguyên. Trong thời gian qua may mà có anh chăm sóc, Nguyên cảm thấy rất hạnh phúc. Nguyên rất mong sau này chúng ta sẽ vẫn là bạn tốt của nhau”.

Cô nói ra lời này trái tim lại từng cơn đau nhói, cô đôi lúc muốn ích kỷ mong anh vì trách nhiệm sẽ chăm sóc cô cả đời. Chỉ cần anh bên cạnh dù trái tim anh không dành cho cô, cô cũng thấy mãn nguyện.

Quốc Nguyên sững người trong giây lát, ánh mắt tối lại nhìn cô như không tin những gì vừa nghe. Bấy lâu nay bên cạnh cô, tuy là lúc đầu chính vì trách nhiệm và chuộc lỗi nhưng mỗi ngày bên cạnh cô anh lại như hiểu thêm một chút con người cô. Cứ thế Thảo Nguyên hiền lành, nữ tính từng bước từng bước đi vào tim anh, che phủ toàn bộ hình ảnh của Yến Linh. Khiến anh mỗi lúc đều muốn bên cạnh, đều muốn che chở cô.

Nếu Thảo Nguyên biết rằng hiện tại anh đối với cô chính là cảm giác của một người con trai muốn chăm sóc, bảo vệ người mình yêu thương liệu cô có cho anh cơ hội không?

Anh nhìn cô lúc này gương mặt lạnh như phủ một tầng sương, trong tâm vô cùng hụt hẫng, trái tim như từng cơn gió lạnh quét qua tê buốt. Chẳng lẽ trong lòng cô từ lâu đã không còn hình bóng của anh? Anh đã chậm một bước để mất cô rồi?

Thảo Nguyên thấy anh bất động, trong lòng giây phút nhận ra bấy lâu nay cô chính là tự mình đa tình, anh quả nhiên không phải vì thích mà quan tâm cô. Hi vọng anh phủ nhận là bạn, hiện tại hoàn toàn sụp đổ.

Thảo Nguyên cười chua chát nhìn anh, sau đó lướt qua mỉm cười với Yến Linh và Trúc Nhi. Quay đầu lại nhìn cha cô đang ở cửa đợi liên cương quyết cất bước. Không ai biết sau màu kính mắt đen, đôi mắt của cô đã long lanh hai giọt nước.

Quốc Nguyên sau bao nhiêu mâu thuẫn, bao nhiêu đắn đo trong lòng quyết định một lần bày tỏ. Mặc kệ cô có đồng ý hay không? Mặc kệ là đã muộn, ít ra cũng nên một lần đấu tranh.

Tiết thay khi anh vừa lớn tiếng nói: “Thảo Nguyên mặc kệ em không yêu anh, mặc kệ em coi anh là gì, anh sẽ đợi em mạnh khỏe trở về, anh yêu em” thì tiếng loa thông báo hành khách lên máy bay đã vang lên lấn áp toàn bộ âm thanh trong sân bay, tiếp theo cánh cửa lạnh lùng đã khép lại. Không biết là Thảo Nguyên có nghe hay không, chỉ thấy dường như qua khe cửa cô giây phút quay đầu lại nhìn.

Quốc Nguyên thất thần nhìn cánh cửa vô tình đóng lại, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

Yến Linh và Trúc Nhi từ đầu đến giờ chứng kiến cảnh đưa tiễn. Từ há mồm ngạc nhiên vì câu nói của Thảo Nguyên đến thất vọng trước biểu hiện của Quốc Nguyên. Cuối cùng khi Quốc Nguyên thừa nhận tình cảm của mình, chính họ cũng bị xúc động. Hai người bước đến bên cạnh anh Trúc Nhi nói: “Tuy Thảo Nguyên có thể không nghe thấy, nhưng nhất định trái tim nó sẽ cảm nhận được, lớp trưởng yên tâm”.

16. Chương 16

Gã đó là ai?

Hương Phi vừa bước vào phòng nghe tiếng Yến Linh đang cười nói vui vẻ, thì ra là cô đang trò chuyện điện thoại với ai đó? Đã lâu anh không thấy gương mặt rạng ngời của cô nên im lặng thưởng thức. Yến Linh đang nói chuyện nhìn lên thấy Hương Phi lập tức ngừng cuộc gọi, thẳng người ngồi nhìn vào màn hình vì tính.

Hương Phi thấy cô như vậy thì không hài lòng, anh còn đang nhìn chưa đủ đã bị cô phát hiện, làm mất cả hứng. Thực ra anh cũng không quá khó có đâu cần phải bày ra vẻ cảnh giác trước mặt anh thế chứ.

Yến Linh thấy anh mặt đanh lại thế kia nghĩ rằng cuộc họp mới rồi chắc là ai đó chọc giận anh nên không dám một chút lơ là, vô cùng chuyên chú làm việc. Cô nào biết cả công ty này làm anh tức giận muốn nổ phổi ngoài cô ra còn có ai.

Hương Phi ngồi vào bàn làm việc nghiêm nghị như đi dự hội nghị, chính là cố tình dọa cô. Lúc này anh có nghe nói hình như chiều nay cô có hẹn đi ăn, đoán là mấy cô bạn của cô. Trông anh nghiêm mặt thế này xem cô làm thế nào mở miệng.

Đúng như anh dự đoán, Yến Linh nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ trong lòng bồn chồn như kiến bò chảo nóng. Ánh mắt chằm chằm nhìn về phía anh mong anh ngẩng đầu lên sẽ cười cầu hòa mà trình bày. Đâu ngờ lâu vậy mà anh sắc mặt như củ thì trong lòng thở dài, bệnh mặt than của người này cũng nặng quá đi.

Hương Phi thấy cô đã nóng lòng thế kia thì trong lòng thầm cười, anh không nhìn cô nhưng cũng có thể đoán được sắc mặt cô lúc này đáng thương biết chừng nào. Cảm thấy trừng trị đủ liền nói: “Có gì muốn nói thì nói đi.”

Yến Linh nghe anh nói thì giật mình, người này chẳng lẽ có tài tiên đoán. Rõ ràng cô thấy anh không hề nhìn cô, thế mà cũng biết cô đang nhìn anh sao? Đáng sợ hơn còn biết cô có chuyện muốn hỏi. Cô e dè nói: “Hôm nay tôi có hẹn đi ăn, anh có thể cho tôi về sớm một buổi không?”

Hướng Phi: “Uhm”.

Yến Linh được thuận lợi thì có hơi bất ngờ, tự hỏi: “Để vậy sao?” Nhưng ngoài mặt rồi rít cảm ơn, nhanh chóng cầm túi xách ra về.

Yến Linh vừa bước ra khỏi cổng thấy Thiên Hào đang đậu xe đợi cô. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần tây màu tối, đóng thùng lịch sự. Thấy anh trai ăn mặc nghiêm chỉnh, tác phong chừng chặc như vậy cô kinh ngạc rồi buồn cười, nheo mắt nhìn anh.

Thiên Hào không chú ý thái độ bồn chồn của cô, nhìn tòa nhà đồ sộ trước mắt nói: “Khá lắm, công ty lớn vậy cũng xin vào làm được”.

Yến Linh hếch mũi đắc ý: “Em mà, tất nhiên là giỏi rồi”.

Thiên Hào đưa tay cốc lên đầu cô nói: “Trẻ con! Mới nghe khen một câu đã đắc ý thế rồi, không biết khiêm tốn giữ mình gì hết”.

Yến Linh xoa đầu cong môi: “Đau chết được, anh toàn ăn hiếp em”.

Thiên Hào đề nghị: “Lên xe nhanh, chắc là đói rồi hả? Đi ăn gì đó trước đi”.

Nghe ăn tất nhiên người nào đó ánh mắt bừng sáng, vội vàng leo lên xe. Chiếc Dylan lướt đi hòa vào dòng người đông đúc.

Từ trên tầng 20 Hướng Phi từ đầu đến cuối nhìn thấy cảnh này. Tuy ở độ cao anh không nhìn rõ mặt người đó nhưng xác định đó là con trai, quan trọng là đối với Yến Linh cử chỉ dường như rất thân quen. Điều này làm anh rất không vừa ý.

Theo yêu cầu của Yến Linh, Thiên Hào rẽ vào một quán ăn bình dân. Yến Linh gọi hai tô hủ tiếu mì, kéo Thiên Hào ngồi vào bàn. Hai tay nhanh nhẹn lau đĩa, muỗng.

Thiên Hào nhìn cô nói: “Em coi vẫn còn nhà quê chưa, anh không nghèo đến nỗi không đủ tiền mời em đến nơi khá hơn một chút”.

Chủ quán bưng tô hủ tiếu mì đặt lên bàn, Yến Linh tay đã cầm sẵn vũ khí, gấp một đĩa bỏ vào miệng, sau đó trả lời anh: “Anh nhiều tiền lắm à? Có ăn đi không, em không khách sáo ăn hai tô đâu đấy”.

Thiên Hào: “Em ăn nhiều vậy dọa con trai chạy hết”.

Yến Linh: “Anh không cần lo, ăn nhiều là một bữa giờ. Anh không thấy Trúc Nhi còn ham ăn hơn em nhưng có người không ngại đường xa lên đây thăm sao?” Nói xong nheo mắt nhìn anh cười gian.

Thiên Hào chối: “Anh lên đây ký hợp đồng, vừa ký xong ghé thăm em liên quan gì Trúc Nhi”.

Yến Linh vặn vẹo: “Thật không liên quan? Vậy em nói với Trúc Nhi nha, đến lúc đó đừng hy vọng gì nữa.”

Thiên Hào hốt hoảng: “Thôi được, anh sợ em. Anh thừa nhận anh có tâm tư, chịu chưa?”

Yến Linh: “Tất nhiên là chưa, còn phải hỏi lộ em, em mới gả bạn em cho anh”.

Thiên Hào: “Không thành vấn đề, muốn gì nói đi?”

Yến Linh: “Muốn gì cũng được?”

Thiên Hào gật đầu.

Yến Linh suy nghĩ xem hiện tại cô muốn gì? Trong đầu lóe lên chủ ý. Cô trước giờ chưa từng đi quán bar, không biết ở đó như thế nào? Tâm tình hiện tại có chút hưng phấn, có ý nổi loạn nói: “Đi bar đi, em muốn coi ở đó có trò gì?”

Thiên Hào sáng khoái đáp: “Không thành vấn đề”. Anh đối với cô em gái này tuy khắc khẩu nhưng rất thương yêu. Chỉ là hai người thường hay chống đối, công kích nhau nên cô không nhận ra mà thôi.

Yến Linh về phòng trọ lấy ra bộ đồ đã mặc lúc đi coi mắt Hà Vy mặc vào, hí hửng hỏi Thiên Hào: “Thế nào?”

Thiên Hào khẽ gật đầu nói: “Không tệ”.

Yến Linh cũng nói: “Anh cũng mua bộ khác mặc vào đi, bộ này không vui tí nào.”

Thiên Hào đáp ứng, trên đường đi anh ghé cửa hàng thời trang chọn một cái áo thun có in hình đầu lâu người, một quần jean màu hơi bạc. Nhìn anh lúc này so với mới đây vài phút khác nhau một trời, một vực. Yến Linh nhìn anh nói: “Mặc bộ này thật hợp với bản tính của anh nha”.

Thiên Hào trừng mắt nhìn cô cũng không nói gì.

Yến Linh lần đầu tiên đến quán bar thấy mọi thứ ở đây thật phong phú hơn tưởng tượng của cô, trong lòng tràn đầy thích thú. Những ánh đèn đủ màu xoay vòng, âm thanh ồn ào sôi động, cả một đám người đang điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc nữa. Tay chân cô nhất thời cũng ngứa ngáy không yên.

Thiên Hào kéo cô ngồi vào một bàn trống nói: “Muốn vui thì có thể uống một ít rượu, khi nhảy sẽ hưng phấn hơn”.

Nghe thế Yến Linh vẫy tay gọi phục vụ, cô sợ trường gì không có chứ rượu thì chưa có đối thủ. Cô vô cùng thoải mái gọi loại Vodka, mắt nhướng lên nhìn Thiên Hào trưng cầu ý kiến. Cô tuy là ngang ngược nhưng lần đầu tiên đến nơi này nên mọi việc đều nghe theo anh. Thiên Hào không ý kiến gì gật đầu với cô.

Yến Linh trong người có chút men kéo Thiên Hào ra sàn nhảy. Cô vốn không biết nhảy cứ nhìn thấy mọi người bên cạnh động tác thế nào thì học theo thế đấy. Thiên Hào nhìn cô cười, anh đối với những nơi này không xa lạ gì, động tác nhuần nhuyễn đẹp mắt. Anh điều chỉnh tư thế và hướng dẫn một vài động tác cho Yến Linh.

Hướng Phi gặp khách hàng xong, chuẩn bị rời đi thì ánh mắt vô tình bắt gặp thân ảnh quen thuộc trên sàn nhảy. Anh liền ngồi vào một bàn gần đó đợi, một lúc sau thấy cô kéo tay một người con trai về bàn cách anh không xa. Hai người họ nâng ly uống với nhau. Đối với việc uống rượu của cô, người con trai đó không hề ngăn cản, sau đó hai người lại kéo nhau ra sàn nhảy.

Nhìn thấy cách ăn mặc của gã đó Hướng Phi cau mày, lại thấy hai người họ động tác thân mật. Anh ta tùy ý nắm tay, xoay người, choàng eo Yến Linh. Những chàng trai khác đến gần Yến Linh đều bị sự bảo vệ của hắn liền lảng tránh. Tương tự, Yến Linh đối với hắn cũng rất tự nhiên ôm eo, nét mặt tươi cười không có một chút biểu hiện ngượng ngùng. Hướng Phi nhìn thấy cảnh này vô cùng chói mắt.

Anh cứ nghĩ Yến Linh hẹn ăn uống với mấy cô bạn, thì ra là đi chơi với gã kia. Anh đối với cô thời gian biểu nắm trong tay, cũng biết cô không có thời gian hẹn hò, trước đây cũng chưa từng có người yêu. Vậy gã kia là ai? Từ khi nào họ quen nhau?

Hướng Phi hận không thể chạy ra giật bàn tay của kẻ đang nắm tay Yến Linh, anh lại không cam tâm bỏ về cứ như vậy trong đầu giằng co một lúc nghĩ ra một cách thông báo sự có mặt của anh đối với cô.

Nhưng Thiên Hào và Yến Linh chơi đã lâu, chân tay rã rời cũng không còn sức lực chơi tiếp. Thiên Hào hỏi: “Em muốn chơi nữa không?”

Yến Linh thở không ra hơi, lắc đầu: “Không! Về đi, mai em còn đi làm.”

Thiên Hào thấy cô biết ý thức như vậy rất hài lòng, gọi phục vụ tính tiền. Không ngờ người phục vụ trả lời: “Ông Hứa nói sẽ thanh toán phần hai vị”. Hai câu hỏi vang lên cùng lúc:

Thiên Hào: “Ông Hứa nào?”

Yến Linh: “Ông Hứa còn ở đây không?”

Bồi bàn hơi nhìn Thiên Hào sau đó nhìn Yến Linh chỉ tay về một người ngồi cách không xa nói: “Ông Hứa bên đó”.

Yến Linh nhìn theo tay phục vụ thấy Hướng Phi cũng đang nhìn cô ánh mắt nghiêm khắc. Cô gương mặt cứng ngắt nói với Thiên Hào: “Chúng ta qua chào hắn một câu rồi về”.

Thiên Hào thắc mắc hỏi: “Hắn là ai vậy”.

Yến Linh thở ra nói: “Ông chủ của em”.

Thiên Hào cùng Yến Linh bước đến bàn Hướng Phi. Cô giả vờ bày ra bộ mặt hờn hờ nói: “Chào chủ tịch, anh cũng đến đây à? Thật là trùng hợp quá”.

Hướng Phi nhướng mắt nhìn cô rồi nhìn Thiên Hào bên cạnh, Thiên Hào đã biết vị trước mặt là ai. Anh tuy không thuộc lĩnh vực kinh doanh này nhưng cũng nghe nhiều người nhắc đến Hướng Phi. Hôm nay có dịp gặp mặt cũng không khỏi bất ngờ.

Hướng Phi không nhìn Yến Linh nói: “Cô không định giới thiệu sao?”.

Thiên Hào cũng không vừa, anh dù rằng nhỏ tuổi hơn Hướng Phi nhưng sự từng trải của người tay trắng lập nghiệp giúp anh có khả năng quan sát cùng phán đoán rất chuẩn. Nhìn thái độ và cách nói chuyện, Thiên Hào phần nào nhìn thấu tâm tư của Hướng Phi, anh nghiêng đầu thân mật hỏi Yến Linh: “Ai vậy Linh?”

Yến Linh vội vàng giới thiệu, nhưng cách nói không rõ của cô càng làm Hướng Phi thêm khó chịu. Cô nói: “Đây là anh Thiên Hào. Còn đây là chủ tịch công ty em - Hướng Phi”.

Thiên Hào chủ động đưa tay ra, miệng cười nói: “Hân hạnh”. Hướng Phi đối với việc xã giao cũng biết phép lịch sự liền bắt tay Thiên Hào nói: “Tôi cũng vậy”. Hai người tay xiết chặt tay đối phương, ánh mắt bên theo hai hướng nghĩ khác nhau đồng thời đánh giá.

Yến Linh thấy hai người không quen biết ánh mắt nhìn nhau đầy sát khí thì hơi kinh hoảng. Lúc này cô lại mơ hồ nhớ đến mấy anh nam phòng kỹ thuật từng nói: “Lúc đi ăn chơi sợ nhất là gặp sếp, không may sẽ bị đánh giá tác phong không tốt”. Cô lần đầu tiên đến đây không nghĩ xui xẻo bị sếp bắt gặp? Trong lòng âm thầm rơi lệ.

Cô đưa tay khẽ kéo áo Thiên Hào ra hiệu đi thôi. Thiên Hào nhìn cô gật đầu nói với Hướng Phi: “Xin lỗi, hẹn gặp anh lần sau. Cảm ơn anh hôm nay mời khách, chúng tôi có việc đi trước”.

Yến Linh cũng phụ họa: “Đúng vậy, chào chủ tịch. Chúc anh ở lại chơi vui vẻ”.

Hướng Phi thấy cô trước mặt anh thân mật với người khác sắc mặt càng trầm trọng. Cô đối với gã thì tươi cười gần gũi, đối với anh xa cách gọi “chủ tịch”. Trong lòng bất giác vô cùng ganh tỵ nhìn Thiên Hào.

Thiên Hào cũng là người đùa dai, liền đó choàng tay qua vai Yến Linh. Cô không biết được ý tứ của anh còn nhìn anh cười. Hướng Phi bị Thiên Hào thách thức thì bàn tay nắm lại thành nắm đấm, hít sâu một hơi bình tĩnh mới từ từ thả ra.

Thiên Hào thở dài, em gái anh đúng là vô tư. Tâm tư của vị chủ tịch kia e rằng cô còn chưa biết gì đâu. Anh cất giọng căn dặn cô: “Sau này ngoài anh ra không được đi với con trai khác đến những nơi này. Đây không phải nơi con gái nhà lành thường lui tới”.

Yến Linh cũng hiểu Thiên Hào lo lắng điều gì gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

Thiên Hào đưa yến Linh đến phòng trọ rồi quay xe lại đi tìm khách sạn. Hướng Phi nhìn thấy Thiên Hào hành động như vậy mới yên tâm lái xe về nhà.

Sáng sớm Thiên Hào đã có mặt trước trọ Yến Linh. Hôm nay là chủ nhật Yến Linh cũng hợp tác lấy điện thoại hẹn Trúc Nhi đi ăn sáng.

Lúc Trúc Nhi bước vào nhìn thấy có Thiên Hào ở đó thì trở nên lúng túng. Bình thường Trúc Nhi rất tự tin nhưng hiện tại ngồi yên một chỗ. Ông anh hắc ám của Yến Linh cũng ra vẻ đạo mạo, lịch thiệp. Hai người này toàn là giả vờ, đúng là rất hợp - trời sinh một đôi.

Yến Linh ăn vài miếng lấy lệ rồi vội vã rời đi. Cô cảm thấy nơi này không khí thật là áy náy hai người này cứ mất đi mây lại, cô tốt nhất không nên ở lại làm bóng đèn.

Yến Linh về phòng trọ viết email cho Hà Vy, đã lâu cô không cùng Hà Vy trò chuyện trong lòng cũng có nhiều chuyện muốn nói. Cô vừa đăng nhập tài khoản thì hộp thư đến có một thư mới. Chính là thư của Hà Vy thông báo: Một tháng nữa cô ấy sẽ về nước.

Yến Linh nhận được tin này tâm trạng phấn khởi hẳn lên. Thầm mong cho thời gian trôi qua thật nhanh.

....

Yến Linh vào công ty thấy Hướng Phi đã đến từ sớm. Cả buổi sáng anh một câu cũng không nói với cô. Cô thầm nghĩ: “Sao giống chiến tranh lạnh thế nhỉ?”

Buổi chiều, phòng nhân sự có công văn đưa lên, cô cầm vào đưa cho anh. Hướng Phi đang xem tài liệu thờ ơ nói với Yến Linh: “Sau này không được đến những nơi đó nữa.”

Yến Linh mặt ngu: “Anh nói nơi nào?”

Hướng Phi ánh mắt sắc lên nhìn cô. Yến Linh nhìn ánh mắt này thì nhớ ra anh muốn nói chỗ nào, thì ra là quán bar. Cười lấy lòng nói:

“Sẽ không, hôm đó là lần đầu tiên tôi đi đến đó. Vả lại ngoại trừ anh Thiên Hào tôi sẽ không đi với người lạ”.

Hướng Phi nghe câu nói của cô sắc mặt đen thêm mấy phần. Lại là Thiên Hào? Hắn ta thì có gì tốt, có gì bằng anh? Cô lại mặc nhiên tin tưởng. Anh coi thường nói: “Hắn ta cũng chẳng có gì tốt, sau này cô nên tránh xa hắn một chút”.

Yến Linh quắc mắt nhìn anh: “Có anh mới là không tốt, cả nhà anh mới là không tốt”. Tuy thường ngày cô cùng anh trai âm ỉ nhưng đối với bên ngoài cô kiên quyết bảo vệ Thiên Hào.

Hướng Phi nghe thế thì giận tím mặt nhìn cô nói: “Cô lặp lại lần nữa xem”.

Yến Linh quật cường nhìn anh nói: “Anh nghĩ mình tài giỏi, hơn người là có thể tùy tiện đánh giá người khác sao? Tốt xấu gì Thiên hào cũng là anh trai của tôi, dù anh ấy có xấu xa trong mắt tôi vẫn là người tốt”.

Hướng Phi nghe cô nói thì sững sờ, sau đó là ngượng ngùng. Anh cả ngày hôm qua ăn uống không ngon trong lòng lo lắng lại chính thành “Đem củi về rừng”. Con giận biến mất không thấy tăm hơi, ngoảnh mặt nói: “Tôi không biết là anh của cô, coi như là tôi không đúng”.

Cái người này mắc bệnh kiêu ngạo, chẳng thà bảo là không đúng cũng không chịu nhận là sai. Yến Linh không hài lòng chất vấn: “Sao có thể không biết, anh không có mắt à? Mọi người đều bảo tôi và anh trai giống hệt nhau, cả tôi cũng thấy như vậy”.

Hướng Phi cố ý nhìn chằm chằm lên người Yến Linh, không đứng đắn nói: “Thế à? Tôi lại nghĩ tôi mới là có mắt. Con trai và con gái cũng có thể giống hệt được sao?”

Cô đỏ mặt nhìn anh vừa giận dữ nói: “Anh, đồ lưu manh”. Nói xong chạy ra ngoài.

Hướng Phi nhìn cô đỏ mặt xấu hổ tâm tình cực tốt. Anh đặc biệt nhận ra ở gần cô số lần tức giận của anh tăng lên đồng thời số lần anh cười cũng có chiều hướng tăng.

17. Chương 17

Say rượu làm loạn.

Từ lúc Hướng Phi phát hiện ra sở trường uống rượu của Yến Linh thì đã âm thầm ghi nhận. Hôm nay nhân tiện có hai vị khách từ Mỹ sang xem như là dịp cho cô phát huy năng lực.

Trước đây, anh cứ nghĩ cô không uống được rượu nên mỗi lần đem cô theo gặp khách đều thay cô từ chối. Thầm nghĩ lại thấy bản thân giống như “gà mẹ”. Có lẽ sau này nên tập cho cô thích ứng với môi trường của anh. Còn nguyên nhân vì sao phải tập cho cô làm quen với thế giới của anh, anh cũng không buồn nghĩ nhiều.

Yến Linh theo Hướng Phi ngồi vào bàn. Kim đồng hồ chỉ đúng 7h30 hai vị khách cũng cùng lúc xuất hiện. Quả là đồng hồ rất chuẩn.

Hướng Phi đứng lên bắt tay với hai vị khách, Yến Linh sau nhiều lần đi theo Hướng Phi cũng hiểu một ít nguyên tắc. Vội vàng đứng lên bên cạnh Hướng Phi cười tươi với họ.

“Chào ông Aiden”

“Chào ông Bella”

Hướng Phi du học năm năm ở Mỹ nên giọng địa phương thông thạo. Yến Linh chỉ miễn cưỡng chào họ bằng tiếng Anh.

Hai vị khách thấy cô gái đi cùng Hướng Phi nhìn Yến Linh như con chim nhỏ bên cạnh anh thì nghĩ vị chủ tịch này đúng là trẻ tuổi phong lưu. Yến Linh theo phép xã giao cũng chìa tay ra bắt tay với họ.

Hai vị khách này xưa nay nguyên tắc vẫn là ký hợp đồng trên bàn tiệc. Hướng Phi hiểu ý họ nên ngay từ đầu đã có chủ ý đem Yến Linh theo.

Tiệc rượu được một lúc, hai vị khách lúc đầu e dè không hiểu từ lượng Yến Linh bao nhiêu. Về sau thấy cô hào sảng nâng cốc càng lúc càng như thêm tỉnh táo nên cảm thấy rất hứng thú. Vì thế không khí trên bàn tiệc chẳng mấy chốc chuyển từ giao dịch làm ăn sang lấy rượu sát phạt, một phen quyết tranh cao thấp.

Hai vị này dĩ nhiên không biết Yến Linh từ nhỏ cùng Thiên Hào vốn là nghịch ngợm có tiếng, thường xuyên lên lấy rượu của ông Dương uống. Từ đó từ lượng càng ngày càng tăng. Nhớ đến sự kiện cuối năm cấp ba, trong cuộc liên hoan, Yến Linh một tay bưng rượu, một tay cầm ly đi chuốc rượu từ đầu bàn đến cuối bàn. Đến lúc tàn tiệc mọi người say bí tỉ, đi đứng chân Nam chéo chân Bắc, chỉ riêng mình cô thông dong cười xe về nhà. Sau lần đó, bạn bè Yến Linh mỗi lần gặp cô đều lắc đầu kinh hãi.

Trở lại tình hình bàn tiệc. Hai vị khách sau một hồi cùng Yến Linh giao tranh say đến bất tỉnh nhân sự. Yến Linh tuy còn khá hơn nhưng hai mắt cũng đã lơ lơ, không còn thần trí phân biệt Đông, Tây, Nam, Bắc.

Chỉ riêng Hướng Phi từ lúc thấy ba người này hăng say uống rượu không quan tâm anh thì anh cũng ung dung ngồi xem trò vui, không uống thêm giọt nào. Vì thế anh hiện tại vô cùng tỉnh táo.

Nhưng người tỉnh táo sẽ có nỗi khổ của người tỉnh táo. Anh một mặt gọi điện thoại cho trợ lý Lâm sắp xếp cho hai vị khách, một mặt phải chăm sóc cho Yến Linh.

Cái khó của Hướng Phi là không biết đưa cô về đâu? Về trọ cô đã trở như thế này sẽ rất dễ tai tiếng. Về nhà anh – đùa sao? Mẹ anh sẽ nhân cơ hội này phát huy trí tưởng tượng chỉ e có thể viết thành tiểu thuyết. Anh đắn đo một lúc cảm thấy nên đưa cô đến khách sạn.

Hướng Phi đưa Yến Linh vào phòng được thì trán đã lấm tấm mồ hôi. Cô gái này từ quấy tiếp tân đến đây cứ luôn quậy phá, chỉ toàn đẩy anh tránh xa. Anh ngược lại lo cô đang say rượu sẽ bị va đầu vào tường. Cô đúng là một chút hợp tác cũng không có.

Lần này đem cô theo ký hợp đồng thật là bi kịch. Xem ra tại anh “tính già hóa non”.

Hướng Phi cứ nghĩ đưa cô vào phòng là đã xong, ai ngờ tử vi chiếu trúng anh hôm nay gặp đại nạn. Yến Linh vừa vào phòng liền bắt đầu ca hát. Lúc đầu còn phân biệt rõ ràng từng bài, từng thể loại, càng về sau Hướng Phi càng nhưc đầu.

Anh nắm tay cô kéo lên giường ai ngờ người này say rượu làm loạn. Bướng bỉnh vô lối, anh bực mình dùng sức cô liền không khách khí cúi đầu cắn vào tay anh.

Yến Linh say rượu tuy sức mạnh không bao nhiêu nhưng cắn người thì lực rất mạnh, đến lúc răng cô rời tay anh thì tay anh đã gớm máu.

Hướng Phi trừng mắt hung hăng nhìn cô. Vô ích thôi, e rằng cô còn không nhớ ra bản thân là ai đâu, chứ đừng nói là biết sợ anh.

Anh lấy khăn tay ra lau máu. Sự tình đã vậy anh càng áp đặt cô sẽ càng loạn, đành ngồi chịu đựng sự tra tấn bằng âm thanh của cô.

Danh mục bài hát của Yến Linh thật đa dạng, bây giờ đã chuyển sang liên khúc. Anh dám chắc rằng không dàn nhạc nào có thể theo kịp tốc độ chuyển bài của cô, nội dung phong phú từ tiếng Anh đến tiếng Việt, đang hát nhạc trẻ nhảy sang hát cải lương, đang hát trữ tình tiếp nối nhạc thiếu nhi...

Liên khúc này kéo dài đến hơn 2h thì cô cũng kiệt sức mà ngủ. Hướng Phi bế cô đặt lên giường. Anh cẩn thận kê gối sợ cô nằm nghiêng tỉnh dậy sẽ đau cổ, sau đó cẩn thận đắp chăn cho cô. Sự chu đáo này có lẽ không ai có thể tin được xảy ra trên chính con người của Hướng Phi.

Nhưng tiếc thay Hướng Phi đầu tư không đúng chỗ, Yến Linh tư thế ngủ thật làm người ta hải hùng. Chân tay cô cứ vung vẩy loạn xạ, thế là không bao lâu cô đã một mình lăn khắp giường, chăn gối không cần hỏi cũng biết đang hện hò dưới nền.

Hướng Phi sợ cô sẽ lăn xuống nền cứ thấy cô lăn gần tới lại chặn lại kéo cô vào giữa. Cuộc chiến trên giường của Yến Linh kéo dài đến hơn 5h thì cô mới ngoan ngoãn nằm yên.

Hướng Linh thở ra một hơi. Nhẹ nhàng nằm ở góc giường nhắm mắt ngủ.

...

8h kém Yến Linh trong trạng thái đầu đau nhức, mơ màng thức dậy. Cô thấy mình nằm trong căn phòng lạ, chính bản thân cô đang nằm ở góc giường. Hai tay, hai chân ôm cái gối ôm. Cái gối này cứng ngắt chứ không mềm mại như gấu bông mọi ngày, nhưng ôm thì ấm áp hơn.

Cô mở mắt nhìn quanh đến khi nhìn thấy gối ôm trong tay chính là Hướng Phi, kinh hãi “A” lên một tiếng. Anh ta đang nằm yên nghe tiếng của cô bực mình gắt lên một câu: “Cô lại làm loạn gì nữa?”

“Là anh?” Yến Linh hoảng hồn. Cô chợt nhớ điều gì nhìn lại quần áo kiểm tra tuy hơi nhăn nhúm nhưng không có dấu hiện bị cởi ra. Trong lòng yên tâm nhìn Hướng Phi.

Trong truyền hình đoạn này sẽ là thế nào? Hoặc là nam chính cũng mở to mắt nói lớn: “Sao lại là cô?” Nếu không thì sẽ thanh minh: “Cả đêm qua chúng ta ai cũng ngủ, không xảy ra chuyện gì?”

Đáng tiếc nam chính hiện tại là Hướng Phi anh mở mắt nhìn cô coi thường rồi vùi đầu ngủ tiếp.

Yến Linh: “...”

Yến Linh thấy Hướng Phi không động dậy, cô xuống giường vào phòng tắm chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc gọn gàng. Lúc này mới hay dạ dày cô đang reo âm lên.

Yến Linh bò nhẹ lên giường gọi Hướng Phi dậy. Hiện tại cô không có mang theo tiền, anh chính là phao cứu sinh của cô, cô phải bám chặt cái phao này.

Hướng Phi bị Yến Linh nỉ non bên tai, định làm ngơ cho cô biết khó rút lui. Ai biết người này kiên trì như vậy. Cái giọng nài nỉ, nũng nịu này cũng là lần đầu tiên anh nghe.

Hướng Phi không nhận được ngồi phất dậy lườm cô một cái. Đôi mắt dường như có tơ máu chứng tỏ đêm qua anh bị thiếu ngủ.

Lần giao tranh này của hai người Hướng Phi hoàn toàn ở thế hạ phong.

...

Trên xe Yến Linh nghiêng người hỏi Hướng Phi: “Lần này tôi có được tính là lập công không? Có được tăng lương hay thưởng không?”

Hướng Phi: “Cô nói xem tôi có thưởng cho cô không? Cô uống đến khách của tôi gục tại bàn phải lái xe đưa về khách sạn, như vậy hợp đồng đã được ký chưa?”

Yến Linh: “...”

Yên lặng một lúc Yến Linh phát hiện một điều trên tay anh có vết thương, nhìn giống như là vết cắn. Cô thấy ông chủ bị thương thân là nhân viên cô cũng nên có trách nhiệm thăm hỏi, nên nói: “Tay anh sao bị thương vậy?”

Ai ngờ Hường Phi vốn đã nguôi giận nay bị khơi lại đúng vấn đề nhạy cảm thì vô cùng tức giận, đáp cụt ngắn: “Chó cắn”.

Yến Linh thấy lạ hỏi: “Khách sạn có nuôi chó hay sao?”

Hường Phi mắng xéo: “Con chó này ở Cần Thơ”.

Yến Linh vỡ lẽ nói: “Anh nói tôi? Sao tôi có thể cắn anh chứ?” Lại nghĩ đến chuyện khác thì hung hăng nói: “Có phải đêm qua thấy tôi say rượu nên định giở trò hạ lưu, tôi vì tự vệ cắn anh”.

Hường Phi: “Cô cũng khéo tưởng quá đi, tôi còn chưa đến mức đói bụng ăn quàng”.

Yến Linh: “...”

Con người này đúng thực kiêu ngạo, lại còn tự cao tự đại.

18. Chương 18

Người bạn mới

Hà Vy ban đầu dự định tháng sau về nước nhưng hiện tại chương trình học kết thúc, cô cũng không hứng thú ở lại. Thế là thâm lặng mua vé về Việt Nam.

Trên máy bay. Hà Vy vô cùng bức mình đối với sự tồn tại của vị khách bên cạnh. Đương nhiên cô nhận ra người này. Hắn ta chính là mặt trời thứ hai của tập đoàn Hường Đông - Hứa Hoài Trung.

Hứa Hoài Trung người này trong trường cô cũng có rất nhiều tin đồn. Chủ yếu là những scandal với những người đẹp. Tuy nhiên công bằng mà nói thành tích của anh ta cũng không tệ. Hiện tại 24 tuổi đã đồ thực sĩ loại ưu.

Anh ta ngoài nhà giàu, có năng lực phải nói đến khía cạnh khác đó là ngoại hình của anh ta. Theo quan sát của Hà Vy, xem nào: Trần cao, mày rậm, mắt sáng, da trắng và mịn như con gái, đôi môi mông, cảm hơi nhọn, khi anh ta đứng thẳng người ước chừng chiều cao gần 1m8. Thật là nhìn hấp dẫn nha.

Tuy nhiên đó là lúc nhìn anh ta trong tư thế nghiêm nghị. Nhìn kìa khi anh ta cười, đôi môi mông vừa ma mị vừa cuốn hút, hàm răng trắng đều trông anh ta rất thoải mái và thân thiện. Ai biết trong sự ôn hòa kia có bao nhiêu cạm bẫy? Người này giống như bẫy sinh có khí chất phong lưu chỉ cần cười cũng đã khiến nhiều người mê mẩn. Đúng là yêu nghiệt hại nước hại dân.

Có điều là hắn rất thích cười nhưng Hà Vy nhìn thế nào cũng thấy hắn ta là một bộ mặt giả dối. Sao chỉ có cô nhìn ra thế nhỉ?

Tiếc thay Hà Vy chỉ có thể để điều đó trong lòng. Bởi vì nhìn kìa, chính nụ cười ma mị của hắn mà cứ cách năm phút thì tiếp viên nữ lại đến hỏi hắn cần gì, hay có cần gọi gì không? Không cần nói Hà Vy cũng biết chủ yếu họ đến thưởng thức trai đẹp mà thôi.

Hà Vy cũng không thuộc dạng rảnh rỗi buôn chuyện, xét nét người khác. Chẳng qua, điều này ảnh hưởng đến giấc ngủ quý giá của cô. Đến lúc Hà Vy bị tiếng đi lại làm giật mình lần thứ năm thì đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Hà Vy thuộc dạng có thù tất báo tất nhiên đối với kẻ vẫn bày ra gương mặt vô tội vạ kia cô phải chinh hán một trận.

Cô bày vẽ mặt ngây thơ quay sang hỏi Hoài Trung: “Xin lỗi, anh cho tôi hỏi anh có đem theo thuốc không?”

Hoài Trung hơi không hiểu ý cô hỏi lại: “Cô muốn hỏi thuốc gì?”

Hà Vy lúc này mới lớn tiếng nói: “Anh đừng ngại. Thuốc này mỗi ngày anh đều phải uống đúng giờ đó, nếu không nguy lắm”. Câu nói này âm thanh không lớn không nhỏ đủ để cả khoang hạng nhất và phục vụ nghe, rất nhiều người đang tò mò nhìn về phía này.

Hoài Trung bất ngờ bị giáng một đòn không rõ đã dắc tội gì với cô. Tuy nhiên anh không phải là người ai cũng có thể trêu vào nói: “VẬY Ờ? Chỗ tôi lúc này quên đem theo, sẵn cô cũng có cô cho tôi xin vậy?”

Hà Vy trừng mắt nhìn anh nói: “Anh có thần kinh mới cần uống thuốc, tôi không bệnh mang theo làm gì?”

Hoài Trung cười: “Tôi không nói là thuốc gì sao cô biết tôi hỏi thuốc trị bệnh tâm thần? Tôi định hỏi thuốc trị đau dạ dày, ai ngờ...” Anh dừng lại nhìn cô nói rõ ràng từng chữ: “Cô có tật giật mình”.

Hà Vy: “...”

Cô hậm hực, trong lòng thầm khấn Hoài Trung đang cười nói bị đau bụng hay trúng gió gì đó đến nỗi sùi bọt mép, ngã lăn quay. Nhưng chắc là tổ tiên hần thường nhiên đi chùa đốt nhang nên lời khấn của cô không linh từ đó đến lúc rời sân bay hần vẫn mạnh khỏe, tươi tỉnh.

Hoài Trung nhìn cô gái bên cạnh thấy cô ta mặt mũi xinh xắn nhưng không ngờ mồm miệng chanh chua. Tuy nhiên muốn đấu với anh? Chỉ lo cô ta còn chưa đủ tuổi.

...

Hà Vy kéo hành lý rời sân bay đứng đợi taxi chợt bên cạnh một chiếc xe Mercedes đỗ ngay bên cạnh. Người ngồi trong xe kéo tấm kính chắn xuống cột nhả nói:

“Cô gái chanh chua, không ai đến đón à? Ngại quá xe của tôi ngăn để hàng còn trống, tiện thể có thể chở cô một đoạn”.

Hà Vy cười nhạt đáp: “Cám ơn lòng tốt của anh, tôi không quen đi mấy loại xe này, đi Rolls-Royce quen rồi. Anh để dành chỗ đó để chở vợ anh nha”.

Hoài Trung không ngờ cô mồm nhanh miệng nhanh như vậy, cười rộ lên: “Khá lắm”. Sau đó ra hiệu tài xế cho xe chạy.

Hà Vy miệng lẩm bẩm nguyên rủa Hoài Trung thêm một trăm lần nữa.

XXXXXXXX

Hôm nay trong tòa nhà Hướng Đông không khí xôn xao khác thường. Theo nguồn tin Yến Linh thu thập được, có người tên Hứa Hoài Trung là em họ của Hướng Phi từ Mỹ trở về, cùng anh quản lý công ty.

Hướng Phi đối với người em này cũng rất nhiệt tình đặt tiệc ở nhà hàng bậc nhất chào đón.

Yến Linh đối với những nơi của tầng lớp thượng lưu thì không có chút hứng thú. Thế nhưng cô điều tra được đồ ăn ở đây rất ngon và lạ mắt, cảm thấy cũng không đến nỗi nhạt nhẽo.

...

Yến Linh đi cùng Hướng Phi đến buổi tiệc. Nhà hàng này khuôn viên rộng rãi, trang nhã nhưng không kém phần sang trọng. Buổi tiệc được tổ chức theo kiểu ngoài trời, có thể thoải mái chọn lựa thức ăn.

Buổi tiệc còn chưa bắt đầu Yến Linh một mình đi tham quan, một lúc sau lạc vào hậu viên. Lối đi nhiều ngã quẹo, lúc đi không chú ý nên hiện tại cô bị lạc.

Khi Yến Linh trở lại đại sảnh thì buổi tiệc đã bắt đầu được một lúc. Cô lúc đầu tò mò muốn xem mặt mũi của chủ nhân buổi tiệc nhưng đáng tiếc đã bỏ qua cơ hội. Nơi đây lúc này đông người cô chắc không thể phân biệt được anh ta trong mênh mông người kia.

Mục tiêu chính của Yến Linh vẫn là ăn nên cô không phải suy nghĩ nhiều, hí hửng đứng ở quầy chọn món ăn. Cô liên tay chọn món này đến món khác, đến khi chiếc đĩa đã chất ới quẩy luyên đi tìm chỗ ngồi hơi khuất. Cô còn chưa muốn bị mọi người nhìn như vật thể lạ giống như buổi tiệc lần trước.

Hướng Phi từ lúc vào cửa lớn đã phải bận rộn tiếp khách, mãi một lúc mới phát hiện ra Yến Linh không biết đã tách rời anh từ khi nào. Anh đưa mắt tìm kiếm cô mãi nhưng không thấy, định bụng đợi buổi tiệc bắt đầu một lúc sẽ tìm cô.

Tuy Hướng Phi không nhìn thấy Yến Linh nhưng không hẳn người khác cũng không thấy. Từ lúc phát hiện Yến Linh chăm chú chọn món ở quầy thức ăn Hoài Trung đã bắt đầu quan sát cô. Càng quan sát anh càng ngạc nhiên.

Theo quan niệm của Hoài Trung anh chia những người đi dự hôm nay ra những dạng sau: Thứ nhất là những đối tác đã từng hoặc có ý muốn hợp tác với Hướng Đông. Thứ hai, những kẻ muốn nhân cơ hội này tạo mối quan hệ với giới thượng lưu. Thứ ba, những sắc nữ anh vừa gặp. Thứ tư, những tiểu thư danh giá cố bày ra bộ mặt lãnh đạm, hờ hững. Nhưng hiện tại có một người làm anh phải suy nghĩ về thế giới quan của mình.

Cô gái này nếu không phải từ cách ăn mặc đến trang sức đều là hàng cao cấp thì anh dám chắc cô ta chính là mạo danh mà vào. Cô không thuộc bất cứ dạng nào trong đánh giá của anh, anh dành cho thêm một dạng người nữa trong danh mục: Dạng thứ năm, người đến đây vì mục tiêu ăn uống. Hiển nhiên dạng này thuộc loại hiếm chỉ có mình cô mà thôi.

Yến Linh sau khi ăn xong những món trong đĩa, bụng cô đã bắt đầu thấy no. Đảo mắt một vòng quanh đại sảnh thấy toàn là những nhân vật thượng lưu, cô có chút chán ghét. Lại thấy Hướng Phi đang nói chuyện với một cô người mẫu, hình như còn cười với cô ta. Nhìn cô ta thân hình quyến rũ và sang trọng, cô trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu cùng tức tối.

Yến Linh theo đường cũ một mình trở lại hậu viện. Hoài Trung ánh mắt vẫn luôn theo sát cô lập tức đến bên quầy đồ uống tùy ý lấy hai ly rượu một nặng, một nhẹ đi theo Yến Linh.

Hoài Trung thấy Yến Linh ngồi trên một băng đá, ngẩng đầu đếm sao trông thật trẻ con. Anh cười nhẹ bước đến bên cô cất giọng nói: “Tôi có thể ngồi đây được không?”

Yến Linh trong người đang bực muốn tìm ra đây một mình yên lặng. Cô không phải là người thích yên tĩnh nhưng hiện tại lòng mang tâm sự không muốn thấy cảnh chói mắt ngoài kia, đành trốn một mình ở đây. Cô cau có nhìn lên bắt gặp nụ cười thân thiện của chàng trai trước mặt, anh ta tay nâng ly rượu đưa đến trước mặt cô như muốn nói mời cô. Những bức xúc trong lòng lúc này hơi dịu lại, cô nói: “Tôi nói không anh sẽ đứng phải không?”

Hoài Trung dùng nụ cười này trước nay đã trăm trận trăm thắng, ngoại trừ cô gái chanh chua trên máy bay thì cô gái trước mặt chính là người thứ hai không bị nụ cười của anh mà lạc mất hồn. Anh nhất thời cũng lúng túng thì nghe Yến Linh nói tiếp:

“Tôi đùa thôi. Đất này không phải của gia đình tôi, nhà hàng này cũng không phải của ba mẹ tôi, băng ghế này càng không phải của tôi, anh có thể tùy ý sử dụng”.

Hoài Trung liên tiếp bị cô gái trước mặt đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Dưới ánh sáng nhàn nhạt của ánh trăng anh nhận thấy cô gái trước mặt một vẻ thuần khiết, thánh thiện khác hẳn với những cô gái ra vẻ dịu dàng nhu mì giả tạo ngoài đại sảnh.

Yến Linh nhìn ly hai rượu trong tay nghe mùi thơm cũng đoán được độ nặng nhẹ. Cô là sâu rượu tất nhiên có sở trường này, không khách sáo chỉ ly rượu mạnh anh đang cầm nói: “Tôi muốn uống ly kia”.

Hoài Trung trong một lúc hiểu lầm cô đề phòng anh bỏ thuốc. Anh là người từng trải suy nghĩ cũng có phần không trong sáng vội giải thích: “Cô yên tâm. Ly này tôi lấy từ quầy, hai tay cầm hai ly cũng không có cơ hội động tay”.

Yến Linh nghe anh nói lơ mơ hiểu ý anh cũng vội phân bua: “Ý tôi là tôi đang có tâm sự, đang muốn say nên mới chọn ly rượu mạnh kia”.

Hoài Trung đùa đùa hỏi: “Cô phân biệt được độ nặng, nhẹ qua màu sắc ư?”

Yến Linh không tiện khoe khoang chỉ nói: “Tôi đoán anh là con trai, nhất định sẽ uống rượu mạnh, đúng chứ?”

Hoài Trung gật đầu, anh cảm thấy nói chuyện với cô gái này có rất nhiều điều mới mẻ nên vẫn chưa có ý rời đi.

Yến Linh uống cạn ly rượu nói: “Lúc này tôi thấy anh bị một nhóm phụ nữ bao vây rất chặt, anh dùng cách nào để thoát thân vậy?”

Hoài Trung không ngờ cô cũng quan sát anh hóm hỉnh: “Tôi nói tôi còn người vợ trẻ ở nhà, hôm nay sinh nhật 50 tuổi của cô ấy nên xin phép về trước”.

Yến Linh nghe Hoài Trung bịa chuyện cười rộ lên. Hoài Trung nghe tiếng cười trong trẻo của cô bản tính luôn đề phòng người lạ trước đây nhất thời quăng sang một bên, tiếp tục nói: “Còn cô thì thế nào? Cô có thấy tôi đẹp trai không?”

Yến Linh không suy nghĩ đáp luôn: “Có đẹp nhưng còn không đẹp trai bằng anh trai tôi”. Yến Linh thầm nghĩ: “Thiên Hào nghe được những lời này không biết sẽ phản khởi đến mức nào”.

Hoài Trung: “...”

Ngay lúc này điện thoại Yến Linh reo, trong cái túi nhỏ Yến Linh lấy ra thì chính là “ác bá” gọi, không phải nói cũng biết “ác bá” chính là danh hiệu của Hướng Phi.

Yến Linh vừa áp điện thoại vào tai nghe giọng Hướng Phi lo lắng hỏi: “Cô đang ở đâu vậy?”

Yến Linh không hiểu sao nghe giọng đầy lo lắng của anh trái tim cô chợt rung nhẹ lại có chút ấm áp, cô đáp: “Tôi đang ở hậu viện, không cần tìm, sẽ vào đại sảnh ngay đây”.

Hướng Phi nói: “Ra đi, nếu mệt thì tôi đưa cô về”.

Yến Linh cười nhẹ: “Được”.

Cô cười chào Hoài Trung rồi vội bước về phía đại sảnh. Hoài Trung một mình không hứng thú cũng đứng lên rời đi.

Trong bóng tối Hoài Trung nhìn thấy Hướng Phi đang đứng ở cửa vào hậu viện, cô gái lúc này ngồi với anh đi vội về phía anh ta. Đường như họ nói gì đó anh chỉ thấy Hướng Phi đối với cô một vẻ dịu dàng khác với tính cách lạnh lùng thường ngày.

Hoài Trung thầm nghĩ: “Thì ra tin đồn anh ta đang quan tâm một cô gái nhỏ là thật, có thể cô gái mới vừa rồi chính là cô gái nhỏ ấy – Dương Yến Linh. ”Hướng Phi, anh cũng tình mắt lắm nhưng tôi cũng muốn thử xem trong tình trường anh có thắng nổi tôi hay không?”

19. Chương 19

Nụ hôn đầu

Yến Linh về đến phòng trọ nhìn thấy cánh cửa khép hờ thì giật mình kinh hãi, trong đầu ngay tức khắc hiện lên hai từ “có trộm”. Dãy trọ này ít phòng, giờ này còn sớm hầu như mọi người đi chơi chưa về. Yến Linh nghe sống lưng một luồng hơi lạnh. Cô đưa tay vào túi theo bản năng định gọi điện thoại cho Hướng Phi. Nhạc chờ vừa đổ thì điện thoại cô cũng hết pin tắt ngấm. Yến Linh phân vân không biết có nên vào phòng hay không?

Qua khe cửa cô thấy phòng trong phòng bật đèn, có lẽ tên trộm trên gác. Cô loay hoay tìm vũ khí phòng thân. Cô cầm con dao gọt trái cây, ngắn quá nếu hắn cầm dao to và dài hơn thì nguy. Cô nhìn tìm thấy viên gạch lót nền nằm ở bên ngoài cửa phòng để chặn khi mở cửa, cúi đầu nhắc lên cảm thấy nặng quá không vừa tay. Cuối cùng cô cũng chọn được vũ khí, chính là thanh gỗ để ở góc bếp. Thanh gỗ này không nặng, không nhẹ cầm rất vừa tay.

Yến Linh cầm theo vũ khí tự vệ thì can đảm lên rất nhiều, nhẹ nhàng mò lên gác. Lúc bước đến bậc thang cuối cùng hai tay cầm thanh gỗ giơ lên, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nhất thời buông tay. Thanh gỗ trượt xuống đập vào chân cô.

Yến Linh la “ui da” một tiếng, tên trộm lúc này choàng tỉnh.

Hà Vy cố ý tạo sự bất ngờ đến phòng Yến Linh thấy cô chưa về thì vào phòng đợi, đợi một lúc không thấy Yến Linh về cô ngã người lên nệm, tai nghe tai phone, miệng ăn khoai tây chiên, một lúc sau ngủ thiếp đi.

Đến Khi nghe tiếng động “choang” cùng âm thanh “ui da” của ai đó cô giật mình tỉnh giấc. Hà Vy bò tới bên cạnh Yến Linh hỏi: “Mày sao vậy?” Chợt cô nhìn thấy thanh gỗ bên cạnh thì phần nào hiểu được tình hình nói: “Tự lấy gậy đập vào chân hả?”

Yến Linh hung hăng nhìn Hà Vy hung dữ nói: “Mày về sao không báo tao trước? nếu không phải tao nhìn thấy người mới ra tay thì mày xuống diêm vương báo danh rồi”.

Hà Vy chế giễu: “Ví dụ không phải là tao mà là trộm thật thì bây giờ đã “gia đình chúng tôi vô cùng thương tiếc báo tin”. Nói xong còn khoái trá cười ba tiếng.

Yến Linh lườm mắt nhìn bạn. Hà Vy thấy cô ôm chân thế kia lại nhìn thấy thanh gỗ, đoán là bị thương không nhẹ cũng lo lắng tìm thuốc thoa cho Yến Linh.

Lúc này, dưới phòng có tiếng trầm trầm vang lên: “Yến Linh, cô làm sao vậy?”

Yến Linh lúc này mới nhớ lúc này khi hoảng hốt cô đã gọi cho anh, chính cô cũng không biết từ lúc nào cô lại ỷ lại vào Hướng Phi như thế. Cô lên tiếng: “Tôi trên này, chân tôi bị thương không xuống được”.

Hướng Phi nghĩ: “Cô gái này mới rời anh có 15 phút mà đã bị thương rồi sao?” Vừa rồi, nhìn thấy cô gọi điện thoại cho anh, anh cảm thấy kỳ lạ nhưng chưa kịp nghe máy cô đã ngắt điện thoại. Khi anh gọi lại đã không liên lạc được. Anh trong lòng nôn nóng không kịp nghĩ gì lập tức quay xe lại. Hiện tại Hướng Phi cũng quên nam nữ bất tiện, đặt chân lên cầu thang từng bước tiến lên gác.

Lúc anh vừa rút chân ra khỏi bậc thang trên cùng nhìn thấy Yến Linh đang ôm chân, bên cạnh một cô gái đôi mắt mở to nhìn anh. Cô gái đó chỉ thoáng ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Đã lâu không gặp”.

Hướng Phi tính tình trầm tĩnh, đối với việc lạ cũng không đến nỗi há mồm, trợn mắt. Nhìn Hà Vy chào: “Đã lâu không gặp”. Nói xong cũng không biết nên tiến đến bên Yến Linh hay trật tự rút lui?

Hà Vy nhìn Hướng Phi rồi nhìn Yến Linh cũng lơ mơ nhận ra có điểm bất thường. Cô thấy hiện tại người nên rời đi chắc chắn sẽ là cô, hôm khác sẽ đến. Nghĩ vậy cô nhìn Hướng Phi hiểu ý nói: “Anh Phi ở đây coi vết thương của nhỏ Linh dùm em, em còn có chút chuyện phải đi trước”.

Yến Linh ngây thơ hỏi: “Mày mới về nước mà có chuyện gì bạn?”

Hà Vy nháy mắt với Yến Linh nói: “Chuyện này tao vừa mới nhớ ra”.

Yến Linh còn đang suy nghĩ ý tứ trong câu nói của Hà Vy thì cô bạn đã đi rồi.

Hướng Phi lúc này chậm rãi bước đến bên cạnh Yến Linh, anh ngồi xuống gỡ tay cô ra, nhìn thấy ở chân một vết bầm tím. Hiện tại đang bắt đầu sưng lên. Anh rút tay về nói: “Không nghiêm trọng nhưng đã bầm tím rồi, để tôi đi mua thuốc xoa bóp”. Nói xong là đứng dậy đi luôn, hành động vô cùng tự nhiên.

Khi Hướng Phi quay lại cũng là 30 phút sau. Yến Linh đã đổi bộ đồ dự tiệc thành bộ mặc nhà. Bộ đồ màu hồng còn có in hình con mèo kitty trông cô thật như là cô gái nhỏ.

Hướng Phi ngồi xuống xoa bóp cho cô. Đôi tay cẩn thận, nhẹ nhàng sợ cô bị đau nhưng Yến Linh vẫn nhăn mặt. Qua một lúc cơn đau cũng lui dần Yến Linh lúc này mới thấy có gì đó bất thường.

Cô tuy đã quen với sự săn sóc của anh, nhưng những lần đó đều là trong công ty, cũng coi là quang minh chính đại nơi công cộng. Hiện tại đang là trong phòng cô, lại là chỗ cô ngủ. Cô liên tưởng đến cái nháy mắt mờ ám của Hà Vy, nhất thời cảm thấy điểm bất thường ở chỗ nào.

Cô dù sao cũng rất bảo thủ, đối với con trai trước nay ngoại trừ Thiên Hào ra, dù bạn bè thân thiết cũng ít khi tiếp xúc ở cự ly gần, ngay cả Quốc Nguyên cũng phải trong khoảng cách mà nói chuyện. Hiện tại,

Hương Phi đang ngồi kể bên cô, cô còn ngửi được mùi nước hoa nam tính trên người anh và cả mùi rượu thoang thoang. Phát hiện này làm cô nhất thời ngượng ngùng, cúi đầu thật thấp.

Hương Phi thoa thuốc xong mới để ý thấy cô vẫn đang cúi đầu. Đường như đang xấu hổ, đến cả vành tai cũng đỏ lên. Hương Phi thấy cử chỉ đáng yêu này thì trong lòng bỗng dưng một trận rung động, ngáy người nhìn cô.

Yến Linh càng bị Hương Phi nhìn trong lòng càng hồi hộp, trái tim lúc này cũng tự nhiên đánh lô tô trong lồng ngực.

Hương Phi nhìn cô một lúc cất tiếng gọi: “Yến Linh”, thanh âm dịu dàng và trìu mến chưa từng có. Yến Linh nghe xong càng khẩn trương cũng không biết nên làm sao?

Hương Phi chủ động đưa tay vén mái tóc của cô, lập tức lộ ra một gương mặt đang ửng hồng. Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt nhẹ gò má, làn da mịn màng như có lực hút làm anh không thể dừng lại, bàn trượt nhẹ xuống cằm nâng mặt cô lên đối diện với anh, thương yêu nói: “Yến Linh, nhìn anh”

Yến Linh ngẩng đầu đối diện anh, ánh mắt anh lúc này sáng rực chan chứa nhu tình. Hương Phi thấy cô nhìn anh ánh mắt mơ màng, đôi môi nhỏ mềm mại thì tâm tình kích động, không nhận được cúi xuống đặt lên đôi môi ấy một nụ hôn.

Yến Linh nghe trong đầu sấm chớp ầm ầm, nhưng dường như cảm giác ngọt ngào chứ không hề chán ghét hay phản đối. Tâm hồn theo đó phiêu dạt lên chín tầng mây.

Nụ hôn của Hương Phi vừa ôn nhu vừa giống như nâng niu, trân trọng. Nhẹ nhàng thưởng thức cô. Đến khi anh rời cô thì Yến Linh lúc này hoàn toàn về mặt ngây ngốc.

Hương Phi cười nhẹ, biểu hiện này của cô làm anh vô cùng hài lòng, khẽ nói: “Ngủ sớm đi, ngày mai anh đến đón em đi làm.”

Yến Linh hiện tại không còn suy nghĩ được gì chỉ biết gật đầu với anh.

Hương Phi đi rồi, Yến Linh đang ngồi cứng ngắt như cột điện lúc này mới hơi động đậy. Tay nhẹ nhàng sờ lên môi. Chỗ này anh vừa chạm vào, đây gọi là hôn nha.

Hôn? Ôi mẹ ơi, cô còn định nụ hôn đầu sẽ dành tặng cho người mình yêu, không ngờ nhất thời mê muội bị Hương Phi đoạt mất. Nhưng lại nhớ cử chỉ dịu dàng của anh, bản thân cảm thấy mơ hồ định nghĩa một thứ gọi là “hạnh phúc”.

Yến Linh từ từ suy nghĩ lại mối quan hệ của cô và anh. Thử đặt giả thiết tại sao anh lại hôn cô?

Lí do thứ nhất: Anh thích cô? Đáp án: Không thể nào, anh còn ghét cô đến mức chỉ sợ muốn bóp chết cô nha.

Lí do thứ hai: Anh say rượu làm loạn, nhìn lầm cô thành người khác. Lí do này rất hợp lí nhưng sao cô bỗng nghe tim mình hơi đau thế này?

20. Chương 20

Trong lòng rối rắm, lúc vô ý gặp lại người quen.

Yến Linh sau một đêm trằn trọc suy nghĩ, hiện tại đôi mắt thâm quầng như họ hàng với nhà gấu trúc.

Cô đang hồi hộp đứng ngồi không yên. Chính là hôm qua hình như trước khi rời đi có người bảo cô hôm nay anh ta sẽ đón cô đi làm.

Yến Linh tâm trạng bất ổn, chợt nghe tiếng điện thoại reo, giật thót cả người. Cô đương nhiên biết được cuộc gọi này của ai? Cô vội vã cầm túi xách, đóng cửa phòng lại.

Yến Linh bước ra ngoài nhìn thấy Hướng Phi từ xa đang đứng dựa người vào xe, hai tay khoanh trước ngực trông thật thoải mái, có chút tùy hứng. Dưới ánh mặt trời nhìn anh thật sự tỏa sáng. Tất nhiên là vì sự tỏa sáng này nên đã thu hút rất nhiều thiếu nữ ngoài đầu lại khi đi qua anh. Điểm này làm cho Yến Linh rất không vừa ý.

Tối qua sau khi rời khỏi nhà Yến Linh, Hướng Phi ngay cả bản thân cũng có chút mơ hồ. Anh tự hỏi sao bản thân lại có hành động không tự chủ như vừa rồi? Anh đối với việc mình nhất thời kích động vẫn không tìm được nguyên do. Chợt phát hiện ra một điều: Không lẽ là anh yêu cô sao? - Không thể nào. Lí do này anh kiên quyết phủ nhận, anh đối với những cô gái nhỏ không thể nào có hứng thú. Nhất là Yến Linh một điểm xuất sắc cũng không có. Hơn nữa cô còn đặc tội với anh.

Anh lái xe đến quán bar, ngồi vào một góc hơi khuất gọi rượu. Không lâu sau một cô gái ăn mặc hở hang, gương mặt trang điểm đậm như sắp lên sân khấu, bước đến bên anh đưa đẩy, lẳng lơ nói: “Chàng đẹp trai, đang cô đơn sao? Em ngồi cùng anh nha!”

Hướng Phi nhìn cô gái hơi gật đầu. Anh nghĩ là lâu rồi anh cũng không gần gũi phụ nữ mới nhất thời có hứng thú với Yến Linh. Anh thật không tin một cô gái trung bình như Yến Linh có khả năng hấp dẫn anh.

Cô nàng kia ông ẹo ngồi xuống giả vờ yếu ớt ngã vào lòng Hướng Phi. Trong giây phút mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, trong đầu Hướng Phi hiện lên hình ảnh một cô gái, dù trên người cô bị bắt ép mặc toàn hàng hiệu đắt tiền nhưng gương mặt rạng ngời không một chút son phấn. Quanh năm không dùng nước hoa vẫn thoang thoang một hương thơm nhẹ nhàng không thể nhầm lẫn. Cô gái đó cách đây mấy tiếng đồng hồ vẫn còn trước mặt anh ngượng ngùng trao nụ hôn đầu.

Anh liền đẩy cô gái xa lạ ra khỏi người mình, đứng lên thanh toán tiền rồi khỏi quán bar trước con mắt sững sờ của cô gái mới quen.

Hướng Phi lái xe vô định trên đường, theo thói quen lại chạy đúng con đường về trọ Yến Linh. Trước cổng trọ của cô, anh dừng xe tâm hồn lúc này một cảm giác xôn xao như tuổi mới lớn. Nhìn đồng hồ đoán là cô đã ngủ, chần chờ một lúc mới lái xe rời đi.

Anh không biết vì thế nào anh hay nghĩ đến cô nhưng anh biết một điều khi bên cạnh cô anh cảm thấy trong lòng rất dễ chịu. Cô không sâu sắc nhưng anh sẽ không để tâm những khi cô hơi hợt, nông cạn. Cô không tự tin nhưng anh không ngại cô quá nhút nhát. Cô không thông minh, lạnh lợi nhưng anh chấp nhận được những cái góc của cô. Cô luôn không biết tự bảo vệ và chăm sóc bản thân, không sao cả, anh sẽ thay cô làm điều đó.

Hướng Phi nhìn thoáng qua Yến Linh gắt gao thu hồi ánh mắt dịu dàng, mở cửa xe nói: “Lên xe đi”.

Yến Linh tuy là thấy bất ngờ với việc anh tự tay mở cửa xe ình nhưng khi nhìn gương mặt nghiêm nghị của Hướng Phi cùng thái độ xa cách một trời một vực so với tối qua thì bao nhiêu giấc mơ màu hồng tan như bóng nước. Trong lòng cảm thấy có chút hụt hẫng. Anh quả nhiên đối với cô chỉ là trêu đùa.

Yến Linh mang tâm trạng nặng nề như đeo đá bước vào công ty.

Hướng Phi tuy cao ngạo không biểu hiện nhưng thấy gương mặt như phủ một tầng sương của Yến Linh trong lòng vô cùng khó chịu. Cô hối hận vì tối qua chấp nhận nụ hôn của anh? Hay cô không coi đó là quan trọng?

Hướng Phi nào hiểu tâm tư thiếu nữ mới lớn, trong một lúc hai người mỗi người mang một suy nghĩ tạo nên một khoảng cách vô hình.

Yến Linh có bao nhiêu rồi rầu rầu không biết nên làm thế nào lấy điện thoại ra nhắn tin hỏi Trúc Nhi và Hà Vy: “Một cô gái từng đặc tội với chàng trai, hẳn ta ghét cô ấy đến nỗi tìm mọi cách hành hạ, có khả năng một ngày có tình cảm với cô gái đó không?”

Một lúc sau nhận được hai câu trả lời sau:

Trúc Nhi: “Mày đang đọc tiểu thuyết gì thế? Sao nghe giống ngôn tình Trung Quốc vậy?”

Hà Vy: “Thiếu nữ động lòng xuân rồi sao? Haha chúc mừng, chúc mừng”.

Yến Linh nhất thời cũng không biết là làm sao? Hai câu trả lời này đều không liên quan với câu hỏi nha. Bỗng nhớ ông anh hắc ám của mình, lập tức nhả tin hỏi: “Anh, người con trai khi hôn người con gái có ý nghĩa gì?”

Thiên Hào lập tức trả lời: “Không có ý nghĩ gì cả, tùy vào ngữ cảnh thôi. Có khi là nhất thời hứng thú, có khi là vui đùa. Nếu có là vì thích mà hôn thì xác suất rất thấp”.

Trời ạ, thế này thì nụ hôn đầu tiên của cô đã một đi không trở lại, lại chính là hi sinh oan uổng rồi sao?

.....

Yến Linh tâm trạng rối bời ôm tập tài liệu đi xuống phòng nhân sự, khi vừa ra khỏi thang máy vô ý đụng vào một người, cả sắp tài liệu từ tay cô rơi lả tả.

Yến Linh giây phút sợ run nhớ lại lần trước hợp đồng bị dơ Hướng Phi mắng cô một trận. Vội vã ngồi xuống cúi đầu nhặt lại, miệng không ngừng xin lỗi, cũng không để ý mình đụng vào ai.

Một đôi giày da đen bóng xuất hiện trước mặt Yến Linh, tiếp đến là người đó đưa cho cô sắp giấy anh ta vừa giúp cô nhặt được. Yến Linh ngẩng đầu lên nhìn anh ta thì phút chốc vô cùng kinh ngạc nói: “Là anh?”

Người kia vui vẻ đáp: “Cô còn nhận ra tôi? Thật là may quá, lúc này tôi nhìn thấy cô chưa kịp chào đã bị cô đụng vào, cô không sao chứ?”

Yến Linh vội xua tay nói: “Không sao, không sao”. Chợt nhớ ra hỏi: “Anh cũng làm ở đây ư? Sao trước đây tôi chưa từng gặp anh?”

Người kia đáp: “Tôi vừa mới vào làm”.

Yến Linh nhanh miệng: “Anh có phải là nhân viên mới của phòng kế hoạch không? Hôm trước tôi có nghe phòng kế hoạch vừa mới thêm người”.

Hoài Trung hơi ngạc nhiên, sau đó “thuận nước đẩy thuyền” nói: “Sao cô biết? Cô làm ở bộ phận nào vậy?”

Yến Linh cảm thấy thân phận của mình cũng không có chức vụ rõ ràng, nói dối: “Tôi là nhân viên chạy việc cho các phòng ban”.

Hoài Trung trong lòng cười thầm. Cô gái này giấu đầu hở đuôi, rõ ràng cô ta mặc váy thuộc hàng cao cấp, đi thang máy VIP dành cho nhân viên phòng chủ tịch mà lại nói là nhân viên chạy việc. Anh cũng không vạch trần chỉ nói: “Tôi mới vào có gì sau này mong cô hướng dẫn thêm”.

Yến Linh sáng khoái: “Không thành vấn đề. Anh tên gì?”

Hoài Trung: “Tôi tên Hoài Trung, còn cô”.

Yến Linh nghe tên Hoài Trung này sao quen thế nhỉ? Hình như có nghe ở đâu đó? Không nhớ thì tạm thời bỏ qua, cô trả lời anh: “Tôi tên Yến Linh”.

Yến Linh như chợt nhớ nói: “Tôi còn việc gấp phải đi nhanh rồi về nếu không sẽ bị quản lý mắng, quản lý tôi khó lắm”.

Hoài Trung đáp: “Váy hôm khác nói chuyện, hay là hôm nào tôi mời cô một bữa cơm coi như kết bạn, được không?”

Yến Linh: “Coi như tiện nghi cho tôi quá rồi, có gì không được chứ. Chào anh”

Hoài Trung: “Chào cô”.

Nhìn theo dáng đi vội vã của Yến Linh, Hoài Trung hơi cúi đầu suy nghĩ: “Cô ấy là nhân viên bên cạnh chủ tịch mà không kiêu ngạo, là người yêu nhỏ của Hướng Phi mà không kiêu cách hay khinh người như những cô gái anh đã gặp. Yến Linh, cô thật khác người, nhưng không sao - Tôi thích”.

21. Chương 21

Anh nói, chúng ta quen nhau đi.

Hôm nay buổi chiều Hường Phi có cuộc hẹn với khách hàng, Yến Linh không có Hường Phi thì không phải tăng ca, được tha về sớm trong lòng rất hưng phấn. Vừa bước ra gần đến cổng công ty nghe phía sau có người gọi: “Yến Linh”.

Yến Linh quay người lại nhận ra người đó là Hoài Trung, cười với anh. Hỏi: “Anh cũng chuẩn bị về à?”

Hoài Trung biết hôm nay Yến Linh không tăng ca cố tình đợi cô, đáp: “Uhm, cô cũng về?”

Yến Linh nói: “Đúng vậy”.

Hoài Trung nhiệt tình: “Hôm trước nói mời cô bữa cơm mà chưa có dịp, hôm nay sẵn dịp về sớm hay là chúng ta đi ăn, cô thấy có tiện hay không?”

Yến Linh nghĩ bây giờ về phòng nấu cơm cũng chán nói: “Cũng được”.

Hoài Trung: “Cô gửi xe ở lại công ty, đi cùng xe tôi cho tiện”.

Yến Linh: “Tôi đi xe buýt đi làm, nếu có tăng ca nhờ đồng nghiệp chở về, tôi không có xe máy”.

Hoài Trung hơi ngỡ ngàng, không phải cô là bạn gái Hường Phi sao? Sao lại đi làm bằng xe buýt? Anh nói: “Cô ra cổng đợi tôi dắt xe”.

Yến Linh gật đầu hướng cổng lớn đi.

Hoài Trung vốn có chủ định nên đã chuẩn bị một chiếc xe máy. Chiếc xe trông không được mới lắm, cũng không thuộc loại đắt tiền. Anh bỏ áo vest trong văn phòng chỉ mặc áo sơ mi đóng thùng, nhìn không ra thân phận phó chủ tịch chút nào.

Tất nhiên là hầu như những phòng ban khác đều tăng ca, nếu không họ thấy cảnh này phải ngạc nhiên đến rớt cằm xuống đất.

Yến Linh tự nhiên coi anh là bạn bè, ngồi lên xe đi cùng anh.

Yến Linh ra hiệu bảo Hoài Trung dừng lại ở một quán cơm bình dân. Cô tựa như rất quen thuộc chỗ này, bước vào quán còn cười với bà chủ một cái rồi ngồi vào bàn.

Khỏi nói vị phó chủ tịch trẻ tuổi này đối với nơi này xa lạ biết chừng nào. Trong cuộc đời của anh đây cũng là lần đầu tiên vào những nơi như thế này. Trong lòng thực sự không vừa ý, nhìn xung quanh xem có ai nhận ra mình không? Sau đó yên tâm kéo ghế ngồi xuống”.

Anh nói: “Tôi còn chưa nghèo đến nỗi không đủ tiền mời cô đi ăn quán khá hơn đâu”.

Yến Linh bất mãn, sao hết anh hai lại đến Hoài Trung cứ đòi đi ăn những chỗ đắt tiền? Cô thấy chỗ này cũng tốt nha, đặc biệt đồ ăn ngon lại rẻ tiền nữa. Cô nói: “Quán này ăn ngon lắm, tôi ăn nhiều lần rồi, anh cứ ăn thử”.

Bà chủ đem cơm đến, nhìn Hoài Trung đi với cô thì cười với cô một cái, cô biết bà chủ hiểu lầm cũng không nói gì.

Yến Linh nhìn Hoài Trung vẫn đang cầm đũa nhưng chưa ăn thì giục: “Ăn đi”, rồi không khách sáo cúi đầu chăm chú phần ăn của mình.

Nhị công tử của Hường Đông làm sao ăn nổi thức ăn ở đây, nhưng nhìn thấy cô ăn đến ngon lành cứ như đồ ăn trước mặt là sơn hào hải vị thì không khỏi ngạc nhiên. Yến Linh ăn xong phần của mình mới để ý thấy anh vẫn chưa ăn, thắc mắc: “Không hợp khẩu vị sao?”

Hoài Trung lắc đầu cười khổ: “ Tôi không biết ăn món này, tôi nhìn cô ăn thôi”.

Yến Linh ngại ngùng nói: “Xin lỗi tôi quên hỏi anh, không nghĩ anh cũng kén ăn nha”.

Hoài Trung thấy cô dường như chưa no thì nói: “Cô chưa no thì ăn luôn phần này đi”.

Người nói khách sáo, khách thì nhiệt tình. Cô không ngại kéo luôn phần cơm của Hoài Trung về phía mình bắt đầu ăn. Hành động này thực dọa anh một phen hết hồn. Lần đầu tiên trong đời một cô gái trước mặt anh không chút giả vờ ăn uống hùng hồn như vậy? Nhưng trông thân hình cô rất thon nha, cô ăn nhiều vậy lý nào vẫn không mập lên?”

Lúc thanh toán tiền Yến Linh một mực đòi trả, cô nói: “Tôi là nhân viên chính thức, anh thì còn đang thử việc, lần sau anh hãy mời tôi”.

Hoài Trung nghe cô nói như vậy thì cũng không chèo kéo nữa, đi ra dắt xe. Yến Linh vừa ngồi lên xe, anh hỏi: “Còn muốn đi đâu nữa không?”

Yến Linh ăn no muốn đi vòng vòng cho thoải mái nói: “Hay là đi ngắm quần áo đi”.

Chỗ ngắm quần áo của Yến Linh chính là chợ đêm, lúc đầu Hoài Trung thấy cô ăn mặc sang trọng còn tưởng cô đề nghị đến trung tâm thương mại, không tưởng cô kéo anh đến nơi này.

Hai người đi vào trong chợ, Yến Linh đi vòng vòng xem nhiều thứ nhưng không có ý định mua. Đi một lúc chợ bắt đầu đông người hai người dừng ở gian hàng quà lưu niệm. Yến Linh cầm cái dây đeo trang trí điện thoại gắn điện thoại hình con rùa con bằng thủy tinh rất dễ thương, nói: “Mua cái này nha”.

Hoài Trung gật đầu, cương quyết nói: “Nhưng phải do tôi trả tiền”.

Yến Linh gật đầu đồng ý. Yến Linh lấy luôn bốn sợi cùng loại. Hoài Trung không hiểu sao cô mua nhiều vậy nhưng cũng không hỏi.

Lúc rời khỏi quầy Yến Linh nói: “Đưa điện thoại anh đây”

Hoài Trung còn chưa biết cô định làm gì nhưng cũng lấy điện thoại ra đưa cô. Điện thoại của anh thuộc dòng sản phẩm mới ở Âu Mỹ, chưa có mặt ở Việt Nam. Yến Linh nhìn kiểu dáng điện thoại lạ mắt thì nói: “Cái này trông thật lạ”.

Hoài Trung thờ ơ: “Seconhand thôi nếu cô thích tôi cũng không ngại tặng cho cô”.

Yến Linh cười: “Lương tôi làm cũng cao nha, sau này sẽ mua một cái đẹp hơn anh”.

Hoài Trung: “...”

Yến Linh loay hoay một lúc mới cột được dây đeo vào điện thoại của Hoài Trung, cô nói: “Kỉ niệm lần đầu đi chơi cùng đồng nghiệp, tôi tặng nó cho anh. Nếu anh dám lấy ra tôi nghỉ chơi với anh”.

Hoài Trung nhìn hành động trẻ con của cô không hiểu sao trong lòng rất vui vẻ nói: “Tôi sẽ không lấy ra, dù lý do gì cũng không lấy ra”.

Yến Linh không để ý trong câu nói đó có ý tứ gì, gật gù nói: “Tốt lắm”.

Hoài Trung nhận lại điện thoại trong tay cô, nói: “Tôi có thể xin số điện thoại của cô không?”

Yến Linh vô tư đọc số điện thoại cho Hoài Trung lưu vào danh bạ. Sau đó hai người ra khỏi chợ, đến lúc ra đường Yến Linh hỏi: “Sao anh không đi lấy xe?”

Hoài Trung gãi đầu chỉ vào bãi đất trống vỉa hè nói: “Tôi lúc này đậu ở đây nhưng giờ không thấy, chắc bị trộm rồi”.

Yến Linh khóc không ra nước mắt nói: “Trời ơi đây là lề đường, sao anh không vào chợ gửi xe. Kiến thức cơ bản vậy anh cũng không biết sao?”

Hoài Trung trước nay có đến nơi này đâu, tất nhiên không biết, anh giả lả: “Mất rồi thì thôi, chúng ta đón taxi về”.

Yến Linh chỉ còn thiếu đưa tay lên trời thống thiết kêu gọi thôi.

Chiếc taxi dừng lại trước cổng trọ, Yến Linh bước xuống vẫy tay với người bên trong, taxi đi rồi Yến Linh mới đi lại cổng đưa chìa khóa vào định mở thì nghe phía sau một người gọi tên cô: “Yến Linh”.

Yến Linh quay lại thì thấy người này chính là Hướng Phi.

Cô nói: “Anh giờ này đến đây có việc gì?”

Hướng Phi giọng nói có phần khó chịu: “Người ngồi trong taxi vừa rồi là ai?”

Yến Linh đáp: “Là đồng nghiệp mới quen trong công ty”. Cô nhớ thái độ ngày hôm nay của anh giận dữ nói: “Liên quan gì đến anh, khuya rồi không ngủ đến đây làm gì?” Cô đương nhiên còn giận dữ với thái độ hôm nay của anh, cương quyết không chịu thân thiện. Cô quay lưng định đi vào phòng trọ, sau lưng nghe Hướng Phi nói: “Yến Linh, chúng ta quen nhau đi”.

Yến Linh nghe bên tai như có sấm “oành” một tiếng. Quay phắt lại, kinh hãi hỏi: “Anh...anh nói gì?”

Hướng Phi ánh mắt kiên định nói: “Anh nói, chúng ta quen nhau đi”.

Yến Linh lúc này bị một phen kinh ngạc, nếu có tin nói cô được một người bạn tặng một tờ vé số và chiều nay dãy số đó trùng với giải đặc biệt cô cũng không bị sốc bằng tin này. Cô nhìn Hướng Phi chăm chăm, trên người anh không có mùi rượu, thần trí cũng như rất tỉnh táo. Tin chắc anh nói thật, nhưng cô nên phản ứng thế nào đây?

Hướng Phi không thấy cô trả lời trong lòng hồi hộp chờ đợi. Cả ngày nay anh suy nghĩ rất nhiều, anh cảm thấy hiện tại anh không để tâm anh đối với cô có phải là yêu hay không chỉ cần biết anh thích ở bên cạnh cô, cô thuộc về sở hữu của anh là đủ. Đợi cô hơn một giờ đồng hồ, đến khi thấy cô đi chơi với người khác anh mới biết bản thân có bao nhiêu bất an, bao nhiêu sợ hãi?

Thấy Yến Linh không nói gì, anh biết cô đối với chuyện này hơi đường đột, có lẽ cô cần thời gian suy nghĩ, anh ngang ngược nói: “Anh cho em một đêm suy nghĩ, sáng mai cho anh câu trả lời”.

Nói xong, anh lên xe rời đi. Yến Linh đứng đó bất động như pho tượng gỗ.

22. Chương 22

Em chính là muốn làm bạn gái anh.

Yến Linh đi vào thang máy hồi hộp như tên trộm sợ bị bắt quả tang. Nhưng sao mọi người hôm nay đều nhìn cô dò xét thế này. Chẳng lẽ tin tức còn nhạy bén hơn cả đội truyền tin trường cô hay sao? Nhưng cô còn chưa chính thức nhận lời Hướng Phi sao mọi người đều biết thế nhỉ?

Cô càng bị mọi người nhìn thì càng luống cuống. Trong lòng than thầm: “Xong rồi, xong rồi, nếu mọi người biết cô phải lòng chủ tịch thì có khả năng ngày hôm nay phòng nhân sự sẽ gửi thư chúc mừng cô, chúc cô từ nay trở thành thư ký tiền nhiệm lần thứ n+1 của chủ tịch”.

Cô nào biết ánh mắt mọi người nhìn cô nào phải vì đã rõ thực hư. Từ lúc mọi người thấy chủ tịch nhiều lần phá lệ đi cùng cô dự tiệc trong lòng mọi người đã thầm phỏng đoán vị trí bà Hứa chủ tịch trong tương lai là thuộc về ai? Chẳng qua còn chưa chắc chắn xác định mà thôi. Hơn nữa trong lòng của họ hiện nay vị trí của “tăng băng Hướng Phi” đã bị hạ một bậc trong bảng xếp hạng, mục tiêu của các sắc nữ bây giờ là Hoài Trung nha.

Chính bản thân của Yến Linh không biết bản thân của cô mới là tâm điểm gây sự chú ý của mọi người. Mọi ngày cô vào công ty luôn một vẻ nhiệt tình cởi mở, dù không biết người đối diện có thích mình hay không cũng cố lấy lòng mà cười một cái, nhưng hôm nay thì sao?

Cô vừa bước vào cổng đã ngó đông ngó tây, tiếp đến là ánh mắt dường như giấu diếm bí mật trọng đại. Dáng đi thì vội vàng vàng như muốn trốn tránh. Nếu không phải vì cô là thư ký riêng của chủ tịch thì có khả năng mọi người cho cô là nội gián từ công ty đối thủ gửi sang.

Yến Linh nhẹ nhàng mở cửa phòng nhìn thấy Hương Phi đang ngồi chăm chú làm việc, hơi thắc mắc: “Anh quên chuyện tối qua rồi sao?” Cô vừa thấy nhẹ nhõm vừa cảm thấy ảm ức. Cái người này làm cô một đêm mất ngủ hiện giờ có thể ngồi ung dung đến thế, thật là quá đáng!

Nhắc lại chuyện tối qua, Yến Linh sau khi vào phòng gác tay lên trán suy nghĩ phải trả lời đề nghị của Hương Phi như thế nào? Cô từng nghe Thảo Nguyên nói khi mình muốn đánh giá một người trước hết phải liệt kê những ưu điểm, sau đó là những khuyết điểm của người đó, như thế mới có một kết luận chính xác và khách quan. Hương Phi thì có những ưu, khuyết điểm nào nhỉ?

Ưu điểm của hắn sao mà ít quá đi, cô vắt óc nghĩ mãi mới có một điểm: Hắn khi chăm sóc cô thì thái độ rất ôn nhu và nhiệt tình, cô cân nhắc đây có coi là ưu điểm hay không? Nghĩ một lúc thấy đây là ưu điểm cũng hợp lí vì ít nhất nó cũng là lí do cô cảm thấy không chán ghét hắn.

Nhưng khuyết điểm thì sao nhiều thế? Từ lúc quen hắn đến bây giờ cô toàn thấy khuyết điểm của hắn, để cô liệt kê nhé: Lớn tuổi hơn cô đến gần mười tuổi, tính tình thì kiêu ngạo, hay dùng thủ đoạn chèn ép người khác, tâm địa nhỏ mọn mà lại thù dai, còn có bá đạo không nói lý lẽ. Nhất là độ hấp dẫn của hắn rất cao có rất nhiều người thích hắn, nếu một lúc nào đó hắn thấy chán cô không phải cô vô cơ bị “đá” hay sao?

Trần trở mãi cô vẫn cảm thấy là người này vốn không tốt lắm, nhưng sao cô cũng thấy hơi thích hắn? Lúc ở bên hắn cô cảm thấy rất an tâm, rất tin tưởng.

Thôi thì cô mặc kệ hắn là người xấu như thế nào? Hắn đã tốt với cô như vậy, cô cũng nên thử cùng hắn tìm hiểu một lần, chuyện sau này đến đâu tính đến đó.

Trong lòng đã có quyết định thế nên hôm nay cô mới thấp thỏm vào công ty. Ai ngờ hắn biết cô vào vẫn không thèm nhìn cô nửa mắt. Tuy nhiên Yến Linh cô đây cũng không dễ bị ức hiếp, hắn không hỏi tới cô thì cô hỏi hắn. Tình cảm là trách nhiệm của hai người, không phải sao?

Yến Linh bước đến gần bàn Hương Phi nói: “Hương Phi, chuyện hôm qua anh nói tôi đã suy nghĩ kĩ rồi...”

Cô ngừng lại chờ phản ứng của anh mới nói câu trả lời của mình, nhưng mãi đến khi cô nói xong anh vẫn như cũ ngồi yên lặng, “Như thế này là sao? Hôm qua có phải anh lỡ lời nói ra bây giờ hối hận nên mới cố tình giả ngu?”

Hương Phi từ lúc nghe tiếng Yến Linh mở cửa bước vào thì trong lòng lại một phen hồi hộp. Sáng nay anh đến công ty rất sớm ngồi vào bàn đem báo cáo chi nhánh ra xem nhưng đọc mãi mà cũng không vào đầu được chữ nào, cố gắng thế nào cũng không tập trung”.

Anh từ nhỏ đã phải gánh trách nhiệm là người thừa kế Hương Đông. Áp lực trên vai vô cùng lớn, nhất định phải tài giỏi, phải hơn người. Trong lòng anh lúc nào cũng suy nghĩ đến cơ nghiệp bền vững của họ Hứa, phải làm thế nào để không phụ sự kỳ vọng của cha anh.

Tuy từ lúc đi học đã có biết bao cô gái nhìn anh ngưỡng mộ, biết bao lần anh nhận được lời tỏ tình nhưng anh trên vai gánh nhiều trọng trách đâu còn thời gian để nói chuyện yêu đương. Đến khi đã tiếp quản vị trí chủ tịch tập đoàn Hương Đông, anh một mặt củng cố thực lực, tranh thủ các mối quan hệ, một mặt phải mở rộng phát triển thị trường ra nước ngoài. Cho đến thời gian gần đây khi công việc dần đi vào quỹ đạo, thì tâm anh như đã lạnh đối với tình yêu cảm, thấy toàn là trò trẻ con.

Nhưng sự xuất hiện của cô bé Yến Linh gây thơ, ngốc nghếch từng bước làm ấm lại trái tim của anh. Anh từ một người trầm tính trở thành vui buồn bất thường. Anh từ một người quen sự phục vụ trở thành biết quan tâm, chăm sóc người khác. Anh từ một người thông minh hơn người lại có những cách hành xử ngớ ngẩn. Giống như chỉ số IQ của anh cũng có nguy cơ giảm dần về cực tiểu.

Tuy nhiên chỉ cần có cô bên cạnh anh lại thấy cuộc sống không còn những tàn nhẫn đấu tranh, anh dần dần thấy cuộc sống của mình có ý nghĩa. Cô lương thiện, cô hòa nhã, cô mang đến cho anh nhiều cảm xúc mới mẻ. Anh như con thuyền đang phiêu dạt mơ hồ trong biển khơi thì cô chính là kim chỉ nam giúp anh định hướng, cho anh biết anh cập bến nào sẽ được bình yên?

Hương Phi trước nay đối với bản thân rất là tự tin, thương trường đặc ý. Xét về năng lực, ngoại hình, tiền tài anh đều không nghĩ thua ai nhưng Yến Linh chính là một cô gái cá tính khác người, đối với những thứ này cô dường như không để tâm. Anh thật sự lo lắng trong lòng cô có bao nhiêu thiện ý dành cho anh?

Thái độ kinh ngạc của cô tới qua làm anh cả đêm bất an. Hiện tại anh giả vờ như không nghe thấy kỳ thực trong lòng thực sự sợ hãi, lòng bàn tay cũng đã lấm tấm mồ hôi. Nhưng cô đang chủ động nhắc lại chuyện tới qua bằng thái độ ngạp ngừng. Có lẽ nào cô từ chối?

Trái tim anh đập bình bịch như sắp nhảy khỏi lồng ngực, đồng tai lắng nghe nhưng lúc này cô chỉ im lặng, có phải vì cô cân nhắc có nên nói ra hay không? Có phải cô sợ sự thật làm anh tổn thương?

Hướng Phi trong lòng ôm bao nhiêu nghi vấn, vẫn không thấy Yến Linh không có hành động gì tiếp theo. Anh ngần ngại một lúc rồi quyết định đối diện với cô. Dù thế nào anh cũng không thể cứ mãi trốn tránh, nếu cô không đồng ý nhất định phải cho anh một lý do.

Hướng Phi ngẩng đầu đứng lên bước đến đối diện với cô, bắt gặp ánh mắt cô nhìn anh giống như buồn bã, tim anh giây phút bị hẫng một nhịp, bao nhiêu can đảm hiện tại biến mất không thấy tăm hơi. Anh gượng cười nói: “Em không cần cảm thấy khó xử, thật sự anh cũng đoán em không thích anh. Sau này chúng ta vẫn có thể làm anh em”. Nói xong không dám nhìn Yến Linh bước thẳng ra cửa.

Yến Linh một thoáng sững sờ quay người lại, giọng nói có chút tức giận: “Ai nói muốn làm anh em với anh, em chính là muốn làm bạn gái của anh”.

Hướng Phi vừa đi đến cửa nghe xong câu nói của Yến Linh toàn thân như muốn đóng băng, chân đang bước chợt dừng lại. Cô nói tiếp: “Tối qua vì một câu nói của anh làm em cả đêm mất ngủ, hôm nay anh có thể dùng hai từ “anh em” phủ định toàn bộ hay sao? Anh là tên đáng ghét, cực kỳ đáng ghét”. Thanh âm run run dường như có rất nhiều uất ức và tủi thân.

Tảng đá trong lòng Hướng Phi được trút bỏ xuống. Anh quay người đi về phía cô nhìn thấy cô khóe mắt ướt ướt, anh nhẹ đưa tay lau giọt nước mắt đang trực rơi, dịu dàng nói: “Anh xin lỗi, là anh không tốt, em đừng khóc nữa. Từ nay về sau em chính là bạn gái anh”. Sau đó đang tay ôm cô vào lòng.

Yến Linh trong vòng tay ấm áp của anh, má áp vào ngực anh nghe nhịp tim anh đập mạnh, bao nhiêu xúc động, bao nhiêu yêu thương hòa vào nước mắt, rầm rứt khóc”.

Hướng Phi xiết nhẹ vòng tay như muốn cô tan chảy hòa vào mình. Lúc này anh nghe trong lòng như có cơn gió xuân nhẹ nhàng ấm áp thoảng qua, xua tan đi tất cả những phiền muộn trong quá khứ, hứa hẹn ột tương lai thật nhiều hạnh phúc.

Anh tự hỏi: “Yêu là đơn giản như thế sao? Chỉ cần được ôm người yêu vào lòng đã cảm thấy thế giới ngoài kia dù có thành như thế nào cũng không còn quan trọng nữa sao?”

23. Chương 23

Giận dữ

Yến Linh gặp Hà Vy, kể rõ câu chuyện từ đầu đến cuối. Nghe xong, Hà Vy nói: “Hay lắm, cuối cùng anh ta cũng thừa nhận tình cảm rồi. Chúc mừng mày”.

Yến Linh thắc mắc: “Mày biết anh ta yêu tao sao? Từ khi nào?”

Hà Vy ra vẻ thầy đời: “Tất nhiên là biết, tao còn chưa đến nỗi ngốc như mày. Từ mấy email mày gửi cho tao, tao cũng có thể đoán được anh ta quan tâm mày. Mày nói Hướng Phi là ai? Anh ta là một ông chủ lớn, có thể lực, có thể vì mấy đồng tiền nhỏ mà ép mày hầu hạ anh ta trả nợ sao? Nếu anh ta không thích mày có cần bày nhiều trò như vậy không?”

Yến Linh tròn mắt: “Sao mày không nói sớm? Mày biết tao bị khổ sở như thế nào không? Đồ không có nghĩa khí.”

Hà Vy phản bác: “Tao mà không có nghĩa khí à? Không có nghĩa khí thì tao đã ở bên Mỹ tiếp tục học lên thạc sĩ rồi chứ về đây làm gì? Tao chính là nhiều chuyện muốn về mai mối cho cặp oan gia, đáng tiếc hai người đã tiến triển tốt đẹp, thật là làm tao tổn không ít tâm tư.”

Yến Linh nói móc: “Thôi được rồi, chắc là mày lại muốn kể khổ, mấy ngày nay rụng thêm vài sợi tóc, ăn ít vài muỗng cơm nữa chứ gì?”

Hà Vy: “Còn không phải?”

Yến Linh cười: “Thôi được nể tình cái lương tâm chưa bị sún của mày, chiều lẩu hôm nay - tao trả”.

Hà Vy: “Coi như còn biết chuyện”.

Yến Linh: ”...”

XXXXXXXXXX

Đạo này Hướng Phi mỗi sáng thực hiện nghĩa vụ cao cả như bao chàng trai đang yêu khác. Buổi sáng đến tận nơi đón người yêu đi làm, buổi tối không tăng ca tranh thủ thời gian hẹn hò.

Yến Linh kiểm tra túi xách chuẩn bị đi làm chợt thấy sợi dây đeo điện thoại còn nằm trong túi. Cô mua dư hai sợi dự định tặng cho Hà Vy và Trúc Nhi mỗi người một sợi. Phần của Hà Vy cô đã đưa rồi còn Trúc Nhi đã có dây đeo điện thoại, lúc này cô chợt nhớ điện thoại hướng Phi không có. Cô sẽ gắn sợi này vào điện thoại anh. Tưởng tượng về mặt nhăn nhó của Hướng Phi khi cô trang trí điện thoại cho anh, cô đắc ý cười gian.

Yến Linh vừa bước ra cổng xe Hướng Phi cũng vừa tới. Hôm nay anh lái chiếc Langborghini, anh bước xuống xe vòng qua mở cửa cho cô, cô hơi nhăn mặt cũng không nói gì.

Hướng Phi tay đặt lên vô lăng khởi động xe, quay sang hỏi cô: “Sáng sớm, ai chọc giận gì em mà mặt mày cau có vậy?”

Yến Linh bất mãn nói: “Anh lại đổi xe, em thấy chiếc Audi hay Ford cũng tốt lắm mà sao phải đổi chiếc này, xa xỉ quá”.

Hướng Phi cười: “Xa xỉ gì chứ, anh lấy xe chở em đi chơi mà em cũng không thích sao? Mai mốt em là bà Hứa thì cũng phải vậy thôi.”

Yến Linh thuận miệng nói: “Em còn không muốn mơ cao đến như vậy”.

Hướng Phi nhìn cô nhú mày không hài lòng, cô chẳng phải đã là bạn gái anh rồi sao? Những thứ này tương lai rồi cũng là của cô, anh tập cho cô làm quen dần có gì không tốt chứ? Không mơ cao đến như vậy - Chẳng lẽ tình cảm giữa hai người trong lòng cô luôn coi nhẹ?

Suốt đoạn đường cả hai đều im lặng, tự chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình.

Yến Linh xuống xe không nhìn anh đi thẳng vào trong, thái độ này của cô làm Hướng Phi thực sự giận tím mặt.

Trong phòng làm việc không khí căng thẳng, các trưởng phòng đi vào cảm nhận nơi này đang ở âm độ thì lo lắng muốn nín thở. Nhìn Yến Linh rồi lên nhìn Hướng Phi cảm thấy hết chín phần là hai cô cậu giận nhau.

Hướng Phi chậm rãi duyệt báo cáo, Yến Linh giận anh vừa ngồi vào máy liền chơi game, ngay cả café cũng không thêm pha cho anh. Hướng Phi bực dọc nghĩ: “Thật là anh nuông chiều cô quá nên cô mới dám như vậy. Để xem cô bùng đến mức nào”.

Quả là thần tiên đánh nhau, dân lành gặp họa. Hướng Phi luôn cả buổi sáng đối với mỗi trưởng phòng chỉ một tí không hài lòng đều không ngừng quát mắng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Yến Linh nhìn khuôn mặt này của Hướng Phi thì cũng không khỏi sợ hãi. Không lẽ chuyện lúc sáng chọc giận anh? Nhưng thực sự cô đã quen đàm bạc, còn anh cứ tùy tiện xa xỉ như vậy cô vô cùng không muốn. Hơn nữa tương lai trở thành bà Hứa, Cô quả là không dám nghĩ tới, cô còn không biết bao lâu nữa Hướng Phi sẽ chán cô. Tình yêu của anh vốn không có hạn bảo hành.

Cô chính là luôn tự nhắc bản thân không được đánh mất mình, cô không muốn một ngày kia khi đã quen từ trên cao đột ngột rơi tự do xuống vực. Người đời vẫn nói: “Một người đang nghèo bỗng giàu lên sẽ dễ dàng thích ứng, nhưng một người từ giàu có trở thành cơ hàn sẽ không thể nào chịu nổi”.

Yến Linh tuy còn nhỏ tuổi đối với nhân tình thế thái không biết được nhiều, nhưng cô xuất thân vùng nông thôn, có những định kiến những lời khuyên răn đã hình thành trong đầu rất khó thay đổi.

Hướng Phi sau một hồi tức giận, nhìn thấy vẻ sợ hãi của cô nhìn anh thì nhất thời bình tĩnh. Cảm thấy vô cùng hối hận. Cô sợ anh, có phải những hành động của anh đã dọa cô làm cô xa lánh anh, nên hôm nay trong vô thức mới nói là không dám mơ cao.

Hướng Phi trước nay tức giận đều tự mình kìm nén, anh cố hít một hơi dài cố dần xuống những bức tức từ sáng đến bây giờ. Một lúc sau cảm thấy tinh thần tạm ổn, trầm giọng nói:

“Anh đau đầu quá, em qua mát xa cho anh đi”.

Yến Linh cứ ngỡ bản thân nghe nhầm, có người cách đây mười phút nổi cơn thịnh nộ e rằng tương đương bão cấp 10, vậy mà giờ đây có thể ôn hòa như gió xuân vậy sao? Còn có cái giọng như than thở, như làm nũng nữa. Cô thực sự không hiểu Hướng Phi làm thế nào để có công phu này? Không lẽ anh tâm thần phân liệt, hay có hai bộ mặt khác nhau?

Hướng Phi nhìn thấy cô đứng ngay đơ ở đó thì giục: “Nhanh lên đi, đầu anh đau sắp không chịu nổi rồi”.

Yến Linh bĩu môi trong lòng coi thường, anh bệnh không gọi bác sĩ gọi cô làm gì, cô có thuốc tiên chắc?

Tuy nghĩ vậy vẫn đứng lên bước lại bàn anh. Hướng Phi lúc này ngã người vào ghế. Yến Linh nhẹ nhàng đặt hai tay lên huyệt thái dương bắt đầu mát xa cho anh.

Lúc nhỏ ở nhà mỗi lần cha cô mệt mỗi lần gọi cô mát xa cho ông. Lúc đó đôi tay cô nhỏ xíu chỉ làm ông thêm nhột chứ không thoải mái gì, dần dần nhờ đó tay nghề cô khá lên. Về mặt này tạm coi là hơi chuyên nghiệp.

Hướng Phi hơi nhắm mắt thư giãn, lúc này anh cảm thấy thật thanh thản và thoải mái. Đúng vậy chỉ cần có cô gần anh, anh sẽ không thấy áp lực, không thấy mệt mỏi.

Hướng Phi đưa tay bắt lấy tay cô hạ giọng nói: “Còn giận anh sao? Em không thích chiếc xe đó mai mốt anh không lái nữa”.

Yến Linh thật không biết nói làm sao? Cô không phải không thích xe đó mà là không thích xa xỉ, nói ra anh có hiểu hay không? Cô chợt nghĩ ra ý khác, nói:

“Em thích đi với anh chiếc Audi , không phải lúc mới quen mình đều đi chiếc đó hay sao? Em không muốn thay đổi.”

Hướng Phi nghe giọng cô đã hết giận liền đáp ứng nói: “Vâng theo ý em”.

Yến Linh thở ra một hơi, không khí sáng giờ thực sự làm cô muốn thở không nổi, hiện tại mới thấy trời quang mây tạnh. Chợt nhớ ý định lúc sáng, cô nói:

“Anh đưa điện thoại của anh cho em mượn”.

Hướng Phi không hỏi lấy điện thoại trên bàn đưa cho cô. Cô chạy về bàn loay hoay một lúc, đến khi trả lại chiếc điện thoại sang trọng của anh đã có lủng lẳng một con rùa thủy tinh. Anh là con trai lại là chủ tịch lớn làm sao thích những trò trẻ con này, liền nói: “Cái này em muốn làm gì, khó coi chết được”.

Yến Linh lấy điện thoại cô ra kê gần điện thoại anh, cong môi nói: “Không khó coi, rất đẹp mà. Em cũng có một cái, nhìn vào xem nào giống điện thoại tình nhân ghê chưa?”

Hướng Phi nghe giọng cô hớn hở như vậy lại nhớ mới rồi giận nhau thì cam chịu nói: “Cũng được”.

Yến Linh cười nói: “Em muốn chụp anh một tấm làm hình nền điện thoại em, anh cũng chụp hình em làm hình nền điện thoại đi”.

Hương Phi bắt đầu gõ đầu, cô bé này ở đâu đưa ra những ý tưởng trẻ con thế này? Đáng chết là anh không nổi tâm ý của cô.

Thế là một phút sau trên màn hình điện thoại của Hương Phi xuất hiện hình ảnh một cô bé tinh nghịch đang cười tươi tắn. Còn trên màn hình điện thoại Yến Linh có một người bộ mặt y như phán quan.

Yến Linh trêu anh: “Em đem hình anh dọa bọn trộm cũng được lắm nghe”.

Hương Phi: “Em dám”.

Hai người mới đây căng thẳng phút chốc đã vui vẻ cười nói thật là giống như đôi tình nhân trẻ con. Cả hai lúc ngang ngược thì không ai chịu nổi, nhưng khi biết lỗi ai cũng sẽ cố ý nhún nhường chính nhờ vậy những lần bất hòa đều trong vòng vài tiếng đồng hồ sẽ làm lành.

Chính là sức mạnh của tình yêu.

24. Chương 24

Mai mối.

Hương Phi kéo Yến Linh ngồi trên đùi mình, tay anh vòng qua eo, cầm tựa vào vai cô nói: “Tối nay có buổi tiệc của công ty An Dương mời, em cùng đi với anh”.

Yến Linh nghe nói đi dự tiệc thì trong lòng bất mãn, nói dối: “Hà Vy rủ em tối nay đi shopping em nhận lời với nó rồi, anh đi với thư kí Lưu đi, lần sau em sẽ đi với anh.”

Hương Phi không vừa ý nói: “Em hẹn anh mấy cái lần sau rồi, sao lần nào em cũng không muốn cùng anh ở những nơi đông người vậy?”

Yến Linh thanh minh: “Không phải không muốn nhưng chúng ta mới quen có một tháng còn chưa chắc chắn công khai làm chi. Vả lại đi đến những chỗ đó em thấy mình bị lạc lõng lắm”.

Hương Phi thở dài hơi xiết chặt cánh tay ôm cô nói: “Anh chắc chắn sẽ cưới em chứ sao lại nói không chắc, em đi chung với anh có gì đâu mà lạc lõng”.

Yến Linh nài nỉ: “Em còn chưa quen cần có thời gian thích ứng, anh để em từ từ làm quen được không?”

Nghe giọng cô như vậy anh biết lần này anh lại đi một mình rồi, anh than vãn: “Vậy là anh đi một mình rồi, em làm sao đền bù cho anh?”

Yến Linh mỗi lần nghe anh giọng này thì biết anh muốn mặc cả tới nơi. Cô quay người lại nhẹ nhàng chủ động hôn anh.

Hương Phi thấy biểu hiện này của cô mới tạm hài lòng nói: “Ít ra còn có thành ý, thôi được tha cho em lần này”.

Xxx

Yến Linh về bàn thăm nghĩ tối nay về phòng cũng buồn chán liền mở điện thoại nhắn tin cho Hoài Trung: “Tối nay rảnh không cùng ăn tối đi?”

Rất nhanh nhận được câu trả lời: “Ok, tối nay tôi đến phòng trọ đón cô”.

Yến Linh hơi nghĩ dù sao hiện tại cô cũng có bạn trai đối với người khác vẫn nên có khoảng cách liền nhắn tin rủ thêm Hà Vy: “Công ty tao vừa tuyển người mới, rất đẹp trai tối nay đi chơi, tao làm mai ày”.

Mãi một lúc Hà Vy mới nhắn tin trả lời đồng ý đi với cô. Yến Linh trong lòng vô cùng hân hoan chuẩn bị kế hoạch làm mai tối nay.

Trong một quán ăn khá sạch sẽ, Yến Linh sau khi gọi món thì đôi mắt không ngừng nhìn về phía cửa ra vào. Thấy vậy, Hoài Trung hỏi: “Cô đang tìm ai ư?”

Yến Linh nói: “Tôi có rủ thêm một người bạn, chút nữa bạn tôi đến anh không ngại chứ?”

Hoài Trung tỏ ra dễ dãi: “Đồng người càng vui mà, sao lại phải ngại”.

Kỳ thực hôm nay sở dĩ Yến Linh nâng cấp chỗ hẹn anh đã thấy mừng lắm rồi. Lần trước đi cùng cô mấy nơi hè phố đó thực sự đến giờ anh vẫn còn chưa hết ngưỡng. Còn may hôm đó không gặp khách hàng hay người quen bằng không thì thanh danh cũng bị hủy hoại hết.

Yến Linh ánh mắt sáng lên, nhìn thấy Hà Vy từ xa vừa bước vào cửa nhìn dáo dác. Hà Vy nhìn thấy Yến Linh vẫy tay liền bước về phía này.

Hôm nay Hà Vy mặc áo thun màu đen, quần jean trắng, mặt không trang điểm, tóc xõa xuống vừa qua vai. Trông đơn giản nhưng xinh xắn, vừa nhu mì mà cá tính.

Hà Vy bước đến bàn, nhìn thấy người con trai ngồi cùng bàn với Yến Linh thì có chút bất ngờ. Yến Linh đứng lên nói: “Xin giới thiệu, đây là Hà Vy, bạn thân của tôi còn đây là anh Hoài Trung đồng nghiệp của tao”.

Hoài Trung sau chút ngạc nhiên, chủ động đứng dậy kéo ghế mời Hà Vy: “Hân hạnh biết cô, mời cô ngồi”.

Hà Vy thấy anh giả vờ không quen thì cũng không có ý định nhắc chuyện cũ, nhưng lại cảm thấy Yến Linh bảo anh ta là đồng nghiệp cảm thấy có chút bất ổn liền hơi nhìn anh ta rồi ngồi xuống nói: “Tôi cũng vậy, cảm ơn”.

Yến Linh không biết hai người quen nhau từ trước ra sức nghĩ ra chủ đề để nói. Nhưng hai người này hoàn toàn không hợp tác với kế hoạch của cô. Hà Vy thì hôm nay bỗng dưng ít nói, còn Hoài Trung cũng không hoạt bát như lần trước.

Một lúc sau đồ ăn được mang lên, ba người khách sáo mời nhau, không khí rất tẻ nhạt. Đột nhiên Hà Vy nhìn Hoài Trung hỏi: “Anh Hoài Trung trong Hướng Đông làm bộ phận nào?”

Hoài Trung còn chưa trả lời Yến Linh đã vội nói: “Anh Trung còn đang thử việc ở phòng kế hoạch”.

Hoài Trung cười nói: “Đúng vậy”.

Hà Vy nhếch môi: “Vậy à?” Ánh mắt sắc bén nhìn anh như muốn biết anh đang có âm mưu gì mà giấu diếm thân phận”. Hoài Trung thần nhiên đón nhận ánh mắt của cô không chút dè dặt.

Yến Linh nhìn hai người khó hiểu, tay vô ý làm đổ nước ngọt vấy cả lên vạt áo. Liền ngại ngùng xin lỗi đi vào toilet.

Yến Linh đi rồi hai người mới thực sự dùng mắt thật của mình nói chuyện với nhau. Hà Vy nói: “Thử việc ở phòng kế hoạch ư? Ông chủ nhỏ của Hướng Đông không phải về nước làm phó chủ tịch sao? Khi nào lại hạ thấp thân phận vậy?”

Hoài Trung không ngờ cô biết nhiều vậy, cười khẩy: “Cô cũng biết nhiều thật, không ngờ Yến Linh đơn thuần lại có cô bạn đánh đá và lảm chuyện như vậy. Tôi vì không muốn Yến Linh mặc cảm thân phận thôi”.

Hà Vy không tin: “Thế à? Tốt nhất anh đừng để tôi biết được anh có ý đồ xấu gì? Nếu không tôi nói ba tôi bỏ tù anh.”

Hoài Trung coi thường: “Cô có bản lĩnh đó thì cứ thử xem sao.”

Hai người nở nụ cười quỷ dị, Yến Linh về bàn thấy hai người nhìn nhau cười thì cảm thấy rất vui về hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Hà Vy nói: “Không có gì, nói vui thôi, anh Hoài Trung tính tình thật hài hước”.

Hoài Trung cũng nói: “Đâu có, Tôi cũng thấy cô Hà Vy thật đáng yêu”. Hai người mở miệng khen đối phương mà trong lòng muốn một trận nôn khan.

Yến Linh: “...” Cô tròn mắt nhìn hai người, không phải vừa rồi còn mắt tròn, mắt dẹt nhìn nhau sao?

Quả nhiên Hà Vy hành động mau lẹ, bước đầu tiên đã hợp lý giành quyền đưa Yến Linh về. Trận này đấu với Hoài Trung cô thắng.

Hà Vy đưa Yến Linh về tới trước cổng trọ, hỏi: “Mày quen Hoài Trung lâu chưa?”

Yến Linh thấy Hà Vy quan tâm Hoài Trung thì trong lòng khắp khởi nói: “Cũng hơn hai tháng, có đi chơi chung được một lần. Mày thấy anh Hoài Trung thế nào?”. Thật ra cô đoán Hoài Trung làm ở phòng kế hoạch cũng không buồn đi đến phòng kế hoạch xác minh. Phòng kế hoạch chỉ có một nhân viên nữ mà có đến sáu nhân viên nam. Gần đây Hướng Phi đối với phòng ban có nhiều nam thường hay lo lắng nên có công văn cũng không cho Yến Linh đi mà bảo thư kí Lưu thay cô.

Hà Vy thờ ơ: “Cũng được”.

Yến Linh không chịu: “Sao lại cũng được, rất được là khác. Anh ta tính tình cũng rất tốt, hòa nhã và thân thiện với mọi người nữa”.

Hà Vy thấy Yến Linh bênh vực Hoài Trung thì không nói gì chỉ cười. Sau đó lại nói: “Tao muốn vào Hướng Đông làm việc với mày”.

Yến Linh nói: “Tao không biết công ty có tuyển thêm người không nữa, để tao hỏi thử phòng nhân sự”.

Hà Vy gõ đầu cô nói: “Mày ngổ thiệt. Quen với chủ tịch còn phải đi phỏng vấn hay sao? Đưa số điện thoại Hướng Phi cho tao”.

Yến Linh không biết Hà Vy dùng cách nào, biết cô bạn xưa nay thông minh chắc là việc này có chủ kiến liền đọc số Hướng Phi cho Hà Vy.

Hà Vy vừa lưu số Hướng Phi vào máy vừa nói: “Nhớ rõ đến thế cơ à?”

Yến Linh nói: “Tao mà không nhớ sẽ không được yên thân đâu”.

Hà Vy: “Thôi vào ngủ đi, mai gặp ở công ty. Bye”.

Nói xong cho xe chạy, Yến Linh vẫn còn耿耿 người vì sự tự tin của Hà Vy.

10h Tối, Hướng Phi đang định gọi điện thoại cho Yến Linh thì điện thoại reo, một số máy lạ gọi đến. Số điện thoại này anh chỉ ột mình Yến Linh biết sao lại có số lạ gọi vào? Không lẽ Yến Linh gặp chuyện, Hướng Phi lo lắng nhận cuộc gọi.

“Alo”

“Tôi là Hà Vy, bạn của Yến Linh anh nhận ra chứ?” Giọng Hà Vy đều đều trong điện thoại.

Hướng Phi nôn nóng: “Nhận ra, Yến Linh gặp chuyện gì sao?”

Hà Vy: “Anh không cần lo lắng, Yến Linh không sao, là tôi có chuyện tìm anh”.

Hà Vy là bạn thân nhất của Yến Linh, Hướng Phi biết điều đó nên khách sáo nói: “Là chuyện gì?”

Hà Vy: “Tôi muốn vào Hướng Đông làm việc, anh sắp xếp mai tôi vào làm được không?”

Hướng Phi không ngờ có người vừa bắt đầu câu chuyện lại thẳng thắn như vậy, xem chừng cô ta có lí do đủ thuyết phục anh, anh từng gặp Hà Vy hai lần biết cô thuộc loại con gái thông minh và nhạy bén. Anh lạnh nhạt: “Cô hãy nói lợi ích của việc tôi nhận tôi trước đã”.

Hà Vy cười: “Quả nhiên là chủ tịch tập đoàn lớn, nói ra liền nói lợi ích. Được, tôi nói :” Thứ nhất, tôi là bạn thân của Yến Linh muốn làm chung với nó, anh giúp tôi cũng như làm vui lòng nó. Thứ hai, tôi năng lực không tệ kiểm một ghế ngồi ở Hướng Đông cũng không phải quá đáng. Thứ ba, tôi muốn vào đó bảo vệ Yến Linh, anh thường xuyên đi công tác mà Yến Linh dễ tin người, tôi không yên tâm khi nó ở trong môi trường cạnh tranh như Hướng Đông. Thứ tư, tôi có chút tâm tư trước mắt còn không nói được. Anh yên tâm tôi đảm bảo không gây hại gì cho anh và công ty”.

Hà Vy nói một hơi dài, Hướng Phi nghe cô nói cảm thấy cô gái này lập luận xác đáng không thể phủ nhận cô là nhân tài, nói: “Sáng mai 8h đến phòng chủ tịch gặp tôi”.

Hà Vy nói: “Được” liền cúp máy.

Hương Phi thấy giờ đã trễ cũng không gọi điện thoại, chỉ nhắn tin chúc Yến Linh ngủ ngon rồi ngồi vào bàn xem lại những dự án mới của tập đoàn.

25. Chương 25

Yến Linh phát hiện thân phận Hoài Trung. Hà Vy với Hoài Trung từ chiến tranh thành hòa bình.

Quả nhiên Hà Vy không một chút trở ngại ngồi vào chiếc ghế trợ lý giám sát.

Cô cũng không phải lo lắng vấn đề “ma cũ ma mới”, chính bởi vì cô ngoài sở hữu một ngoại hình quá ưa nhìn thì thân thế của cô cũng đủ dọa một số người: Cha là kiểm sát trưởng viện kiểm sát, mẹ là nhân viên của tòa án, nay lại thêm quan hệ mập mờ với chủ tịch.

Dĩ nhiên cách đi vào công ty này của Hà Vy, Yến Linh cũng nhiều lần đả kích nói: “Mày đúng là kẻ cơ hội”.

Hà Vy đối với sự đả kích này vẫn nhún vai coi như không.

Hôm nay Yến Linh nhân tiện đi qua bộ phận giám sát tìm Hà Vy thì chợt nhớ Hoài Trung làm ở phòng kế hoạch, chính là dãy phòng bên cạnh phòng giám sát. Cô liền muốn tạo sự bất ngờ cho anh nên gõ cửa phòng kế hoạch đi vào.

Một thanh niên đồng cao đeo mắt kính thấy cô bước đến hỏi: “Cô tìm ai?”

Yến Linh: “Tôi tìm Hoài Trung, chính là nhân viên mới vào phòng kế hoạch gần đây”.

Anh chàng mắt kính ngạc nhiên: “Tôi chính là nhân viên mới nhất ở đây, phòng này không có người tên Hoài Trung, cô có nhầm lẫn không?”

Yến Linh cương quyết: “Không thể nào?”

Anh chàng mắt kính không để ý đến cô nữa tập trung vào công việc của mình. Yến Linh mang một bụng thắc mắc rời khỏi phòng kế hoạch.

Lúc đi gần đến thang máy thấy hai đồng nghiệp nữ đang tán gẫu, một đồng nghiệp nữ nói: “Không ngờ phó chủ tịch tính tình hòa nhã như vậy, cô xem trên môi lúc nào cũng có nụ cười, mà nụ cười của anh ấy mới hấp dẫn làm sao”.

Một người tức tối: “Cô thật là hạnh phúc, mỗi ngày đều gặp anh ấy, còn tôi ngoại trừ cái tên của anh ấy viết đầy chỗ ngồi cũng không còn gì nữa”. Nói xong còn thở dài u oán.

Người kia nói: “Cô nói xem tên Hoài Trung có ý nghĩa gì?”

Thế là danh tính của phó chủ tịch bị các cô đem ra mổ xẻ, phân tích. Yến Linh từ lúc nghe hai chữ Hoài Trung thì bưng bưng tức giận, nghiêng rằng bước vào thang máy bấm nút lên tầng lầu 19.

Phó chủ tịch cũ là chú Hùng nghe nói đã từ chức ba tháng trước, sau đó tin đồn em họ Hương Phi về nước tiếp nhận vị trí đó, cô cũng không mấy để tâm. Hơn nữa thường thì khi có việc, thư kí Lưu sẽ đảm nhiệm. Yến Linh trên thực tế đối với phòng phó chủ tịch rất mơ hồ.

Yến Linh đã xác định mục tiêu không gõ cửa xông thẳng vào phòng phó chủ tịch. Hoài Trung đang xem báo cáo doanh thu quý nghe tiếng xô cửa, một người hùng hổ bước vào ngăn đầu lên nhìn thấy Yến Linh thì máu trong người nhất thời như bị đông cứng. Yến Linh ánh mắt lộ rõ giận dữ nhìn Hoài Trung, chất vấn:

“Hoài Trung, anh dám gạt tôi”.

Hoài Trung đứng dậy, bước đến đóng cửa sợ người ngoài nghe thấy, sau đó bước đến gần Yến Linh cười giả lả nói: “Cô biết rồi sao?”

Yến Linh trừng mắt: “Nếu tôi không biết có phải anh định giấu luôn không? Anh sao phải làm như vậy?”

Hoài Trung nhìn cô nói: “Chuyện tôi là ai quan trọng lắm sao?” Trong lòng Hoài Trung thầm đoán người nói ra chuyện của anh nhất định là Hà Vy rồi. Được, Hà Vy cô quả thật đã vượt qua giới hạn nhẫn nại của tôi rồi?

Yến Linh cao giọng: “Còn không quan trọng sao? Anh có biết hôm đó anh bị mất xe tôi lo lắng, hối hận như thế nào không? Lần trước anh còn bảo anh vay tiền mua xe mới, tôi đã định lãnh lương cho anh mượn tiền nữa, vậy mà sự thật chính là anh gạt tôi. Anh nói đi anh muốn tôi xử anh như thế nào?”

Hoài Trung từ lúc nói dối Yến Linh đã từng tưởng tượng tình huống khi bị phát hiện, nghĩ cô sẽ giống như các cô gái khác mặc cảm thân phận lảng tránh anh, nếu không thì xum xuê nịnh nọt tạo mối quan hệ. Nào biết Yến Linh bẩm sinh hành động không giống quy luật tự nhiên, chẳng những khi biết chuyện thì dùng dùng nổi giận xông vào chất vấn anh mà còn một cái nguyên nhân bất ngờ: “Chính là việc mất chiếc xe chết tiệt kia”.

Hoài Trung tính toán bao nhiêu đến khi đem áp dụng vào Yến Linh đều vô dụng, tình huống quá khả năng kiểm soát đành thụ động nói: “Tôi xin lỗi, cô muốn xử sao thì xử, chỉ cần cô thấy hết giận là được”.

Yến Linh không ngờ anh không một lời giải thích liền đó nhận lỗi thì không biết bước tiếp theo làm sao? Nhìn ngó xung quanh xem hình phạt nào hợp lý nhất, vô tình nhìn thấy chiếc điện thoại của Hoài Trung trên bàn vẫn còn gắn móc khóa hôm trước cô tặng, trong lòng giây phút cảm động.

Cho đến hiện tại ngoại trừ Hà Vy, Hoài Trung chính là người đầu tiên trong Hướng Đông này nguyện ý làm bạn với cô, cô thầm nhủ: “Nhất định phải trân trọng tình bạn này”. Cô nói: “Tạm thời tôi chưa nghĩ ra, coi như cho anh nợ, mai mốt cần gì tôi sẽ nói”.

Hoài Trung quan sát cô này giờ thấy nét mặt cô đã hết ý giận nhưng không hiểu nổi những chuyển biến tâm trạng của cô. Thấy cô bỏ qua như vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Cô gái này thực sự là người đầu tiên mang đến cho anh những khoảnh khắc mới lạ và đầy bất ngờ.

Xxxxx

Từ sau sự kiện Hoài Trung bị lộ thân phận, quan hệ giữa Hoài Trung và Hà Vy đã xấu thì nay thành xấu đến cực điểm. Hoài Trung mỗi ngày chỉ cần thấy Hà Vy yên bình đi lại trong công ty thì máu nóng dồn lên đỉnh đầu chỉ muốn nổ mắng xông tới bóp chết cô, còn Hà Vy mỗi lần thấy Hoài Trung vô sự bày ra nụ cười giả tạo thì trong lòng tức giận chỉ hận bản thân so với Gia Cát Lượng đạo hạnh còn thấp.

Cứ thế hai người ngầm công kích nhau nhưng trước mặt Yến Linh thì tay bắt mặt mừng, cười đến quai hàm cứng đờ.

Hoài Trung mấy lần cố tình muốn cùng Yến Linh tách riêng đi chơi để gia tăng tình cảm không nghĩ Hà Vy một lần lại một lần có mặt phá đám. Nếu bây giờ có ai hỏi Hoài Trung ghét nhất con vật gì? Anh không do dự nói ngay “con kỳ đà”. Đúng vậy, chính bên cạnh anh đang có “con kỳ đà” to bự chẳng chọc anh tức đến muốn thổ huyết.

Ví dụ như hôm nay khi anh đang hỏi Yến Linh thích nhất hoa gì? Màu sắc gì? Hà Vy liền cười đến tươi tắn nhảy vào chen một câu làm cho anh cứng họng: “Anh Hoài Trung muốn biết cứ hỏi anh Hướng Phi ấy, anh Phi đối với sở thích của nhỏ Linh thứ gì cũng biết.”

Điều mà Hoài Trung tức giận chính là tính cách “gà mẹ” của Yến Linh, không hiểu sao anh luôn có cảm giác Yến Linh đang gán ghép cho anh và Hà Vy. Trời ạ, nếu không may thế giới này người tốt chết hết chỉ còn sót lại anh và Hà Vy anh tình nguyện đóng bè ra đảo hoang ở cũng không muốn gần Hà Vy một phút.

Ba người đang ăn uống vui vẻ (đương nhiên là nhìn từ bên ngoài) thì Hướng Phi gọi điện thoại cho Yến Linh. Không lâu sau Hướng Phi xuất hiện khách sáo xin lỗi mọi người mang Yến Linh đi, bỏ lại hai người thủy hỏa bất dung ngồi gườm gườm nhau.

Hoài Trung lúc này dù muốn giả vờ làm quân tử chỉ e có lỗi với nội tâm đã bị đả kích bấy lâu của mình, anh đứng lên kề mặt gần sát Hà Vy, chỉ cách chừng 5cm nói: “Tôi nhắc lần cuối, nếu cô còn dụng tâm phá hoại, tôi không biết bản thân có vì tức giận mà cho cô một bài học nhớ đời không? Cô tốt nhất biến cho xa cho tôi”.

Hà Vy mắt không chớp, tim không loạn, nhìn anh thách thức :”Tôi sẵn sàng đợi anh cho bài học, tôi cũng trân trọng nói anh biết ai dám làm gì gây hại cho Yến Linh tôi bắt người đó hối hận”.

Nếu có ai bảo đánh nhau bằng mắt thì trận đánh của Hà Vy và Hoài Trung lúc này thật kịch liệt chỉ e còn trùng trong phạm vi 10m không dám mon men tới gần.

Hoài Trung mang theo giận dữ rời khỏi nhà hàng.. Hiện tại mới mười giờ kém mà đường đã vắng người. Hoài Trung thấy Hà Vy từ trong nhà hàng bước ra, cười gian vẫy tay chào cô rồi lái xe đi.

Chính vì lúc đi Hoài Trung lấy xe hơi chở hai cô nên hiện tại Hà Vy chỉ đành lăm lăm chửi rửa anh ta nhỏ mọn, bỏ lại cô một mình. Hà Vy ôm một bụng tức vừa đi vừa nhìn tìm taxi. Đáng tiếc đi suốt một đoạn hơn 500m ngay cả cái bóng taxi cũng không thấy. Lúc này cơn giận đã bốc hơi, thay vào đó Hà Vy bắt đầu lo sợ những tin tức tệ nạn ở ngoại ô gần đây, không khéo ngày mai trang nhất báo công an có đăng hình cô, nội dung :”Một cô gái xinh đẹp gặp phải bọn lưu manh, hậu quả đau lòng, về sau các thiếu nữ phải cảnh giác”.

Hoài Trung nhất thời ác tâm lái xe đi một đoạn xa, nhìn thấy ngược chiều có một đám thanh niên tóc xanh, tóc đỏ khoảng năm sáu chiếc xe máy chạy đến. Khi ngang qua anh bọn chúng còn rồ ga thật lớn. Khi bọn chúng vừa qua khỏi anh chợt nhớ một điều: “Hà Vy có thể sẽ gặp phải bọn chúng”.

Trong lòng một phen tranh đấu, bên này nói: “Mặt kệ cô ta, cô ta tự làm tự chịu ai bảo cô đắc tội với tôi”

Một âm thanh khác: “Nhưng cô ta là con gái, anh như vậy là nhỏ mọn”.

Bên này: “Nhưng cô ta nhiều lần chọc giận tôi”.

Bên kia: “Là do anh có động cơ xấu đối với bạn cô ta”.

Bên này: “Nhưng cô ta đánh đá, nhận một bài học cũng đáng”

Bên kia: “Nhưng anh là người chở cô ta đến đây, anh phải chịu trách nhiệm”.

Hai bên thiện ác trong lòng anh không ngừng đấu tranh. Sau một lúc quả như mọi người nói “tà không thể thắng chánh”, Hoài Trung lương tâm chiến thắng lập tức quay xe lại.

Không ngoài dự đoán, lúc anh gần đến nhìn thấy Hà Vy từ xa đang bị bọn chúng trêu ghẹo, Hà Vy chân đã lúi sút vào hàng rào của một ngôi nhà bỏ hoang, đáng vẽ vô cùng sợ hãi. Hoài Trung hiện tại mới thấy sự quay lại của anh đúng đắn biết chừng nào”.

Hoài Trung mở cửa xe bước xuống dáng đi thông dong, đến gần ánh mắt quét qua bọn chúng cười lạnh. Bọn chúng thấy Hoài Trung lo chuyện bao đồng ủa vào vậy anh vào giữa định đập kẻ qua đường lắm chuyện như anh một trận.

Đáng tiếc chúng biết một mà không biết hai, Hoài Trung từ lúc năm tuổi bắt đầu cùng Hướng Phi luyện võ tính đến nay thì cũng được mười chín năm, đối với bọn chúng cơ bản không coi vào mắt.

Tuy không giống như Lục Vân Tiên đánh cướp nhưng bọn thanh niên mới lớn này bị anh dạy ột bài học phải đi nhau lên xe chạy thoát thân.

Hoài Trung bước đến gần Hà Vy, lúc này cô đang ngồi vô lực dựa vào bờ rào. Dưới ánh đèn đường trông thấy sắc mặt cô tái xanh, thân hình đang run rẩy, Hoài Trung thở dài bước lại dìu cô lên xe.

Hoài Trung tay đặt lên vô lăng chiếc xe trong đêm vận tốc ổn định bon bon trên đường. Anh nhìn Hà Vy ái ngại nói: “Xin lỗi, lúc này tôi không nên bỏ cô một mình”.

Hà Vy chỉ đợi nghe câu này bao nhiêu uất ức, bao nhiêu sợ hãi ủa về. Rồi một giọt, hai giọt sau đó là nhiều, rất nhiều nước mắt thì nhau rớt xuống.

Hoài Trung đã lái xe vào nội thành lúc này dừng lại, an ủi cô: “Không sao rồi, đừng khóc”. Bản thân anh thực sự cũng không biết an ủi một cô gái khi khóc như thế nào, chỉ đơn giản nói: “Đừng khóc”.

Hà Vy ngẩng đầu nhìn anh đôi mắt lúc này đầm một màn nước, vừa khóc vừa đánh vào người anh nói: “Đều tại anh, đều tại anh là người xấu”.

Hoài Trung nhận sai gật đầu lia lịa, cô đã khóc đến thương tâm thế kia anh đâu còn tâm trạng cãi nhau với cô, nếu bây giờ cô bảo anh làm chú hề thì anh cũng tình nguyện làm, miễn sao cô không khóc. Anh không hiểu sao thấy cô khóc anh chẳng vui một chút nào.

Hà Vy khóc một trận như mưa tháng tám. Không lâu sau, nước mắt cũng hết chỉ còn tiếng rầm rứt nấc nghẹn, Hoài Trung lúc này mới thấy nhẹ nhõm nói đùa một câu: “Cuối cùng cô cũng ngừng khóc. Tôi thật sự lo lắng, sợ sô khóc nữa lông mi giả cũng rơi xuống hết”.

Hà Vy nghe anh nói vô thức bật cười, cãi: “Ai nói với anh lông mi tôi là giả, toàn bộ đều là thật”.

Hoài Trung thấy cô đã có thể cãi nhau tức là không sao trên cô: “Mới khóc xong lại cười thật giống như con nít”.

Hà Vy cong môi: “Tôi có là con nít hay không, không tới lượt anh quản”.

Trên đường về không khí đã khá hơn. Hai người này từ chiến tranh trong một lúc đã trở lại hòa bình.

26. Chương 26

Bất an.

Từ ngày Yến Linh trở thành bạn gái của Hướng Phi, anh trong lòng tính toán đưa cô dung hòa vào thế giới của anh. Tuy Yến Linh nhiều lần viện cớ từ chối đi cùng anh đến những nơi xa hoa của giới thượng lưu nhưng cũng không thể lý do mãi hết lần này đến lần khác. Vì vậy dưới sự ép buộc dụ dỗ của Hướng Phi Yến Linh thỉnh thoảng cũng đi cùng anh đến những buổi dạ tiệc.

Nếu là trước đây thì khác, cô chỉ là nhân viên nhỏ bé của anh, đi đến những nơi này cô có thể ăn uống thỏa thích cũng không cần chào hỏi hay giao tiếp với ai. Nhưng hiện tại cô đã là bạn gái của Hướng Phi mọi hành động lời nói đều có bao người dò xét, đánh giá. Trong mọi lúc cô phải giữ hình tượng bản thân thật tốt, phải chú ý từ cử chỉ đến lời ăn tiếng nói để giữ thể diện cho người yêu.

Yến Linh nhiều khi cảm thấy mệt mỏi và chán ghét, có lúc mơ hồ nhận ra tình cảm giữa cô và anh như còn thiếu một chút gì đó, chỉ một chút thôi nhưng hai người đã càng lúc càng căng thẳng.

Gần đây tập đoàn vừa tung ra bộ trang sức thời trang dành cho phái nữ, Hướng Phi đã chọn Hoàng Uyên làm người đại diện cho sản phẩm. Được biết Hoàng Uyên chính là ngôi sao nổi tiếng nhất trong làn giải trí hiện nay, cô ta nhận lời làm đại diện chính vì có chút giao tình với Hướng Phi.

Thế là lại có chủ đề cho những người rỗi hơi bàn tán trong văn phòng, topic lần này chính là: “Bạn cũ và người yêu mới, ai mới là sự lựa chọn cuối cùng của chủ tịch”. Một số ít người ủng hộ Yến Linh, một số là fan hâm mộ của Hoàng Uyên mong mỗi thần tượng sánh vai với Hướng Phi. Hầu hết đại đa số vẫn là khách quan chờ xem kịch vui.

Yến Linh đối với những “tin vịt” từ lâu đã có khả năng miễn dịch, hoàn toàn không bị ảnh hưởng nhưng thật sự bản thân cô cũng có chút bất ổn, bởi vì nhiều lần bắt gặp ánh mắt thù địch của Hoàng Uyên nhìn cô.

Đối với việc này Hà Vy vẫn là người đồng minh tốt của Yến Linh, những lần bắt gặp Hoàng Uyên, Hà Vy luôn liếc mắt xem thường, hoàn toàn không coi vào mắt. Hoàng Uyên xưa nay quen được hâm mộ thái độ khinh thường của Hà Vy thật sự rất có ý nghĩa khiêu khích.

Đạo này càng lúc Hoàng Uyên càng tự nhiên, lầy lỉ do công việc đường đường chính chính đến gặp Hướng Phi trong văn phòng, những lần đó Yến Linh đều giận dỗi lấy cớ đi ra ngoài. Hướng Phi dường như không quan tâm đến sự bất mãn của cô, đôi khi còn đi dùng cơm với Hoàng Uyên. Có lần hai người họ còn cùng nhau đi dự tiệc.

Hôm nay, Hướng Phi không tăng ca, đã lâu anh ít có dịp cùng đi chơi với Yến Linh liền đưa cô đi ăn tối ở một nhà hàng theo phong cách Nhật Bản. Vừa vào bàn Yến Linh đã cảm thấy có chút không thoải mái, ngay cả kiểu ngồi quỳ gối trên thảm giống người Nhật cô càng cảm thấy không tự nhiên.

Yến Linh từ chiều đã dỗi đến hoa mắt, run tay thế nên thức ăn vừa bưng lên cô lập tức hành động ăn vào món chính, món khai vị bị bỏ sang một bên. Tuy kiểu ăn “mạnh mẽ” của cô cũng không có gì quá ngạc nhiên nhưng nơi đây là khu vực VIP, có vài người vì hành động này không nén được tò mò đưa mắt nhìn về hướng này, Hướng Phi thấy vậy liền nhắc:

“Em ăn vừa vừa thôi, đừng gấp. Đâu ai tranh ăn với em, bên kia mọi người đều nhìn em kìa”.

Yến Linh hơi ngừng tay, nói: “Mặc kệ họ, chẳng lẽ vì sợ người khác nhìn em ngay cả ăn cũng không dám hay sao? Hơn nữa đây không phải là dạ tiệc cần gì phải giữ ý làm gì”.

Hướng Phi nhíu mày giọng nói hơi cứng rắn: “Tuy vậy nhưng nơi đây còn có nhiều người. Anh chỉ nhắc em ở những nơi đông người nên chú ý một chút, em coi xung quanh có ai ăn uống giống như em không?”

Yến Linh bao lâu nay trong lòng dồn nén, thầm nghĩ Hướng Phi chính là đang so sánh cô với Hoàng Uyên một lúc này cảm thấy ầm ứ không chịu đựng được liền phát tiết: “Tại sao em phải giống người ta? Như vậy để làm cái gì? Lúc này em cũng không bảo anh đưa em đến nơi này, anh sợ mất mặt khi đi chung với em thì đừng đi”

Hướng Phi trên mặt hiện chút sắc giận, gần đây công việc có chút rắc rối, sản phẩm mới vẫn chưa thâm nhập được vào thị trường. Anh đang cảm thấy rất mệt mỏi thì ngay lúc này thái độ ngang ngược của Yến Linh chẳng khác gì đang châm ngòi thuốc nổ, anh nói: “Em có biết đây là nơi nào không còn lớn tiếng cãi nhau với anh? Em ngay cả một chút mặt mũi cũng không muốn giữ cho anh sao?”

Yến Linh đứng dậy nhếch môi nhìn anh, nói: “Anh cứ ở đây từ từ mà giữ mặt mũi cao quý đi, tôi không dám ở gần người cao quý như vậy”. Nói xong liền bỏ đi.

Trong nhà hàng mọi người đều bắt đầu tập trung sự chú ý về phía này, hết nhìn cô gái vừa lớn tiếng vừa quay đầu nhìn Hướng Phi. Hướng Phi khuôn mặt đỏ bừng, sự mất mặt này trước nay anh chưa từng trải qua, lúc này vừa tức giận thái độ bướng bỉnh của Yến Linh vừa xấu hổ nơi công cộng. Anh gọi phục vụ thanh toán tiền rồi cũng rời đi.

Lúc Hướng Phi ra đến cổng vừa lúc Yến Linh đang ngồi lên một chiếc taxi, cô nhìn thấy anh liền hất cầm tờ vé chống đối ra hiệu tài xế cho xe chạy. Hướng Phi bị hành động này làm cơn giận được đẩy tới cực điểm, thầm nhủ: “Càng lúc càng ngang ngược không biết phép tắc, xem ra anh cần phải dạy dỗ lại cho cô”.

Hướng Phi một câu không nói cùng thư kí Lưu sang Hồng Kông công tác, Yến Linh cảm thấy anh đối xử với mình như vậy thì vừa giận vừa sợ. Trước đây họ từng cãi nhau nhưng chỉ mấy tiếng đồng hồ Hướng Phi sẽ chủ động gọi điện thoại, nếu không sẽ tìm đến chỗ cô mà xin lỗi, lần này có lẽ hậu quả nghiêm trọng hơn nhiều.

Yến Linh trong lòng không vui định cùng Hoài Trung và Hà Vy đi chơi. Nhưng Hà Vy không rảnh, Hoài Trung hiện giờ đã có cách đối phó với Hà Vy, anh gây áp lực cho phòng giám sát, vì vậy Hà Vy bị công việc đè đến tối tăm mặt mũi. Mỗi ngày phải tăng ca gần mười giờ, thời gian ngủ không quá sáu tiếng. Càng lúc cô càng mệt mỏi những chuyện khác cũng không còn tâm trí quản nữa.

Liên tục hai tuần, Hoài Trung mặt mũi gì cũng không muốn giữ, mỗi ngày đều cùng Yến Linh đi khắp quán ăn vỉa hè đến khu vui chơi. Càng lúc càng hứng thú, so với khoảng thời gian phần đầu trước đây, anh thực sự cảm thấy bên cạnh Yến Linh dù là nơi góc chợ hay quán cóc vẫn là thiên đường.

Trong lòng Hoài Trung một thứ tình cảm mới dần dần hình thành, thứ tình cảm này không ngừng thôi thúc muốn anh mỗi lúc đều mong thấy mặt Yến Linh, bên cạnh cô và còn có khát vọng chiếm hữu. Hoài

Trung đôi lúc nảy sinh ý niệm: “Anh muốn giành Yến Linh từ trên tay của Hướng Phi, anh muốn Yến Linh thuộc về anh”.

Nếu tình yêu là sự tham lam và ích kỷ Hoài Trung nhất quyết tham lam có Yến Linh, hậu quả không hồi hận.

.....

Lại nói, Hướng Phi từ lúc quyết định đi công tác, mỗi ngày đều trông đợi Yến Linh biết lỗi gọi điện thoại làm hòa với anh. Nhưng suốt nửa tháng ngày cả tin nhắn cũng không thấy.

Trong việc lần này anh cương quyết không nhượng bộ, anh bắt cô phải nhìn ra khuyết điểm, bấy lâu nay anh đã dung túng rất nhiều khuyết điểm của cô, nếu cứ kéo dài e là Yến Linh sẽ càng lúc càng không hiểu chuyện. Nếu Yến Linh muốn đứng bên cạnh anh suốt đời nhất định phải có sự thay đổi.

Hướng Phi mỗi ngày xử lý công việc cứ mỗi lúc nghỉ ngơi trong đầu toàn bộ hiện lên hình ảnh cô gái hồn nhiên, chính anh cũng không hiểu từ khi nào trong lòng anh địa vị Yến Linh quan trọng như vậy. Những khi anh tiếp xúc với người phụ nữ khác thì hình bóng ấy giống như bức tường ngăn cách, anh chỉ thấy người phụ nữ đối diện dù là ai đều trở nên dung tục, tầm thường.

Hai tuần nay, trợ lý Lâm thường xuyên báo cáo tình hình của Yến Linh: “Mỗi ngày cô vẫn đi làm đúng giờ, biểu hiện cũng không có gì khác thường. Nhưng mà gần đây Hoài Trung luôn luôn bên cạnh Yến Linh dù là trong công ty hay bên ngoài, không biết hai người đó từ lúc nào đã thân thiết như vậy”.

Hướng Phi không lạ gì tính cách Hoài Trung, tuy dòng họ chỉ có hai anh em nhưng mỗi người mỗi vẻ, tính cách không hòa hợp. Hoài Trung khác hẳn với anh, anh tính tình trầm tĩnh nhìn vào một bộ dáng nghiêm khắc lạnh lùng, còn Hoài Trung trên miệng thường trực nụ cười nhưng trong lòng tính toán cái gì không thể đoán biết. Điều anh quan tâm chính là đứa em họ này nổi tiếng phong lưu tình trường so với anh bề dầy có hơn chứ không có kém.

Đến lúc này thì Hướng Phi không còn tâm trạng nào để giải quyết công việc, ra lệnh cho trợ lý Lâm qua Hồng Kông thay anh xử lý, còn bản thân lập tức quay về Việt Nam.

Chiến tranh lạnh của Yến Linh và Hướng Phi không vì sự đột ngột công tác của Hướng Phi mà kết thúc. Trong công ty mỗi ngày Hoàng Uyên không hiểu vô tình hay cố ý đều gọi điện thoại đến tìm, thái độ có lúc xác xược, có lúc kiêu ngạo, hống hách. Yến Linh thực sự bị chọc giận, quyết tâm chiến tranh lạnh với Hướng Phi tới cùng.

Hướng Phi vừa về nước ngày hôm sau liền tổ chức cuộc họp báo cáo tình hình tiêu thụ của bộ sản phẩm mới. Trong cuộc họp trưởng phòng kế hoạch vừa đứng lên trình bày thì Hoài Trung dường như có cuộc gọi quan trọng cũng đứng lên đi ra ngoài.

Đến khi Hoài Trung quay lại Hướng Phi vô tình nhìn thấy trên tay Hoài Trung còn cầm chiếc điện thoại từ tốn cho vào túi, chiếc điện thoại đó tuy là mất nhưng anh không để tâm, điều anh chú ý chính là móc khóa con rùa bằng thủy tinh đang đưa được gắn vào điện thoại.

Cuộc họp vừa tan, Hướng Phi bước ra khỏi phòng. Hoài Trung đi cùng hướng với anh. Lúc này Hướng Phi nhìn em họ, anh nói: “Lúc này nhìn chiếc điện thoại em lạ quá, cho anh mượn xem được không?”

Hoài Trung cười nói: “Anh khách sáo quá”. Nói xong lấy điện thoại ra đặt vào tay Hướng Phi.

Hướng Phi cầm chiếc điện thoại ánh mắt hơi sững lại, rõ ràng chính là con rùa nhỏ bằng thủy tinh hoàn toàn giống như cái móc khóa của anh. Hoài Trung thấy Hướng Phi sững sờ như vậy thì nói: “Điện thoại này là sản phẩm mới ra bên thị trường Âu Mỹ, nếu anh thích em tặng cho anh, có điều em phải giữ lại cái móc khóa”.

Hướng Phi nhướng mày hỏi: “Móc khóa trẻ con này quan trọng với em vậy sao?”

Hoài Trung vẻ mặt sáng ngời nói: “Cái này của bạn gái em tặng, cô ấy hơi ngốc và trẻ con, cổ bảo em nếu làm mất con rùa này sẽ tuyệt giao với em”.

Hương Phi nghe Hoài Trung nói vậy trong đầu liền liên tưởng đến cô gái đó là Yến Linh, nhất thời trái tim từng trận tê buốt, trong thâm tâm vô cùng lo lắng và hoảng hốt.

Anh gượng cười trả diện thoại cho Hoài Trung, nói: “Anh chỉ xem thôi, cũng không hứng thú lắm. Bạn gái em đã nói vậy em nên giữ cẩn thận”. Nói xong liền đi trước một bước.

Hoài Trung gật đầu bước sau lưng Hương Phi khoe môi điểm nhẹ một nụ cười, không ai hiểu nổi ý nghĩa của nụ cười này nhưng chắc chắn một điều đây chính là nụ cười của một người nào đó chứ không phải của một Hoài Trung luôn thân thiện dễ gần.

27. Chương 27

Tin tưởng.

Hương Phi thấy Yến Linh cầm túi xách chuẩn bị về liền cầm áo khoác đứng lên nói: “Chúng ta cần nói chuyện một chút, anh đưa em về”.

Thấy thái độ hòa hoãn của Hương Phi, Yến Linh trong lòng vô cùng mừng rỡ nhưng vẻ mặt lại tỏ ra rất miễn cưỡng, gật đầu một cái đi theo sau lưng anh.

Trên xe Yến Linh vẫn giữ thái độ im lặng một câu cũng không nói, chỉ chú tâm ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Hương Phi thấy thái độ không hợp tác của cô thì cũng không biết nên làm thế nào? Thấy cô mãi lơ đãng nhìn ngắm người đi đường cũng không thèm nhìn anh, trong lòng ganh tỵ nghĩ: “Khuôn mặt của anh so với người qua đường còn tốt hơn một trăm lần”.

Một lúc sau, Yến Linh phát hiện anh không theo đường cũ đưa cô về nhà liền nói: “Muốn đi đâu? Tôi muốn về nhà.”

Hương Phi thắc mắc hỏi: “Nói chuyện với ai vậy? Với anh sao?”

Yến Linh khó chịu: “Ở đây có tôi và anh, anh lại đang lái xe tôi không nói với anh không lẽ tự nói với mình”.

Hương Phi giống như vỡ lẽ ra nói: “Ồ, vậy à? Em mắt nhìn ra đường lại nói trống không như vậy làm sao anh biết em nói với anh. Anh vốn quen em gọi anh xưng em, tự nhiên đổi giọng anh làm sao biết”.

Yến Linh trong lòng bực bội nghĩ: “Một câu xin lỗi còn chưa nói mà muốn gọi anh xưng em, còn bày cái mặt vô tội như thế nữa, thật là treu tức mà”.

Thấy Yến Linh giận dữ không nói, Hương Phi cũng không nói gì chỉ khẽ cười, chuyên chú lái xe.

Hương Phi cho xe vào một bãi đậu xe, lúc này thành phố đã lên đèn, Yến Linh lạ lùng nhìn xung quanh hỏi: “Ở đây là đâu?”

Hương Phi chỉ cười nắm tay cô nói: “Đi thôi, khung cảnh nơi đây nhất định em sẽ thích”.

Yến Linh nghiêm mặt rút tay lại trầm nghĩ: “Còn dám giả vờ thân thiết, đơn giản như vậy đã muốn hòa, dễ vậy sao?” Cô nhìn phía trước đi thẳng. Hương Phi biết cô còn đang hờn dỗi đành đi sau lưng cô.

Yến Linh đi trên con đường, theo đánh giá của cô chính là: Không quá ồn ào, đường phố thông thoáng, ít khói bụi, ánh đèn đường lung linh hắt xuống tạo nên sự huyền ảo. Nơi đây giống như một thành phố du lịch.

Yến Linh nhìn xa phía trước mặt có một cây cầu bắc qua hồ, từ vị trí cô đứng nhìn thấy cây cầu này tựa như một vệt sáng vắt qua hồ nước. Cô hiếu kỳ đi về phía dãy sáng, khi đến gần nhìn thấy dãy sáng lúc này nhìn thấy chính là những ánh đèn được chiếu từ dưới mặt đường, tạo cho người đi bộ có cảm giác như đang đi trên bầu trời đầy sao, vừa lạ lẫm thích thú vừa có cảm giác hướng thụ.

Yến Linh đứng dựa vào lan can cầu nhìn xa xa có thể bao quát thành phố lung linh ánh đèn trong tầm mắt. Cô ngước lên bầu trời trên kia cũng có nhiều vì sao sáng đang chớp tắt, cô khép mi thư giãn như muốn hòa mình vào không gian lãng mạn mà ấm áp này.

Hướng Phi bước đến gần khẽ hỏi: “Có thích không?”

Yến Linh không mở mắt hít sâu một hơi, không khí trong lành làm cho đầu óc thanh tỉnh, dễ chịu. Cô gật đầu nói: “Rất thích”. Sau đó cô mở mắt ra hỏi: “Ở đây gọi là gì? Sao lại đưa em đến đây?”

Hướng Phi nghe cách xưng hô đã hiểu cô hết giận, liền nói: “Đây là khu đô thị Phú Mỹ Hưng, chỗ chúng ta đang đứng chính là một trong những cây cầu bộ hành đẹp và lớn nhất TP.HCM, tên là “Cầu Ánh Sao”.

Yến Linh lặp lại: “Cầu Ánh Sao”, nơi đây thật là tuyệt, anh xem còn có thể hóng gió nữa. Thật là thơ mộng phải không?”

Hướng Phi tán thành: “Đúng vậy”, nhìn qua bên kia cầu chính là nơi quay phim, chụp ảnh lưu niệm, hỏi cô: “Có muốn qua đó xem không?”

Yến Linh lắc đầu: “Em muốn ở đây hóng gió”.

Hướng Phi yên lặng đứng bên Yến Linh, mong ước mãi mãi luôn có cô bên cạnh như thế này dù không nói gì cả, chỉ cần cảm giác sự tồn tại của người bên cạnh, thế là đủ.

Từ lúc nhìn thấy móc khóa gắn trên điện thoại Hoài Trung, anh bắt đầu cảm thấy lo sợ. Trước đây anh chưa từng nghĩ sẽ có lúc xuất hiện một người khác xen vào tình cảm của anh và cô. Anh cho rằng những chuyện tình tay ba chẳng qua là sự thêu dệt của tiểu thuyết, trên thực tế sẽ không có thật, anh luôn tin tình yêu của họ thật êm đềm và tuyệt đối.

Thế nhưng giờ đây anh không sao xóa được hình ảnh nét mặt mãn nguyện và hạnh phúc của Hoài Trung khi nhắc đến cô bạn gái nhỏ. Anh biết trực giác của anh sẽ không hề nhầm lẫn, người con gái trong sáng và đơn thuần ấy không ai khác ngoài Yến Linh của anh.

Hướng Phi bước thêm một bước từ phía sau ôm Yến Linh vào lòng, cử chỉ vừa ôn nhu, yêu thương vừa thể hiện sự bảo vệ, che chở. Yến Linh qua bao nhiêu ngày giận hờn trong lòng cực kỳ khó chịu, hiện tại trong vòng tay ấm áp của anh mới thấy thật yên bình.

Hướng Phi vẫn giữ tư thế đó, mãi một lúc sau anh trầm giọng nói: “Còn giận anh nữa không?”

Yến Linh không trả lời, mơ màng hỏi Hướng Phi: “Trước đây anh đi chơi với những người đó cũng là như thế này sao?”

Hướng Phi không hiểu: “Những người nào?”

Yến Linh liền tức giận xoay người lại trừng mắt nhìn anh nói: “Còn giả vờ, em nói chính là những cô gái bên cạnh anh trước đây, hiện tại còn có Hoàng Uyên nữa”.

Hướng Phi nhìn biểu hiện của cô trong lòng rất vui, đặc ý hỏi: “Em để ý? Là ghen sao?”

Yến Linh đỏ mặt quay đầu không đáp. Hướng Phi không muốn cô suy nghĩ lung tung nên giải thích: “Ngoài em ra anh chưa từng đi chơi như thế này với cô gái nào khác, trước đây không có, sau này càng không có”.

Yến Linh nhìn anh nghi ngờ: “Thật không?”

Hướng Phi cười với cô: “Em không tin thì sau này mỗi phút mỗi giây đều bên cạnh anh không rời, xem anh có nói dối không?”

Yến Linh nhìn ánh mắt kiên định của anh, bao nghi ngờ, lo lắng được lấp đầy bằng cảm giác an toàn và tin tưởng. cô nhìn anh nói: “Em tin anh”.

Bởi vì khi không có tình yêu, không có sự chân thành thì bao nhiêu hứa hẹn, bao nhiêu thề thốt cũng chỉ là gió thoảng. Một khi tình cảm đã hết thì mọi thứ đều kết thúc. Thế nên chính là “em tin anh”, tin anh đơn giản chỉ bằng cảm nhận, không cần phải thề thốt, không cần phải hứa hẹn. Yêu là chỉ cần một ánh mắt, một hành động cũng đủ tạo nên niềm tin cho nhau.

...

Hướng Phi đưa Yến Linh về đến cổng trọ, sau một hồi cân nhắc liền quyết định hỏi:

“Em và Hoài Trung thân thiết lắm sao?”

Yến Linh nói theo sự thật: “Cũng thân, anh Trung cũng là người nhà của anh mà? Em định làm mai cho Hà Vy”.

Hướng Phi gõ nhẹ lên đầu cô, nói: “Đừng có ôm rơm nặng bụng, lo chuyện bao đồng nữa”.

Yến Linh phụng phịu nhìn anh: “Ăn hiếp em”.

Hướng Phi thấy cử chỉ trẻ con thì thấy trong lòng vui vẻ, nhưng một lúc không yên tâm lại hỏi: “Cái móc khó kiểu con rùa trên điện thoại Hoài Trung là của em tặng, phải không?”

Yến Linh đáp: “Phải đó, Hà Vy cũng có”.

Hình ảnh Hoài Trung trân trọng món đồ lưu niệm ấy làm cho Hướng Phi có chút không vui, anh nói: “Sau này em đừng tiếp xúc thân mật với con trai khác, anh không đồng ý”.

Yến Linh thấy biểu hiện kỳ lạ của anh thì khó hiểu, đột nhiên nghĩ ra một chuyện ánh mắt lóe lên tinh quái nhìn anh: “Anh đang ghen à?”

Hướng Phi bị nói trúng tâm sự, hơi có chút xấu hổ, nghiêm mặt nói: “Anh nói như vậy, nếu em không nghe đừng trách anh”.

Yến Linh hỏi thêm: “Ngay cả Hoài Trung cũng không được?”

Hướng Phi kiên định: “Đúng vậy”.

Yến Linh thấy sắc mặt anh nghiêm trọng cũng không dám đùa giỡn nữa nói: “Em biết rồi”.

Hướng Phi hôn nhẹ lên môi Yến Linh sau đó buông cô ra nói: “Em vào ngủ đi”.

Yến Linh cười vẫy tay với anh, mở cửa xe bước xuống.

Hướng Phi thở dài, đợi đến khi thấy cô vào trong khoá cổng trọ lại mới cho xe rời đi.

XXXXXXXXXXXXXX

Hướng Phi ngồi vào bàn, nhìn vào lịch làm việc thấy hôm nay đã là ngày 20 tháng 9, bên cạnh ngày 22 đã được đánh dấu đỏ. Anh liền nhớ ra dấu đỏ này chính là Yến Linh trước đây đánh vào, buộc anh dù bất cứ cứ lí do nào cũng không được quên, bởi vì ngày đó là ngày sinh nhật của cô.

Hướng Phi nhìn qua bàn Yến Linh thấy cô đang chăm chú nhập số liệu vào máy vi tính liền gọi: “Yến Linh”.

Yến Linh nghe Hướng Phi gọi tên liền ngẩng đầu hỏi: “Có gì không?”

Hướng Phi ra hiệu nói: “Qua đây”.

Yến Linh bước đến bên cạnh đứng đó đợi anh giao việc, Hướng Phi kéo Yến Linh ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm cô vào lòng nói: “Ngày mốt là sinh nhật em, em muốn anh làm gì đây?”

Yến Linh không ngờ anh nhớ ngày sinh nhật của mình bị một phen cảm động nói: “Anh để ý sao?”

Hướng Phi thân mật véo mũi cô nói: “Rất để ý, vô cùng để ý nữa là khác”.

Yến Linh nghe hiểu ý tứ Hướng Phi, thử thăm dò: “Em muốn gì cũng được?”.

Hướng Phi tựa cằm vào vai cô, khẽ hít mùi hương trên người cô nói: “Uhm”

Yến Linh mỗi lần đi chơi cùng Hoài Trung đều thầm mơ ước người bên cạnh chính là Hướng Phi, nay cơ hội đã tới liền nói: “Thôi được, ngày đó anh không đi làm cùng em đi những nơi em thích, mọi việc đều nghe em”.

Hướng Phi không ngờ cô yêu cầu đơn giản như vậy, rất nhanh gật đầu đáp ứng. Yến Linh trong đầu hình thành kế hoạch đi chơi rong cùng anh.

28. Chương 28

Chúng ta chia tay đi.

Hôm nay Yến Linh dậy từ sớm, đứng bên tủ áo liên tục chọn lựa cuối cùng chọn một áo thun trắng, bên ngoài khoác một áo sơ mi sọc caro, quần Jean màu xanh đậm ôm sát đôi chân thon. Nhìn giống như một cô bé vừa trẻ trung vừa năng động.

Điện thoại có tin nhắn Yến Linh mở máy nhận được lời chúc của Hà Vy: “Chúc nhóc thêm một tuổi hạnh phúc, 365 ngày màu hồng, 8.760 giờ bình an, 525.600 phút vui vẻ, 31.536.000 giây bên cạnh người yêu thương. 22/9 tuyệt vời và tràn đầy ý nghĩa”.

Yến Linh mỉm cười trả lời: “Chúc suông thôi à? Quà tao đâu?”

Hà Vy: “Tao chuẩn bị đi làm, tối nay nhận quà sau đi”.

Yến Linh: “Ok. Chúc mày một ngày tốt lành!”

Một lúc sau Hướng Phi gọi điện thoại đến, Yến Linh nhấn nút trả lời: “Alô”.

“Hướng Phi: “Em đi ra cổng đi, anh đến rồi!”

Yến Linh: “Anh vào đây em nhờ một chút”.

Ngay sau đó Hướng Phi xuất hiện trước cửa phòng Yến Linh, cô nhìn anh ăn mặc như thường ngày, không ngoài dự đoán. Mỉm cười nói: “Anh đừng mặc bộ này, đồ này để đi làm không phải để đi chơi, em mua cho anh quần áo rồi, anh vào nhà tắm thay đi”

Hướng Phi nghĩ hôm nay là sinh nhật cô, đã hứa sẽ do cô sắp xếp dành miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Anh vào nhà tắm nhìn thấy bộ đồ cô dành sẵn cho anh, toàn thân anh lúc này cứng ngắt. Nhớ lại cách ăn mặc lần trước của Thiên Hào anh không khỏi nhăn mặt.

Từ nhỏ quần áo của anh là do bà Hứa chọn, bà Hứa theo phong cách quý tộc nên thuê hẳn một thiết kế thời trang thiết kế trang phục cho anh. Trang phục ở nhà cũng là những quần áo cao cấp. Trước giờ kiểu quần Jean hay những hàng bán ở chợ anh không bao giờ để mắt chứ đừng nói là mặc.

Hiện tại nhìn bộ quần áo trước mặt: Áo thun nhiều màu chói mắt lại thêm quần Jean trọng bụi bặm và giống cậu nhóc ăn chơi so với bộ trang phục áo vest trên người quả là khác xa như thiên đường và địa ngục. Hướng Phi thực sự khóc không ra nước mắt, đứng yên như tượng.

Yến Linh thấy anh đã vào lâu, cũng đoán tình hình bất ổn liền giục: “Anh mặc vào nhanh lên rồi xuất phát, làm gì mà lâu vậy?”

Hướng Phi hít một hơi dài chậm rãi cởi bộ đồ trên người ra sau đó mặc bộ quần áo của Yến Linh mua vào. Yến Linh cũng rất tinh mắt mua quần áo vừa vặn với thân hình của anh.

Hướng Phi bước ra khỏi nhà tắm, cảm thấy bao nhiêu phong độ, tự tin mất sạch, lảng tránh ánh mắt đánh giá của Yến Linh. Yến Linh lúc này nhìn bộ dạng của Hướng Phi thật rất muốn cười một trận cho thỏa nhưng thấy sắc mặt anh u ám như vậy nên nhịn xuống, đôi vai không kìm chế được hơi run, gương mặt đỏ lựng.

Cô nói: “Đẹp lắm, rất vừa. Để em đi giày cho anh”.

Cô đưa chiếc ghế nhựa ra hiệu anh ngồi xuống sau đó đem đến một đôi giày thể thao tự mình mang vào cho anh, Hướng Phi vốn đang nín giận nhìn thấy cử chỉ tận tình này của cô bao nhiêu bực dọc không cánh mà bay, khóe môi hơi nhếch lên điểm một nụ cười.

Yến Linh đi giày cho Hướng Phi xong thì kéo anh ra ngoài, vừa lên xe cô nói: “Chút mình đi chơi bằng xe máy, em đã thuê rồi chỉ cần đến đó lấy”. Hướng Phi với tay ra bằng ghế sau cầm bó hoa tặng cô, nghe xong câu này cánh tay ngừng lại giữa không trung. Sau đó đưa qua cho cô nói: “Sinh nhật vui vẻ”.

Yến Linh lần đầu tiên trong đời hưởng thụ ngày sinh nhật bên bạn trai, cảm động không thôi, khoe mắt cũng ướt ướt. Hướng Phi thấy cô xúc động nghiêng người hôn lên má của cô rồi khởi động xe xuất phát.

Yến Linh ra hiệu Hướng Phi dừng xe ở một tiệm cầm đồ, cô vào trong nói vài câu lát sau dắt xe ra khỏi cửa hàng hờ hững đến bên cạnh Hướng Phi. Chiếc Audi sáng bóng lúc này trong mắt Yến Linh không có một xu giá trị. Hướng Phi gọi điện thoại cho người đến mang xe về công ty rồi ngồi lên xe máy chở Yến Linh.

Hướng Phi đã rất lâu không đi xe máy lúc đầu không khởi tay chân không linh hoạt, tay lái hơi chao, Yến Linh thấy vậy nói: “Để em chở cho”.

Hướng Phi lắc đầu trấn an: “Là không thuận tay thôi, chứ không phải không lái được, để anh chở em”.

Yến Linh ngồi sau lưng nhìn bờ vai rộng của Hướng Phi cảm giác đó chính là chỗ dựa vững chắc và an toàn, chợt nhớ vẫn chưa ăn sáng, nói: “Mình đi ăn sáng đi”.

Địa điểm ăn sáng của Yến Linh chính là một quán phở bình dân. Quán giờ này khá đông khách Yến Linh kéo tay Hướng Phi linh hoạt chen chút vào sâu bên trong vẫn còn một bàn trống. Hai người ngồi xuống Yến Linh với chủ quán: “Cho cháu hai tô phở”.

Chủ quán là đôi vợ chồng trung niên, hai người đều thân hình béo tròn nhưng vẻ mặt hiền lành, trả lời: “Đợi chút, có ngay”.

Yến Linh nhìn người chồng đang bưng phở cho khách, thấy ông tuy mập mạp nhưng tay chân rất linh hoạt, quán đông người như vậy chỉ có mình ông chạy tới chạy lui vẫn không để khách phải đợi lâu. Cô nói với Hướng Phi: “Quán này mới khai trương gần đây, nghe nói rất ngon”.

Hướng Phi từ đầu đến giờ không nói câu gì, nơi này ồn ào chen lấn, mùi dầu mỡ cộng với khói bếp tạo thành một hỗn hợp khiến anh khó chịu nhíu mày lại. Anh nói: “Em vẫn thường đi ăn những chỗ thế này sao?”

Yến Linh tâm tình đang tốt lành bị một câu nói của Hướng Phi trong lòng có hơi thất vọng, rõ ràng anh đã có ý coi thường ở đây. Từ nhỏ cô luôn có lối sống bình dân và giản dị, không thích những nơi hào nhoáng, cô muốn người yêu cũng hiểu được quan điểm của cô, không ngờ thái độ anh lại bất mãn như vậy.

Lúc này ông chủ quán hai bên thái dương mồ hôi nhễ nhại bưng hai tô phở đến cho hai người cười nói: “Để cô cậu chờ lâu rồi”.

Yến Linh cười với ông chủ quán nói: “Không có gì đâu chú”.

Ông chủ quán tuy bận rộn nhưng cũng hóng chuyện, nhìn Yến Linh lại nhìn Hướng Phi, thấy phong cách người thanh niên có vẻ phú quý so với cô gái nhỏ bên cạnh thực là chênh lệch. Còn đang quan sát đã nghe khách gọi, ông ứng tiếng: “Có ngay”, quay người tiếp tục công việc của mình.

Yến Linh nhìn thấy ánh mắt đánh giá của ông chủ quán thì lòng chùng xuống một chút, sau đó lắc đầu tự an ủi bản thân “không sao, chỉ là tự mình suy nghĩ quá nhiều thôi”.

Yến Linh sáng sớm có thói quen ăn no mới có thể làm việc, lúc này dạ dày biểu tình nên ánh mắt chăm chú nhìn tô phở, cô múc một muỗng nước súp cho vào miệng cảm thấy hương vị không tệ, nhìn tô phở đối diện định bảo Hướng Phi nếm thử bất gặp ánh mắt chán ghét của anh. Cô gượng cười nói:

“Anh ăn đi, ngon lắm”.

Hướng Phi mím môi sau đó nói ngắn gọn ba chữ: “Anh không ăn”.

Yến Linh nghe một nỗi buồn mênh mang tràn đến. Cô nhìn anh, sau đó tiếp tục ăn phần mình, không hiểu sao mùi vị tô phở thơm ngon mới rồi không còn nữa, chỉ thấy lúc này trở nên nhạt nhẽo, vô vị.

Rời khỏi quán mỗi người mang theo một tâm trạng, Hướng Phi hỏi cô: “Đi đâu tiếp theo?”

Yến Linh cảm giác sự bất đắc dĩ của anh nói: “Đi khu vui chơi”.

...

Chiếc xe đang chạy trên đường bỗng dừng lại thế nào cũng không chịu nổ máy. Yến Linh cắn môi nhìn Hướng Phi nói: “Phía trước có lẽ có tiệm sửa xe mình dắt xe đến đó đi”.

Dưới cái nắng 35 độ Hướng Phi dắt xe đi gương mặt lạnh băng, Yến Linh cúi đầu đi theo anh.

Hai người ngồi đợi chán chê chiếc xe cuối cùng cũng sửa xong, nhìn đồng hồ đã hơn 12 giờ. Nghĩ đến bữa cơm trưa Yến Linh lại thở dài, nhất định không phải là nơi sang trọng Hướng Phi sẽ không chịu ăn, cô nói: “Phía trước hình như có nhà hàng, mình đi ăn trưa ở đó đi”.

Hướng Phi gật đầu: “Uhm”.

Chiếc xe máy hình dáng bình thường chở theo một đôi nam nữ vào nhà hàng. Nhân viên nhìn cách ăn mặc của đôi nam nữ này đoán là nhà nghèo muốn học làm sang nên tiếp đón có chút lạnh nhạt, Hướng Phi trong lòng một phen tức giận, quay đầu định đi ra. Yến Linh thấy cũng đã vào rồi nên nắm tay khuyên anh: “Đã đến rồi vào ăn đi, em cũng đói rồi”.

Hướng Phi sắc mặt khó coi nhìn cô rồi đi vào thang máy lên tầng lầu dành cho khách VIP. Yến Linh muốn gỡ lại thể diện cho anh gọi luôn mấy món đặc tiền nhất. Nhân viên e dè nhìn hai người có vẻ khó xử.

Hướng Phi lấy ví tiền trong túi quăng ra chiếc thẻ màu vàng, bảo cô phục vụ: “Nơi đây có thanh toán bằng thẻ đúng không? Cô cầm thẻ này lên gấp xếp cao nhất hỏi ông ta có thanh toán không?”

Nhân viên phục vụ này cũng có chút kiến thức cầm thẻ tín dụng lên lập tức gương mặt tái xanh, trong lòng thầm kêu: “Ôi mẹ ơi, chính là thẻ rút tiền không giới hạn của ngân hàng Thụy Sĩ, thì ra anh ta là đại gia đi vi hành”, cô nhân viên thiếu chút nữa lăn ra bất tỉnh.

Chỉ sau năm giây đồng hồ tình thế hoàn toàn đảo ngược, sự phục vụ của nhân viên bỗng tận tình gấp mấy lần. Hướng Phi vẫn một thần sắc khó chịu, Yến Linh bên cạnh chậm rãi gấp thức ăn. Thức ăn ngon đầy bàn nhưng sao khi bỏ vào trong miệng giống như là đá sỏi, vô cùng khó nuốt, vừa khô vừa có cảm giác chua chát.

Bữa cơm kết thúc một cách nhạt nhẽo. Hai người vẫn không ai nói chuyện với ai, không ngờ “họa vô đơn chí”, lúc ra đến cửa nhà hàng vô tình gặp phải một vị khách hàng của công ty, ông ta nhìn Hướng Phi bằng ánh mắt như phát hiện khủng long thời tiền sử. Hướng Phi nghe máu trong người đông cứng đứng sững lại, sau đó hơi cười bước đến chìa tay ra với ông khách, nói: “Chào ông Trần, lâu quá không gặp”.

Ông Trần sau giây phút có cử chỉ hơi thất thố liền vội vàng đưa tay ra bắt tay Hướng Phi, nói: “Đúng vậy, dạo này bận quá không có dịp gặp chủ tịch Hứa, hay là hôm nay nhân dịp chúng ta ăn một bữa cơm, chủ tịch Hứa thấy sao?”

Hướng Phi từ chối: “Tôi còn có bạn đi cùng, có việc phải đi trước, hẹn với ông Trần hôm khác dùng cơm vậy”.

Ông Trần lúc này nhìn bên cạnh Hướng Phi thấy một cô gái nhỏ, trong lòng suy nghĩ đến chuyện mờ ám, cười nói: “Vậy chúc chủ tịch Hứa đi vui vẻ, hôm khác lại gặp”.

Hướng Phi đáp: “Được”.

Đợi cho ông Trần đi khỏi Hướng Phi mới vào bãi đậu xe dắt chiếc xe ra, cảm giác của anh lúc này chính là: “Không còn chút mặt mũi”.

Hướng Phi tâm trạng không tốt chở Yến Linh đi trên đường cũng không biết phương hướng nào. Anh tránh đi những con đường lớn, sợ lại gặp phải người quen ai ngờ đi đến ngã ba, một chiếc xe phóng ẩu ngược chiều chạy tới, Hướng Phi mất nhanh tay nhanh lách nhẹ chiếc xe tránh được nhưng tay lái bị mất thăng bằng chiếc xe ngã xuống, may mà anh chống chân kịp, Yến Linh ngồi phía sau một phen kinh hoàng, gương mặt tái mét.

Đến Tình cảnh này thì bao nhiêu giận dữ từ sáng đến giờ đã lên đến đỉnh điểm. Hướng Phi chống xe nhìn Yến Linh nói: “Đã đến nước này em còn muốn náo loạn nữa thôi”.

Yến Linh tinh thần sa sút như rơi xuống đáy vực, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Anh cho là em đang náo loạn sao? Có phải anh đang hối hận lắm không?”

Hương Phi đang giận, những tưởng cô nhận lỗi không ngờ lại nghe câu hỏi kiểu này thì giống như lửa cháy thêm dầu nói: “Đúng vậy. Anh thực sự hối hận nhận lời cùng em đi làm những chuyện ngớ ngẩn thế này”.

Yến Linh nghe hai chữ “hối hận” của anh không còn nghe tiếp gì nữa, trái tim từng trận đau buốt, nghĩ rằng anh đang hối hận vì cùng cô một chỗ, hối hận vì đã yêu cô. Cô tay nắm chặt, hít sâu một hơi nói: “Chúng ta chia tay đi”.

Hương Phi ánh mắt lúc này như có lửa nhìn cô gần giọng: “Em lặp lại lần nữa xem?”

Yến Linh sau khi nói ra câu này, những nỗi buồn dồn nén từ sáng đến giờ như được giải thoát, bình thần đón nhận ánh mắt anh, nói: “Em nghĩ chúng ta nên chia tay đi”.

Hương Phi sắc mặt lộ rõ sự giận dữ, hai bên thái dương cũng đang giật giật, nhìn thấy vẻ mặt bình thản như không của cô cảm thấy tình yêu của mình bị chà đạp đến thảm thương. Không nghĩ đối với cô ấy, tình yêu này lại nhỏ bé, tầm thường như vậy. Anh nhếch môi nói: “Tùy em”.

Hương Phi quay người bước thẳng về trước sau đó ngồi lên một chiếc taxi, Yến Linh nhìn theo dáng anh khuất dần qua màn nước mắt, cảm thấy thiên đường tình yêu trong phút chốc hoàn toàn sụp đổ.

29. Chương 29

Đau lòng.

Hương Phi vừa đi khỏi có hai thanh niên đi tới nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Yến Linh nhảy mắt ra hiệu với nhau, sau đó nhảy lên xe cô lên ga phóng đi mất. Yến Linh phút chốc bàng hoàng nhớ lại chiếc xe đó là của cô thuê, cả người lạnh lẽo ngơ ngẩn nhìn theo hướng hai thanh niên kia cũng quên phải kêu lên mình bị cướp.

Trong vòng chưa đầy nửa giờ đồng hồ cô vừa mất tình yêu vừa mất cửa, cảm thấy bản thân như rơi xuống vực sâu hun hút nhưng bên cạnh không có thứ gì để có thể bám víu. Thất vọng và thất vọng tiếp nối không dứt.

Yến Linh lang thang trên đường như người mất hồn, cô đi hết con đường này đến con đường khác, cứ như muốn đi bộ hết cả con đường thành phố cũng không dừng lại.

Trời chiều, những áng mây nặng nề trôi, quang cảnh dần tối nên âm u giống như tâm trạng của cô. Ánh mặt trời lúc này bị dãy nhà cao tầng che khuất chỉ còn le lói chút ánh sáng. Cái ánh sáng yếu ớt không thể chống lại bóng đêm sắp sửa bao trùm, tia nắng yếu ớt không đủ làm ấm áp con người.

Yến Linh vô thức rút điện thoại ra, trong máy gần hai mươi tin nhắn, chủ yếu là của bạn học, trong đó có cả tin nhắn của Thiên Hào, Trúc Nhi và Thảo Nguyên. Mọi người đều chúc cô có một ngày sinh nhật vui vẻ. Cô lần dò đọc hết tất cả tin nhắn chỉ mong trong đó có một tin nhắn của Hương Phi, nhưng cô lại thêm một lần thất vọng.

Bao nhiêu lời chúc tốt đẹp thế nhưng không ai biết nó một chút cũng không linh nghiệm, ngay lúc này đây Yến Linh một mình cô đơn ngoài đường đón mừng sinh nhật.

Yến Linh đang đứng đối diện một cửa hàng bánh kem, chân bỗng không nỡ nhấc bước, cô lúc sáng còn hào hứng tưởng tượng tối nay cùng Hương Phi thổi nến, cắt bánh kem, khi đó cô sẽ ước một điều cho tuổi 23 của cô, cô ước Hương Phi sẽ mãi mãi bên cạnh cô. Đáng tiếc cô còn chưa có cơ hội được làm điều đó.

Nhìn từng người đi vào đi ra, có những đôi nam nữ cùng đi chung tay nắm tay nét mặt rạng rỡ. Cô cảm thấy họ thật chường mắt, ngay cả khi nghe những tiếng cười nói của người qua đường cô trong lòng cũng

thấy khó chịu, cứ như những người đó đã đắc tội với cô, không đúng - là tất cả những người đang hạnh phúc đều đắc tội với cô.

Nghĩ đến sự ích kỷ buồn cười của mình, Yến Linh cảm thấy bản thân cần có một người bạn, nhất là lúc này. Cô gọi vào số của Trúc Nhi, liên tục mấy cuộc gọi đều trong tình trạng máy bận. Cô định gọi cho Hà Vy, chợt nhớ Hà Vy hôm nay vắng ca. Có lẽ mọi người lúc này ngoại trừ một mình cô nhàn rãi long nhong ngoài đường, tất cả ai cũng đang bận rộn.

Yến Linh đưa tay cột lại đuôi tóc hơi rối, một mình đi đến quán bar. Trước đây có người nào đó từng nói: “Con người khi say sẽ quên hết mọi chuyện, cô muốn thử một lần”.

Quán bar lúc này đã náo nhiệt, nhìn những ánh đèn xanh đỏ liên tục đổi màu tâm trạng của Yến Linh cũng cân bằng lại một chút, cô chợt nhớ lúc này có một người bạn có thể cùng cô uống rượu liên lấy điện thoại ra dò tìm trong danh bạ, nhấn nút gọi.

Điện thoại vừa reo người bên kia liền bắt máy :”Alô, Yến Linh à?”

Yến Linh nói: “Là tôi, anh rảnh không?”

Bên kia: “Tôi đang chuẩn bị gặp khách hàng, có gì sao?”

Yến Linh nghe Hoài Trung nói vậy trong lòng hụt hẫng nói: “Không có gì”, rồi bấm nút kết thúc cuộc gọi. Cô thở dài một mình tiến vào trong góc gọi rượu uống.

Hoài Trung đang ngồi trong nhà hàng đợi khách hàng đến. Vị khách này anh đã gặp vài lần nhưng đàm phán vẫn chưa thành công, hôm nay chính là cơ hội cuối cùng. Anh chợt nhớ lúc này thanh âm của Yến Linh trong điện thoại dường như chán chường, hình như xung quanh lại ồn ào tiếng nhạc, còn có hôm nay Yến Linh không đi làm. Hoài Trung lập tức bấm số gọi lại cho cô.

Yến Linh vừa vào bàn thì điện thoại rung mở ra thấy chính là Hoài Trung gọi cô hơi do dự rồi bấm nút nhận cuộc gọi: “”Alô”.

Hoài Trung lo lắng: “Cô có sao không? Hiện giờ đang ở đâu?”

Yến Linh nghe thanh âm lo lắng của Hoài Trung cảm thấy buồn phiền ít nhiều giảm xuống, cười nói: “Tôi không sao, anh làm việc đi.”

Hoài Trung cố chấp: “Cô mau nói, cô đang ở đâu?”.

Yến Linh miễn cưỡng nói: “Một quán bar ở đường...”

Vừa nói xong địa chỉ, Hoài Trung ngắt ngang lời cô: “Đợi đó, tôi đến ngay”.

Yến Linh nhìn điện thoại, trong lòng không hiểu sao cảm thấy có chút an ủi, ít nhất ngay lúc này, bên cạnh vẫn còn có một người bạn luôn quan tâm cô.

Anh trợ lý thấy Hoài Trung vừa tắt điện thoại kéo ghế đứng dậy chuẩn bị đi, liền nói: “Thưa phó chủ tịch, hợp đồng này rất quan trọng, có việc gì xin anh gác lại sau”.

Hoài Trung quay đầu nhìn trợ lý, hứng chịu cái nhìn của Hoài Trung anh trợ lý không rét mà run. Hoài Trung nhấn mạnh từng chữ: “Nếu không hẹn được lần sau thì không cần thiết phải ký hợp đồng”. Nói xong quay người đi luôn.

Anh trợ lý của Hoài Trung thấy anh đi rồi mới dứt tay vào túi lấy khăn ra lau mồ hôi đang rịn hai bên thái dương, thầm nghĩ: “ Người này bình thường cười cười, nói nói không ngờ khi nổi giận đáng sợ không kém gì chủ tịch”.

Hoài Trung bước vào quán bar nhìn xung quanh thấy Yến Linh đang ngồi trong góc rót rượu anh đi thẳng đến bên bàn Yến Linh ngồi xuống cạnh cô.

Yến Linh thấy Hoài Trung đã đến chỉ nói: “Cái gì cũng đừng hỏi, tôi muốn có người cùng uống rượu với tôi, chút nữa nếu tôi có say anh đưa tôi về phòng trọ, chìa khóa ở trong ngăn kéo”.

Hoài Trung biết cô nhất định có chuyện gì đó, có lẽ là cãi nhau với Hướng Phi. Gật đầu nói: “Được”.

Anh cầm chai rượu rót cho Yến Linh rồi lại rót ỉnh, hai người cứ lẳng lẳng mà uống rượu, không ai nói với ai một câu.

Qua một hồi Yến Linh lúc này đã lơ đãng say, Hoài Trung không uống nhiều như Yến Linh, anh biết nếu anh cũng uống say sẽ không đủ sức bảo vệ cô, sẽ không tỉnh táo để đưa cô về như đã hứa”.

Yến Linh cầm ly rượu ngửa cổ uống một hơi đột nhiên lên tiếng: “Hôm nay là sinh nhật tôi”.

Hoài Trung: ”...”. Anh thực sự không biết hôm nay là sinh nhật cô, bây giờ thì anh càng nhận định việc bỏ hợp đồng để đến đây với cô là quyết định rất đúng.

Yến Linh nhìn Hoài Trung nói tiếp: “Sao anh ta không giống như anh, không thể cùng tôi đi đến những nơi bình dân, không thể cùng tôi đi trên một chiếc xe máy, sao anh ta lại có thể bỏ mặc tôi lại giữa đường. Anh nói xem, sao anh ta lại làm như vậy?” Cô nói đến đó nước mắt cũng đã bắt đầu rơi xuống.

Hoài Trung nhìn người con gái trước mặt, “cô ấy không nên chịu đau khổ mà phải luôn hạnh phúc mới đúng”, từ lần đầu trông thấy vẻ mặt rạng ngời của cô và cả tiếng cười trong trẻo anh đã thầm nhủ như thế. Anh thực sự muốn ôm cô vào lòng, an ủi vỗ về. Cô gái này anh luôn trân trọng yêu thương nhưng lòng cô ấy lại hướng về người khác. Lúc này nhìn thấy cô khóc vì người đó anh nghe tim bình như bị ai bóp chặt.

Yến Linh chưa chát nói: “Anh ấy nói, anh ấy mỗi phút mỗi giây đều tình nguyện bên cạnh tôi, sẽ yêu thương tôi nhưng anh ấy lại bỏ mặc tôi. Anh biết không chiếc xe máy tôi thuê cũng bị cướp luôn rồi. Chúng cướp xe ngay trước mặt của tôi, anh nói ngày hôm nay của tôi có phải rất đen đủi hay không?”.

Hoài Trung nắm chặt tay mình cố nén kích động, nói: “Không sao, đừng lo lắng, chuyện chiếc xe tôi sẽ giúp cô giải quyết”.

Yến Linh gượng cười nhìn anh: “Sao anh lại tốt với tôi như vậy?”

Hoài Trung trả lời cô: “Bởi vì cô xứng đáng được đối xử tốt”.

Yến Linh nói: “Anh thật là người tốt, anh biết không anh hai tôi nói, tôi không được đi vào quán bar với người lạ, ngay cả người đó cũng nói như vậy. Nhưng anh không phải là người lạ đúng không? Anh là người làm cho tôi có cảm giác tin cậy”.

Hoài Trung nhìn cô thật lâu, trong lòng hỗn độn bao nhiêu cảm xúc, chân thành nói: “Tôi sẽ luôn luôn đối tốt với cô, mãi mãi như vậy”.

Yến Linh lúc này đã ngà ngà say, ánh mắt đờ đẫn nhìn anh có lẽ không hiểu anh nói gì. Hoài Trung thấy cô đã say đến như vậy liền nói: “Cô say rồi, tôi đưa cô về”.

Yến Linh bướng bỉnh: “Ai nói tôi say, tôi không có say”.

Hoài Trung thấy cô cố chấp như vậy sợ cô làm loạn nói: “Được, được rồi, cô không say nhưng tôi say rồi, tôi muốn về phòng cô ăn chút gì đó để tỉnh rượu. Cô đưa tôi về phòng rồi hãy uống tiếp”.

Yến Linh nghe Hoài Trung nói vậy gật gật đầu, Hoài Trung cầm túi xách cô sau đó dìu cô ra xe.

...

Hoài Trung đưa Yến Linh vào phòng, lại bế cô lên gác. Đặt cô xuống xong thì cảm thấy tỉnh rượu hẳn. Yến Linh lúc này ngoan ngoãn ngủ. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống nệm, lấy gối kê đầu cô.

Dưới ánh đèn trông cô thật khả ái, gương mặt trái xoan, da trắng mịn màng, đôi môi nhỏ đỏ thắm. Nét đẹp của cô thật giản dị, không cần son phấn nhưng vẫn tạo nên sự thu hút, khiến người ta nhìn vào không rời mắt.

Hoài Trung nghe miệng khô lưỡi đắng, giây phút trong đầu nảy sinh ý tưởng chiếm hữu, muốn cô trở thành của riêng anh. Bàn tay Hoài Trung nhẹ chạm vào cúc áo sơ mi, từng cúc, từng cúc mở ra.

Hàng nút áo vừa rơi ra, bên trong hiện ra một chiếc áo thun trắng. Bàn tay Hoài Trung vừa định chạm vào vạt áo kéo lên, trong đầu rung lên hồi chuông cảnh tỉnh. Bên tai nghe vọng lại câu nói của Yến Linh: “Anh là người cho tôi có cảm giác tin cậy”. Lí trí anh giây phút thức dậy. Đúng vậy, anh không thể. Cô đã tin

cây anh, đối với anh không do dự đề phòng, sao anh có thể lợi dụng lúc cô đang say rượu mà giở trò xấu xa. Hoài Trung lúc này bình tĩnh, thận trọng cài nút áo lại, kéo mền lên đắp cho cô rồi bước xuống cầu thang.

Hoài Trung bước vào nhà tắm xả nước, hai tay hứng từng vốc nước lớn hắt lên mặt, nước lạnh làm anh tỉnh táo hơn. Anh mở cửa bước ra khỏi phòng, lát sau quay lại trên tay cầm hộp thuốc lá. Anh rút một điếu tìm bật lửa, một lúc sau ngồi ở góc phòng từ từ nhả khói. Đã rất lâu rồi anh không đụng đến thuốc lá, không ngờ hôm nay phải dùng nó để chống lại đêm dài.

Lúc này Yến Linh trên gác yếu ớt cất tiếng nói gì đó, Hoài Trung lập tức dập điếu thuốc bước lên gác, đến cạnh bên cô lắng nghe, hình như cô muốn uống nước.

Anh xuống nhà bật bếp lên nấu nước rót ra một ly nước nóng, sau đó thối nguội đem lên cho cô, Yến Linh uống xong nước lại ồn ào đòi ăn cháo. Hoài Trung đưa tay lau mồ hôi do dự một chút đi nấu cháo cho Yến Linh.

Hoài Trung loay hoay gần hai tiếng đồng hồ mới nấu xong món cháo trắng cho cô ăn với trứng muối. Đến khi hưng phấn đem thành quả lao động dâng cho cô thì thấy cô đã ngủ ngon lành, lay thế nào cũng không chịu dậy.

Hoài Trung lúc này thực sự có ý tưởng muốn giết người, tất nhiên chỉ là ý nghĩ, bởi vì anh không thể nào ra tay. Anh đành mang chén cháo xuống nhà đợi cô thức dậy ăn.

Đây cũng chính là lần đầu tiên vị thiếu gia này phải hạ người khác, thế mới nói hạ người say rượu là cực hình khủng khiếp như thế nào, đặc biệt người say rượu là Yến Linh.

30. Chương 30

Từ chối tâm ý.

Yến Linh mở mắt ra nghe đầu có hơi đau nhức, đưa tay vỗ vỗ trán cảm thấy đã hơi tỉnh táo. Cô nhìn đồng hồ lúc này đã tám giờ kém, theo quán tính liền đến tủ áo định chọn quần áo chuẩn bị đi làm. Bất chợt cô nhớ chuyện xảy ra ngày hôm qua - họ đã chia tay.

Nếu đó chỉ là ác mộng, cô mong sao nó nhanh chóng kết thúc nhưng tiếc thay đó là sự thật. Cô nghe như bản thân vừa đánh mất một thứ vô cùng quý giá. Cô ngồi bệt xuống sàn, hai tay ôm đầu, cô thực sự muốn trốn tránh hiện thực, một hiện thực khó tiếp nhận.

Hoài Trung vừa bước lên gác, dáng vẻ thương tâm của Yến Linh đập vào mắt làm cho anh trong lòng xót xa, anh mong người đau khổ là anh, anh mong cô ấy có thể vì anh mà khóc.

Yến Linh nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy Hoài Trung đang lặng lẽ nhìn cô, cô vội lau nước mắt nói: “Là anh sao?”

Hoài Trung cảm thấy căn phòng trở nên ảm đạm, cố gắng thay đổi không khí. Anh mỉm cười nói: “Tất nhiên là tôi, hàng thật giá thật, cô không phải không nhận ra đó chứ?”

Yến Linh trong lòng bị thương nghe giọng bông đùa của anh cố nén nỗi buồn gượng cười nói: “Cám ơn”. Cô cũng không biết vì sao lại nói như thế, vì sao phải cảm ơn, có lẽ chính vì lúc cô cần có một người bên cạnh anh đã xuất hiện kịp lúc.

Hoài Trung thấy cô khách sáo như vậy thì có chút không vui nhưng ngoài mặt tỏ ra thản nhiên, nhìn cô nói: “Được, tôi nhận”. Ngừng một chút, anh nói tiếp: “Bộ dạng của cô bây giờ khó coi quá, mau xuống nhà rửa mặt rồi ăn sáng, thức ăn tôi đã chuẩn bị sẵn rồi”.

Yến Linh nhìn anh trong đầu cô ngoài chữ cảm ơn cũng không biết nói gì khác, cô biết như vậy là quá khách sáo, quá xa lạ nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Yến Linh còn chưa kịp nói Hoài Trung nhìn thấy biểu tình của cô đã biết cô sắp nói gì anh cướp luôn lời thoại: “Lại muốn cảm ơn nữa phải không? Cô đi học bao nhiêu năm chỉ học được hai chữ đó thôi à? Từ nay không cần nói hai tiếng nhằm chán đó, cô coi như là kiếp trước tôi làm nhiều chuyện ác mắc nợ cô nên kiếp này phải trả, được không?”

Yến Linh gật đầu: “Được, từ nay tôi sẽ không khách sáo nữa”.

Yến Linh bước vào nhà tắm nhìn thấy mình trong gương, mặt mũi bơ phờ, tóc hơi rối, đôi mắt sưng mọng, thực sự rất có khả năng dọa chết người. Cô nhanh chóng chọn một bộ y phục mới, rửa mặt chải đầu cảm thấy gương mặt ủ rũ cũng khá hơn, chỉ là đôi mắt sưng mọng không có cách nào che giấu.

Cô bước ra khỏi nhà tắm nhìn thấy Hoài Trung đang quay lưng về phía cô dọn thức ăn ra bàn, mùi thơm của thức ăn làm tinh thần cô phấn chấn một chút, hiện tại dạ dày trống rỗng đang gào thét.

Cô ngồi vào bàn ăn nói: “Thơm thật, là anh mua à?”

Hoài Trung lắc đầu: “Không. Là tôi tự nấu”.

Yến Linh múc thử một muỗng cháo cho vào miệng, Hoài Trung đã bóc sẵn trứng muối cho cô, cô thực lòng khen: “Không ngờ anh kiêm luôn tài nội trợ, rất ngon, đây là món cháo ngon nhất tôi được ăn”.

Hoài Trung bị cô khen đến thấy ngượng, cười nói: “Ăn đi không cần khen lấy lòng”.

Yến Linh cong môi: “Tôi nói thật đó”.

Hoài Trung im lặng, bản thân anh từ chiều hôm qua đến giờ cũng chưa ăn gì cũng cảm thấy thực sự đói, anh nhìn thấy Yến Linh ăn đến ngon miệng thì cũng bắt đầu động tay vào chén cháo trước mặt.

Ăn xong, Yến Linh nhanh chóng thu dọn chén đĩa, chợt thấy có điểm lạ, thắc mắc hỏi Hoài Trung: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Hoài Trung thản nhiên: “Tôi hôm nay nghỉ phép, còn cô? Cô dự định làm gì?”

Bàn tay đang lau bàn bỗng nhiên dừng lại, đúng vậy, cô định làm gì? Chính cô cũng không biết. Vô thức nói một câu: “Tôi cũng chưa nghĩ ra nên làm gì nữa”.

Hoài Trung thấy cô tinh thần với vừa phấn chấn giây phút trở thành buồn bã, anh nói: “Tôi nghĩ cô nên đi du lịch đâu đó cho khuấy khỏa, ở một chỗ sẽ không tốt lắm”.

Yến Linh gật gù: “Cũng đúng, trong phim đều như vậy khi nữ chính thất tình vẫn thường đi du lịch”. Nói xong chợt nhớ mình nhiều lời nhìn lên thấy Hoài Trung không có biểu hiện gì lạ mới yên tâm.

Hoài Trung nói: “Vừa hay tôi có chuyến đi công tác ở Nha Trang, cô có muốn đi cùng không?”

Yến Linh nhìn thấy thái độ nhiệt tình của Hoài Trung cảm thấy cũng tốt liền gật đầu. Cô dọn dẹp xong liền xếp hành lí chuẩn bị đi du lịch với Hoài Trung.

.....

Yến Linh ngồi trên thềm đá ngắm hoàng hôn. Đã ba ngày nay, mỗi ngày cô đều như thế. Cô chỉ ngắm mặt trời mọc rồi đi dạo quanh biển sau đó về khách sạn nghỉ ngơi. Buổi chiều lại ngồi ngắm mặt trời lặn, đi dạo biển đêm. Trên khuôn mặt chỉ một vẻ cô quạnh, trống trải.

Cô vẫn chưa thông suốt hết sự giận dữ của Hướng Phi, cô không hiểu vì sao anh lại lạnh lùng bỏ mặc cô? Là anh không cần cô hay còn lí do nào khác?

Mặt biển mênh mông, cô cảm giác bản thân vô cùng nhỏ bé trước thiên nhiên, cô nhớ đến một vòng tay ấm áp trước kia, cô nhớ mùi hương nam tính trên người anh. Chính là mùi hương ấy, vĩnh viễn không thể nhầm lẫn.

Vòng tay ấy, mùi hương ấy hiện tại với cô thật xa xăm, nơi đây chỉ mình cô khát khao một bờ vai vững chãi để cô có thể nghiêng đầu dựa vào đó, tay đan vào tay nhìn ngắm mặt trời đang chậm chậm ẩn mình vào những đám mây.

Nhưng tất cả đều không có, không có bàn tay vãn hay âu yếm vuốt tóc cô, chỉ có gió biển vô tình từng đợt thổi tới, mái tóc buông xõa của cô bị cơn gió đùa nghịch tung bay, những sợi tóc óng mượt hơi rối lại. Cô nhắm mắt lại nghe hương vị biển, cảm nhận một mùi vị như mằn mặn chảy vào lòng, không hiểu đó là mùi vị của biển hay chính là nước mắt của cô đang chảy ngược vào tim.

Hoài Trung đứng cách đó không xa, tay cho vào túi quần, nhìn anh lúc này trông như một lãng tử phong lưu, chỉ là vị lãng tử này cũng đang bị tơ tình trói buộc không cách nào tự thoát ra được.

Mấy ngày nay anh vẫn luôn đi bên cạnh chăm sóc cô, nhìn thấy sự thương tâm của cô anh cảm giác được nỗi đau ấy, thậm chí nỗi đau trong lòng của anh còn lớn hơn nhưng anh im lặng. Anh chỉ có thể im lặng, lúc này điều cô cần chính là sự lặng lẽ quan tâm của anh.

Tuy nhiên anh cũng là con người, anh không phải thần thánh. Anh cũng muốn tình cảm của mình có thể được đền đáp, anh muốn trái tim của người mình yêu cũng hiểu được, cảm nhận được chân tình của anh. Anh mặc kệ sự phán xét của người khác anh là một kẻ cơ hội, chỉ cần cô chấp nhận, chỉ cần cô đặt anh vào một góc trong tâm hồn.

Nếu như anh cứ mãi im lặng phải chăng đồng nghĩa với sự vô vọng? Anh từng nghe một câu chuyện: “Có một chàng trai thầm yêu cô gái, chỉ thầm lặng đi bên đời người mình yêu, lặng lẽ che chở bảo vệ cô ấy. Cho đến một ngày chàng trai dũng cảm bày tỏ tâm ý của mình, tất cả đều đã muộn, cô gái kia không hiểu được lòng anh ta chuẩn bị bước lên xe hoa”.

Không, Hoài Trung không bao giờ chấp nhận một kết cuộc không lối thoát như thế, anh sẽ thử một lần, ít nhất anh muốn cô hiểu được tình cảm của anh.

Hoài Trung bước đến bên cạnh Yến Linh, nhìn thấy ánh mắt cô nhìn về xa xăm, anh nắm chặt tay mình ngón tay cắm vào lòng bàn tay như muốn xuyên qua da nhưng anh cũng không cảm nhận nỗi đau đó. Bởi vì tâm trạng của anh vô cùng phức tạp ngoài những rối rắm không còn cảm nhận được gì nữa.

Hoài Trung cất giọng phá tan không gian yên tĩnh: “Đang nghĩ gì vậy? Lại nhớ anh ta sao?”

Yến Linh không nhìn Hoài Trung khẽ gật đầu: “Uhm”.

Hoài Trung thăm dò: “Em yêu anh ta nhiều như vậy sao? Ngoài anh ta ra chẳng lẽ em không quan tâm đến người khác nữa ư?”

Yến Linh đưa tay vén mái tóc ánh mắt không đổi vẫn cố định nhìn ra biển nói: “Đúng vậy. Thật ra trước đây cũng có vài người thích em, tốt với em nhưng em không hề có chút cảm giác chỉ có anh ấy, khi bên cạnh anh ấy em mới có cảm giác thế nào là tình yêu. Ngay từ giây phút nhận lời làm bạn gái anh ấy em đã quyết định cả đời này cũng không thay đổi”. Giọng của cô tuy nhẹ nhàng nhưng lời lẽ thì dứt khoát, kiên định.

Hoài Trung yên lặng nhìn cô, hơi do dự hỏi: “Nếu có một người khác, một người vẫn luôn bên cạnh thầm yêu em, em có đồng ý cho anh ta một cơ hội không?”

Yến Linh quay đầu ngược nhìn Hoài Trung ánh mắt cô nghiêm túc, hoàn toàn khác hẳn với đôi mắt hồn nhiên đùa bỡn trước đây, cô nói: “Nếu có người tốt với em như vậy, em nguyện cả đời cùng anh ta làm bạn bè”.

Hoài Trung kích động nói: “Nếu người đó là anh, nếu anh không muốn làm bạn bè với em, em có chấp nhận cho anh một cơ hội không?”

Yến Linh khẽ thở dài, nói: “Cho dù người đó là anh em cũng chỉ có thể làm bạn bè”.

Hoài Trung bất mãn: “Anh ta thật sự tốt hơn anh sao? Em chẳng lẽ một chút cảm giác với anh cũng không có sao Linh?”

Yến Linh đứng lên nhìn Hoài Trung, anh vẫn đang chờ đợi câu trả lời. Cô nhìn ra ánh mắt nóng bỏng và tha thiết của anh, cô nói: “Trong mắt em anh chính là người tốt, vì vậy em muốn làm bạn với anh. Anh Phi là người em đã chọn cho dù có người tốt với em gấp trăm ngàn lần, em vẫn chọn anh ấy. Anh có thể nói em ngốc, nói em mù quáng em chấp nhận. Em giống như một đứa trẻ yêu thích một món đồ chơi cứ mãi say mê trung thành với món đồ ấy. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, đến cuối cùng vẫn không thay đổi”.

Hoài Trung nghe cô nói, tường thành kiên cố trong lòng từng chút sụp đổ anh thật không cam tâm, đưa hai tay nắm chặt đôi vai mảnh khảnh của cô, nói: “Nếu thời gian quay trở lại, người em gặp trước là anh có phải em sẽ chọn anh không?”

Yến Linh lắc đầu kiên định nói: “Không thể nào thời gian quay lại, nếu như có thể có lẽ anh và em chỉ là người qua đường ngay cả làm bạn cũng không có”. Cô ngừng lại hít vào một hơi nói tiếp: “Em không ngờ anh sẽ thổ lộ với em, em cứ nghĩ anh nhận ra em luôn coi anh như người bạn. Nếu đã vậy chúng ta chỉ còn có hai lựa chọn: Một là chúng ta như từ trước đến nay là bạn tốt, mãi là bạn tốt. Hai là ngay cả gặp mặt cũng không nên, coi như người qua đường”

Yến Linh nhìn Hoài Trung vẫn yên lặng cô nói tiếp: “Em cho anh chọn lựa. Em đến quán ăn phía trước chờ anh. Nếu anh chọn con đường thứ nhất một giờ sau chúng ta gặp lại ở đó, nếu anh chọn con đường thứ hai thì không cần nói gì cả”.

Yến Linh bước qua anh đi mấy bước chợt dừng lại, không quay đầu nói: “Còn một chuyện em muốn nói với anh. Anh đã không làm em thất vọng, anh đúng là người tốt như em nghĩ. Thật ra, tối hôm đó khi về đến phòng em đã tỉnh rượu”. Cô nói xong đi thẳng.

Hoài Trung nghe như giữa trời quang mây tạnh có tiếng sấm thật lớn, tâm anh như bị một cơn sóng dữ đánh vào lạnh ngắt. “Cô ấy tỉnh? Cô ấy phát hiện được ý đồ xấu xa của anh? Ông trời ơi! nếu sau này có ai trước mặt anh nói Yến Linh ngốc nghếch, anh liều mạng với người đó”.

31. Chương 31

Tin tức chấn động.

Hoài Trung nhẹ kéo ghế ngồi xuống đối diện Yến Linh, cô nhìn anh cười rạng rỡ: “Em biết anh nhất định sẽ đến”.

Hoài Trung nhăn mặt: “Thoì được anh chịu thua, nhưng mà em đã đồng ý làm bạn bè với anh suốt đời, phải nhớ đó?”

Yến Linh gật đầu: “Tất nhiên”.

Hoài Trung nói tiếp: “Anh sẽ không bao giờ gọi em là chị dâu, dù thế nào em cũng phải gọi anh bằng anh, đây là điều kiện của anh”.

Yến Linh hơi bất ngờ nhìn anh lăm lăm: “Đồ cố chấp”.

Hoài Trung cầm menu gọi thêm mấy món nữa, đều là những món hải sản Yến Linh thích. Cô nói với anh giống như tự nói với mình: “Quen biết anh thật là may mắn của em”.

Hoài Trung nghe cô nói liền tiếp lời: “Còn quen em chính là bất hạnh lớn nhất trong đời anh, chẳng qua làm bạn bè cũng không tệ”. Hoài Trung biết anh không thể lay động được trái tim cô anh đành đứng bên cạnh ủng hộ cô, lo lắng cho cô.

Phục vụ đem thêm mấy món đặt lên bàn, Hoài Trung galăng bóc vỏ tôm, lấy thịt cua bỏ hết vào chén cô.

Nơi này ở gần bờ biển cũng là hàng quán ven đường hai người không quan tâm người bên cạnh nghĩ gì cứ chỉ vô cùng tự nhiên. Chợt khéo miệng của Yến Linh còn dính lại chút dăm thịt Hoài Trung đưa tay qua lau còn cười với cô, nói: “Em đúng thật là ham ăn như trẻ con”.

Yến Linh hơi giật mình vì cử chỉ thân mật này, trừng mắt cảnh cáo: “Sau này không được làm như vậy”.

Hoài Trung nhếch môi: “Em mắc cỡ với anh à?”.

Yến Linh đưa tay cóc lên trán anh nói: “Dám thừa cơ hội đụng chạm em còn dám nói”.

Hoài Trung xoa trán nói: “Em dữ như vậy sau này nhất định ế”.

Hai người vừa ăn uống vừa cười nói, những lời đã nói ra lúc này hai bên đều thâm giao kết coi như kích động nhất thời sẽ không bao giờ nhắc lại nữa.

Hoài Trung đứng lên thanh toán tiền, hai người ra khỏi quán. Hoài Trung nhìn cô hỏi: “Em còn muốn đi đâu nữa?”

Yến Linh đề nghị: “Đi dạo biển đêm đi, dù sao cũng mới ăn no đi một chút sẽ dễ tiêu hơn”.

Hoài Trung gật đầu, sau đó cởi áo khoác ra khoác trên người Yến Linh anh nói: “Biển đêm sẽ lạnh, em mặc thêm áo vào cho ấm”.

Yến Linh không khách sáo đón nhận, hai người song song bước về phía bãi biển. Cách đó không xa một người đứng bất động, ánh mắt anh ta trước sau không rời khỏi đôi trai gái đang vui cười, đáy mắt dường như có chút đau đớn, có chút thất vọng. Sau đó anh ta rời đi mất hút trong màn đêm.

...

Yến Linh cùng Hoài Trung im lặng đi bên nhau, một lúc lâu Yến Linh nói: “Anh đi với em những nơi hàng quán, những nơi bình dân không thấy ngại sao? Nếu anh gặp người quen có phải sẽ rất sượng sùng không?”

Hoài Trung thản nhiên đáp: “Lúc đầu thì như vậy, lâu dần không cảm thấy gì nữa nhưng dù sao cũng sợ nhất là gặp người quen”.

Yến Linh nói tiếp: “Người giàu như các anh chẳng lẽ không từng đến những nơi này?”

Hoài Trung biết Yến Linh đang muốn nhắc đến Hướng Phi, anh nói: “Em muốn nghe anh nói về anh Phi không?”

Yến Linh hỏi gần hỏi xa cũng vì nguyên nhân này, không ngờ Hoài Trung nhảy bén như vậy liền ái ngại nhìn anh. Trong bóng tối ánh mắt Hoài Trung vẫn sáng, trên môi giống như trước đây vẫn thường trực nụ cười.

Hoài Trung đều giọng: “Thật ra từ nhỏ việc sinh hoạt cá nhân của anh ấy đều do bác Hai gái sắp xếp, bác gái cũng xuất thân từ tầng lớp thượng lưu nên đối với anh Phi chăm sóc rất cẩn thận. Bác trai thì hơi bảo thủ và nghiêm khắc, thật ra anh Phi là do bị ép vào khuôn khổ, dần dần trở thành người nguyên tắc và lạnh lùng, cư xử với mọi người thường tỏ ra lạnh nhạt.”

Yến Linh cúi đầu thấp giọng nói: “Thật ra trong lòng anh ấy cũng rất quan tâm người khác chỉ là ngoài mặt không thể hiện mà thôi”.

Hoài Trung nói tiếp: “Anh biết em không thuộc về tầng lớp thượng lưu, em tùy hứng và đơn thuần nhưng một khi em đã chọn anh Phi tức là phải chấp nhận cuộc sống của anh ấy, hòa vào thế giới của anh ấy. Anh Phi là người thành đạt, địa vị trong xã hội không nhỏ, được người ta kính nể, tôn trọng. Mỗi khi xuất hiện ở đám đông sẽ có người chú ý và nhận ra vì vậy không thể theo em làm những việc theo ý mình được”.

Yến Linh nghe Hoài Trung nói cảm thấy Hoài Trung đang ám chỉ việc hôm trước, gút mắc lòng như được tháo gỡ, cô nói: “Cám ơn anh đã nói những điều này với em, anh về trước đi em muốn một mình ở đây một chút”.

Hoài Trung gật đầu nói: “Nhớ về sớm”.

Còn lại một mình trong màn đêm, không xa có những cặp tình nhân nắm tay nhau đi dạo. Cô nhớ đến từng hồi ức giữa cô và Hướng Phi, nhận ra bấy lâu nay anh luôn quan tâm, che chở cô. Bởi vì sự bảo vệ của anh cô không phải đối mặt với những khó khăn trong xã hội, bởi vì có anh cô luôn được an toàn.

Nhưng cô đã làm gì với anh, ngoài việc cô luôn nghĩ ra những chuyện ngớ ngẩn, hành sự ngốc nghếch cô đã làm gì để anh hạnh diện, cô đã làm gì để anh cảm thấy hạnh phúc, cô đã làm gì để xứng đáng với tình yêu của anh?

Không, cô chưa từng làm cho anh gì cả? Chỉ có anh luôn làm tất cả cho cô. Vậy tại sao trước đây cô ngu ngốc không nhận ra sự hi sinh của anh?

Là cô sai, lần này khi trở lại thành phố cô sẽ chủ động xin lỗi anh, cô sẽ cố gắng thay đổi bản thân. Hoài Trung nói đúng, cô đã chọn anh thì phải chấp nhận tự thay đổi mình.

...

Hoài Trung đưa Yến Linh về đến phòng trọ thì cho xe đi thẳng. Yến Linh nhìn đồng hồ đã là hai giờ chiều, cô vội vàng đi vào phòng, thay một bộ váy công sở đón xe đến công ty.

Hôm nay tập đoàn Hướng Đông tổ chức họp báo. Bộ sản phẩm thời trang đang là sự lựa chọn của đa số của phái nữ hiện nay. Sự kiện này cũng là bước ngoặt đánh dấu cho sự thao túng thị trường của Hướng Đông.

Yến Linh bước vào hội trường lúc này cuộc họp báo đã sắp kết thúc. Trên bàn chủ tọa Hướng Phi gương mặt cương nghị và trầm ổn, toàn thân tỏa ra một nét cao quý không thể tiếp cận. Yến Linh chưa từng gặp anh ở gương mặt này giây phút nhìn anh thật xa vời không thể với tới.

Yến Linh như cô bé lạc và bối rối. Bao nhiêu dũng khí bày tỏ tâm ý với anh trong một lúc như bong bóng xì hơi. Nhìn sang bên cạnh Hướng Phi cô nhìn thấy Hoàng Uyên đang nhìn về ông kính cười đến rạn rở như hoa mùa xuân, cô cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên não chỉ muốn hung hăng xông lên đẩy cô ta ra khỏi vị trí đó.

Cuộc họp chuẩn bị giải tán bỗng dưng có một nữ phóng viên mạnh dạn bước lên mấy bước ánh mắt nhìn Hướng Phi cất tiếng hỏi: “Tôi có một câu hỏi riêng tư xin được hỏi chủ tịch Hứa có được không?”

Hướng Phi đôi mày nhướng lên như muốn đo lường ý tứ trong câu hỏi của phóng viên, anh nói: “Nếu trong phạm vi không quá riêng tư tôi xin đáp ứng”.

Nữ phóng viên lập tức hỏi: “Xin hỏi chủ tịch, gần đây có tin đồn anh đang qua lại với thư kí riêng của mình, không biết tin này là thật chăng?”

Hướng Phi đáy mắt thoáng chút buồn bã rất khó phát hiện, trên mặt anh có chút do dự. Cả hội trường yên lặng chờ nghe câu trả lời của anh, ngay cả Yến Linh lúc này trái tim cũng đập bình bịch trong lồng ngực.

Hướng Phi bất ngờ đưa tay choàng qua eo Hoàng Uyên kéo cô ngã vào lòng mình, trên môi cười đến ngọt ngào hướng về ông kính nói: “Tập đoàn Hướng Đông xưa nay vốn không đem tình cảm vào công việc, tôi là người dẫn dắt của tập đoàn càng không thể phá vỡ nguyên tắc đó. Hơn nữa nhân tiện buổi họp ngày hôm nay tôi xin công bố: Hoàng Uyên chính là bạn gái chính thức của tôi”.

Tất cả mọi người đều bị tin tức này làm chấn động. Chủ tịch tập đoàn Hướng Đông vốn mệnh danh là “tảng băng” nay chọn mình tình Hoàng Uyên làm người yêu. Tin tức này không nghĩ cũng biết ngày mai các tạp chí sẽ đồng loạt đăng lên trang bìa kỳ này.

Yến Linh cả người lạnh ngắt, gương mặt tái nhợt, môi run run, đôi mắt qua màn nước nhìn thấy đôi tình nhân kia từ từ bước xuống tiến ra cửa. Hướng Phi vẫn tay choàng eo Hoàng Uyên trên môi giữ một nụ cười hạnh phúc. Yến Linh bị dòng người xô đẩy lui về một bên tránh đường cho họ đi qua. Cô muốn vượt qua dòng người đứng trước mặt anh nhưng đám đông huyền ảo cuối cùng tầm mắt bị che khuất, đến khi Hướng Phi ra đến cổng cùng Hoàng Uyên ngồi vào xe rời đi, hội trường mới tạm dịu lại.

Bên tai Yến Linh đầy những lời bàn tán. Nào là “họ thật đẹp đôi”, nào là “thật là làm cho người ta ngưỡng mộ”, “ôi, trai tài gái sắc”... Yến Linh nghe những lời này trái tim như có muôn ngàn kim nhọn xuyên qua, đau nhói.

Có lẽ cô đã không còn cơ hội xin lỗi anh, không còn cơ hội cùng anh đi tiếp chặng đường sắp tới.

Anh đã đưa ra quyết định mà người được anh lựa chọn đã không phải là cô.

32. Chương 32

Quay về nhà.

Yến Linh tay cầm hành lý bước vào nhà. Bà Dương và ông Dương đang ở phòng khách xem truyền hình. Nhìn thấy con gái đột ngột về nhà thì đầu tiên là bất ngờ, sau đó là vui mừng khôn xiết. Yến Linh nhìn hai người cố gắng nở một nụ cười thật tươi.

Ông Dương sau phút kinh ngạc mở miệng trách: “Sao con về nhà mà không báo trước? Tối như thế này một mình từ bến xe vào lỡ có chuyện gì thì sao?”

Bà Dương bước đến cầm hành lý trên tay Yến Linh, cô nũng nịu ôm cánh tay bà, nói: “Con vì muốn cả nhà bất ngờ mà”.

Ông Dương nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa. Yến Linh không thấy Thiên Hào liền hỏi bà Dương: “Anh Hai đâu rồi mẹ?”

Bà Dương cười hiền: “Chắc là ở trong phòng nghe điện thoại”. Ngừng lại bà nhìn Yến Linh hỏi: “Con lần này về nhà được bao lâu?”

Yến Linh trong lòng còn chưa xác định chỉ qua loa đáp: “Chắc khoảng vài ngày”.

Bà Dương nghe nói vậy thì cũng không nói gì, bà đem hành lý vào phòng cho cô, bà bảo: “Con đi tắm đi rồi ăn cơm, ở nhà vẫn chưa ăn tối”.

Yến Linh thắc mắc hỏi: “Ở nhà dạo này ăn trễ vậy sao? Công việc của anh Hai sao rồi mẹ?”

Bà Dương đáp: “Nghe nói anh con đang định đầu tư thêm thức ăn và đồ uống cho du khách tham quan, dạo này nó thường hay về nhà trễ”.

Yến Linh “ạ” một tiếng. Bà Dương cũng nhanh chóng xuống bếp dọn cơm.

...

Yến Linh ngồi vào bàn ăn, lúc này cả nhà đã đông đủ. cô cười hì hì nói: “Mọi người không ăn trước đi, ai cũng đói sao còn đợi con”. Cô quay sang Thiên Hào nói: “Anh Hai dạo này nhìn ra dáng người đàn ông thành đạt ghê”.

Thiên Hào khước môi hơi cong đáp: “Xưa nay anh vẫn luôn phong độ và đẹp trai, đến nay em nhận ra thì có quá muộn không?”

Yến Linh lè lưỡi trêu anh: “Anh bớt tự dất vàng lên mặt đi”.

Thiên Hào trừng mắt: “Em dám nói vậy với anh à? Không ăn nhanh anh bỏ đói em”.

Yến Linh nhăn mặt tỏ vẻ không phục nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn cơm.

Ông Dương nhìn hai đứa con, đã lâu rồi gia đình không có bữa ăn đông đủ như thế này. Trong lòng thấy rất hân hoan. Thật ra việc Yến Linh bất ngờ về nhà ông không khỏi cảm thấy lo lắng, trong lòng canh cánh không yên. Hiện tại nhìn con gái vẫn vui vẻ nói cười như ngày nào thì cả người nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Thấy Yến Linh buông đũa sớm bà Dương quan tâm hỏi: “Con sao ăn ít như vậy? Trong người có chỗ nào không khỏe sao?”

Yến Linh viện cớ: “Không có, chắc là con bị say xe thôi. Mọi người đừng lo”.

Bà Dương nghe vậy liền bảo cô nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi. Cô đứng lên chuẩn bị rời bàn, bất chợt bắt gặp ánh mắt dò xét của Thiên Hào không khỏi cảm thấy chột dạ. Cô gượng cười nhìn anh sau đó đi về phòng.

...

Yến Linh ngồi bên cạnh cửa sổ, căn phòng tối om. Bên ngoài có chút ánh sáng hắt qua từ nhà bên cạnh. Ánh sáng quá mờ nhạt không đủ soi rõ gương mặt của cô, không biết đang vui hay buồn. Chỉ có chiếc bóng cô đơn tạo cho người ta cảm giác thê lương và tịch mịch.

Từ lúc rời khỏi hội trường, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng. Cô cũng không nhớ bản thân bằng cách nào về tới phòng trọ? Bằng cách nào để đón xe về quê? Trong đầu chỉ duy nhất một câu nói: “Hoàng Uyên là người yêu chính thức của tôi”.

Cho đến khi bước vào nhà, nhìn thấy nét mặt vui mừng của ba mẹ cô mới lấy lại chút tinh thần, trước mặt họ cô không thể khóc hay tỏ ra đau khổ. Cô không muốn cha mẹ lo lắng ỉn ỉn nữa.

Nhưng bây giờ ngồi một mình trong phòng, cảm giác nhung nhớ và khổ sở lại ùa về. Một lần nữa cô phải suy nghĩ về những gì đã xảy ra trong thời gian qua.

Cô nhớ câu nói của Hướng Phi, anh bảo Hoàng Uyên là người yêu chính thức vậy thì còn cô, trong lòng anh cô là gì? Có phải anh cũng có thói quen của các giám đốc mập mờ với thư kí riêng. Nếu là như vậy có phải anh đã quá tàn nhẫn hay không?

Cô đặt ra nhiều giả thiết, đầu tiên là anh đã từng yêu cô, thật lòng với cô. Bởi vì giữ họ khoảng cách quá xa, anh cao cao tại thượng trên đỉnh còn cô thì tầm thường thấp bé, căn bản là không xứng đôi, căn bản họ không có kết cục như ý, thế nên anh không thể chọn cô. Suy nghĩ như vậy bản thân phần nào được an ủi nhưng trong tim sao vẫn nghe đau đớn lắm.

Còn nếu đó không phải là nguyên nhân đó thì lí do thứ hai chính là anh chưa từng nghiêm túc với cô. Đối với anh tình yêu không có ý nghĩa gì. Chẳng phải họ đã quen nhau một thời gian nhưng mà ba tiếng “anh yêu em” anh cũng chưa từng nói qua với cô sao?

Nếu như đúng là anh trêu đùa, cô có nên hận anh hay không?

Nhìn lại những chuyện đã qua. Nếu như không có anh có lẽ cô hiện tại cũng giống như bao sinh viên khác. Sau khi ra trường cô phải chạy Đông chạy Tây tìm việc, và rồi thất nghiệp dẫn đến chán nản, đến sau cùng hoặc may mắn tìm được công việc ổn định hoặc là ngậm ngùi cầm tấm bằng tốt nghiệp than thân trách phận.

Tuy nhiên nếu không có anh có lẽ cuộc sống của cô sẽ ảm đạm hơn, thoải mái hơn. Những sóng gió và khó khăn của cô gần như bắt nguồn từ sự xuất hiện của anh. Cô từng nghĩ may mà có anh giúp cô che chắn nhưng hiện tại thì sao? Hóa ra cô chính là cô bé lọ lem thời hiện đại, bởi vì không có bà Tiên hiện ra hóa phép nên cô cho đến cuối cùng vẫn chỉ là một cô bé lọ lem. Còn anh, anh là hoàng tử sẽ sánh duyên cùng công chúa.

Thiên Hào bước vào phòng. Nhìn thấy bên trong tối om anh hơi nhíu mày đưa tay chạm vào công tắc điện. Căn phòng giây phút vụt sáng. Hình ảnh đầu tiên anh nhìn thấy chính là Yến Linh quay lưng về phía anh, dáng vẻ ưu thương ngồi cạnh cửa sổ.

Trực giác của anh đã không nhầm lẫn. Anh ngay từ đầu đã có cảm giác bất thường, anh đặt nghi vấn cho sự trở về vội vã của cô. Anh tuy thấy em gái trước mặt ba mẹ vẫn cười cười, nói nói nhưng anh nhận thấy đó không phải là con người của Yến Linh, anh lơ mơ nhìn ra cô có tâm sự buồn nhưng lại muốn che giấu mọi người. Vì vậy anh quyết định sẽ trực tiếp hỏi cô. Đối với anh đứa em gái này mãi vẫn cần có sự bảo vệ, chỉ cần cô nói ra anh sẽ giúp cô làm chủ, đòi lại công bằng.

Yến Linh nghe tiếng động giật mình quay đầu lại nhìn thấy Thiên Hào hai tay cho vào túi quần ánh mắt đăm chiêu nhìn cô.

Cô bất ngờ thốt lên: “Anh...”

Thiên Hào cắt ngang lời cô: “Hiện tại không có ba mẹ ở đây em không cần đóng kịch nữa. Em đã gặp chuyện gì ở thành phố mau nói anh nghe?”

Yến Linh nhăn mặt: “Chuyện gì chứ? Em về chơi thôi mà, anh đa nghi vừa thôi”.

Thiên Hào quả quyết: “Em còn muốn chối nữa sao? Anh và em từ nhỏ lớn lên anh còn không hiểu em sao? Em còn muốn giấu đến khi nào?”

Yến Linh cúi đầu lí nhí nói: “Thôi được em không giấu nổi anh, em nói. Chuyện là do em có xích mích với đồng nghiệp trong công ty, hôm nay tài liệu em lưu trong máy đột nhiên bị xóa, em đoán ra người đó muốn hãm hại em. Ai ngờ vì em không có tài liệu trình lên nên bị sếp mắng. Em cãi nhau với anh ta sau đó bỏ

về đây. Chuyện chỉ có vậy thôi”. Nói xong nhìn lên nhìn sắc mặt anh, dặn dò: “Anh đừng nói chuyện này với ba mẹ, em không muốn họ lo lắng”.

Thiên Hào khẽ nhếch môi không nói gì, một lúc sau anh hỏi: “Em định tiếp theo làm gì?”

Yến Linh hắng giọng đáp: “Trước mắt em nghỉ ngơi thoải mái vài hôm, sau đó sẽ về công ty làm lại. Thật sự nghĩ kỹ lại cũng là do em sơ suất đã vậy còn bốc đồng, chuyện cũng không nghiêm trọng chắc sếp không nói gì đâu”.

Thiên Hào thở dài bỗng đứng nói: “Em thật sự đã trưởng thành, có lẽ đã không cần anh bảo vệ nữa, mọi chuyện tùy em quyết định vậy. Nhớ suy nghĩ cẩn thận một chút trước khi làm bất cứ việc gì”.

Yến Linh không hiểu vì sao anh lại nói như vậy mờ mịt gật đầu.

Thiên Hào nhắc nhở: “Đã khuya rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ sớm đi”.

Anh quay người bước ra đến cửa chợt dừng lại nói: “Em đã chứng chắc hơn anh tưởng, em biết cách che giấu nội tâm để mọi người khỏi lo lắng. Anh tôn trọng suy nghĩ của em, có điều sau này không muốn nói ra thì thôi không cần bịa chuyện qua mặt anh”. Vừa dứt lời thì anh cũng bước ra khỏi phòng.

Yến Linh nhìn theo anh bỗng đứng trong lòng dâng lên cảm giác hổ thẹn. Anh nói đúng cô đáng lý không nên bịa chuyện gạt anh nhưng đây là chuyện tình cảm cá nhân của cô, cô không muốn anh phải bận tâm. Cô thầm nói: “Anh hai, em xin lỗi”.

33. Chương 33

Trở lại Hướng Đông.

Sau vài ngày sống bên cạnh người thân, Yến Linh đã phần nào bình tĩnh để đối diện sự thật. Cô quyết định quay lại tập đoàn Hướng Đông tiếp tục làm việc.

Bởi vì cô không muốn làm con rùa rút đầu trốn tránh. Có những chuyện cho dù trốn tránh thì bản thân vẫn phải chấp nhận nó tồn tại. Cô tự hỏi lòng cảm thấy không có gì phải hổ thẹn. Trong tình yêu cô hoàn toàn không có lỗi, có chăng là do cô suy nghĩ quá đơn giản, vội vàng yêu anh.

Trước đây, Yến Linh không nghĩ giữa giàu và nghèo sẽ có khoảng cách lớn đến thế. Quan niệm của cô là sự bình yên và thoải mái trong tâm hồn, đó mới là thước đo hạnh phúc. Cô không ngờ xã hội không đơn giản như cô nghĩ, mọi người dùng vật chất làm thước đo để đánh giá con người.

Yến Linh hít sâu một hơi đặt chân lên bậc tam cấp tiến vào tòa nhà. Từ xa cô nhìn thấy Hướng Phi đang đi vào thang máy, bỗng đứng cô có chút muốn thoái lui, trong giây phút lòng can đảm bị trượt dốc.

Cô tay nắm chặt túi xách, tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh, không chỉ hiện tại mà sau này cô cũng phải bình tĩnh khi đối diện với anh. Chỉ có như vậy cô mới có thể bảo vệ lòng tự trọng và cái tôi của mình.

Cứ mỗi bước chân của cô, cô không biết cần phải có bao nhiêu dũng khí? Xung quanh cô, tất cả nhân viên tòa nhà không hẹn cùng dồn ánh mắt lên người cô: Có những ánh mắt thương hại, có những ánh mắt khinh bỉ, cũng có những kẻ hưng phấn muốn xem diễn biến...Yến Linh căm ghét tất cả những ánh mắt ấy, bởi vì nó nhắc cô đã từng có một đoạn quá khứ ở đây, nó nhắc cô hãy tự ý thức thân phận của mình.

Yến Linh nhìn họ cố gắng nở một nụ cười vô tội, khuôn mặt thản nhiên giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Cô quen thuộc đi vào thang máy, cô biết sau lưng không ít những lời bàn tán về mình.

Đứng trước cửa phòng chủ tịch Yến Linh tay hơi run. Tối qua cô đã tưởng tượng những tình huống có thể xảy ra, xấu nhất có khả năng sẽ bị mất việc. Dù sao cô cũng trở lại, tương lai như thế nào còn tùy thuộc

vào cách nghĩ của Hướng Phi. Nếu anh sa thải cô, cô sẽ cười với anh, sau đó ngẩng cao đầu hiên ngang rời khỏi đây, mãi mãi cũng không quay trở lại.

Yến Linh gõ cửa xong liền đẩy cửa bước vào. Cô nhìn thấy anh đang ngồi xem văn kiện. Cô đứng cách anh một khoảng, cúi đầu chào anh giống như động tác thường ngày của thư kí Lưu, cô nói: “Chào chủ tịch”.

Hướng Phi nhìn thấy cô hơi ngẩn người tiếp theo là gương mặt đanh lại, anh cố nén cảm xúc, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô nói: “Là thư kí Dương sao?”. Anh thật cố gắng mới nói được năm từ này. Anh không ngờ có một ngày anh sẽ gọi cô bằng cách gọi xa lạ như vậy. Biết đâu sau này anh còn phải đổi cách xưng hô với cô như người một nhà, nghĩ tới đó trái tim như bị hẫng một nhịp, vừa cảm thấy mát mát vừa thấy đau nhói.

Yến Linh dù đã chuẩn bị tinh thần vẫn không dễ dàng quen với cách xưng hô xa lạ như thế. Chỉ mới mấy ngày thôi hai người đã trở nên xa lạ như thế này. Cô thực sự có chút không chịu đựng được. Cô thấy bản thân đã đến lúc bước vào vở kịch, sắm vai làm người xa lạ với anh. Đau đớn thay vở diễn sẽ không biết trước lúc nào hạ màn.

Vẫn là nói hai người từ xa lạ mà giả vờ quen thân thì thật là việc khó nhưng hai người từ quen thuộc giả vờ xa lạ thì so với việc khó còn khó hơn. Bởi vì không dễ dàng gì để điều khiển cảm xúc, không dễ dàng gì để ngăn cản đôi mắt không tự chủ nhìn nhau.

Cô nhìn anh đáp: “Vâng là tôi”. Cô hồi hộp chờ đợi quyết định của anh, chờ đợi anh đặt dấu chấm cho sự tồn tại của cô ở Hướng Đông. Quả thật cô có chút căng thẳng nếu không phải suy diễn gọi là có chút hi vọng.

Hướng Phi nhìn cô chỉ thấy trên gương mặt khả ái lúc này như phủ một tầng sương lạnh, không chút cảm xúc. Chỉ có đáy mắt dường như có chút chờ đợi. Anh không hiểu ý nghĩa của nó, anh chỉ biết khi nhìn vào đó bản thân không tự chủ lại muốn bước đến ôm cô vào lòng. Anh tự nhắc mình hiện tại đã không giống như xưa, bọn họ chỉ có thể đơn thuần là ông chủ và nhân viên, tốt nhất là một chút tình cảm riêng tư cũng không có.

Anh do dự muốn chuyển cô đi phòng ban khác nhưng một góc trong tâm hồn đang gào thét giữ cô bên cạnh. Đúng vậy chỉ cần cô còn bên cạnh, mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy cô.

Anh trầm giọng hỏi: “Thư kí Dương quay lại tiếp tục làm việc sao?” Anh hỏi xong trong lòng có hơi lo lắng, sợ cô nói “không phải” khi đó anh nên làm gì đây? Anh sẽ dùng bất cứ lí do nào để giữ cô lại hay là cho cô toại nguyện.

Yến Linh nghe anh hỏi như vậy cũng không hiểu ý anh muốn như thế nào? Cân nhắc một chút, cô nói: “Đúng vậy tôi thích công việc này, tôi biết kinh nghiệm của tôi còn hạn chế, tôi sẽ cố gắng học hỏi”.

Hướng Phi nghe cô nói những lời này trong lòng có chút vui vẻ nhưng cũng không thể hiện, trên mặt vẫn cố làm ra vẻ lạnh nhạt nói: “Tốt lắm, cô cứ về chỗ của mình làm việc đi”.

Yến Linh gật đầu “vâng” một tiếng bước về chỗ ngồi. Cảm thấy nơi này vừa quen thuộc vừa xa lạ, bao nhiêu cảm xúc phức tạp đan xen. Dù vì lí do gì khiến anh không sa thải cô, cô vẫn thấy hài lòng.

Buổi trưa cô đi ăn cơm cùng thư kí Lưu. Nếu có người vẫn còn nguyên ý đi bên cạnh cô thì cũng chỉ có cô ta. Trước đây cô và thư kí Lưu không hợp nhau lắm, chính vì cô phát hiện thư kí Lưu cũng thích Hướng Phi. Về sau nghe nói thư kí Lưu quen một anh chàng nào đó hiện đang là luật sư cũng khá có tiếng nên quan hệ hai người dần tốt hơn một chút.

Thư kí Lưu nhìn cô nói: “Em thật may mắn, em là người duy nhất...Ý của chị là chủ tịch vẫn chấp nhận em làm việc bên cạnh anh ta”.

Yến Linh cười gượng: “Có lẽ lương tâm anh ta mọc răng. Gần đây công ty có gì mới không chị?”

Thư kí Lưu đáp: “Cũng có, cô bạn Hà Vy của em nay thăng chức lên làm trợ lí phó chủ tịch. Còn có cô mình tinh Hoàng Uyên đáng ghét đó, mỗi ngày đều quần quýt chủ tịch. Chị thấy cô ta vừa kèn kiu vừa hách dịch thật đáng ghét, nhìn thế nào cũng không bằng em”.

Yến Linh nghe Hà Vy thăng chức trong lòng cảm thấy mừng thay cho nhỏ bạn, từ ngày về quê đến nay cô vẫn luôn tắt điện thoại chắc là nhỏ bạn rất lo lắng cho cô. Cô thầm nghĩ chút nữa sẽ gọi cho nhỏ chúc mừng.

Yến Linh nói: “Chị đừng có thành kiến quá, người ta là người nổi tiếng tất nhiên cũng phải cho họ có quyền hãnh diện. Em thấy cô ấy và chủ tịch thật xứng đôi”. Cô nói lời này xong lại cảm thấy buồn cho chính mình cố gắng cười để che lấp tâm trạng. Thư kí Lưu bĩu môi tỏ vẻ không đồng tình, lát sau lại nói: “Còn có chuyện này cũng khá chán động, ba ngày trước phó chủ tịch không biết chuyện gì nóng nảy khác hẳn ngày thường, xông vào phòng chủ tịch. Không lâu sau phó chủ tịch nét mặt u ám bước ra, chị thấy trên trán hai người đều có vết thương, khóe môi còn chảy máu chắc là đánh nhau. Em xem chuyện này có chán động không?”

Yến Linh thoáng giật mình, cô không ngờ Hoài Trung lại nóng tính như vậy, còn đi tìm Hướng Phi đánh nhau. Cô đoán chắc là vì chuyện của cô, cô quả thật nợ Hoài Trung quá nhiều rồi.

Thư kí Lưu thấy Yến Linh trầm tư không nói gì cũng im lặng ăn uống lúc quay trở lại phòng làm việc thư kí Lưu nhìn Yến Linh nói: “Chỉ mấy ngày không gặp mà em thay đổi nhiều quá, trầm tĩnh và ít nói hơn trước rất nhiều. Đừng quá buồn, cuộc sống là vậy thường có những cơn sóng lớn, nếu chúng ta đừng cảm thì kiên trì bơi tiếp để tồn tại nếu không thì chọn cách xuôi tay chìm xuống”.

Yến Linh nhìn thư kí Lưu cảm kích cầm tay thư kí Lưu nói: “Em cảm ơn chị an ủi em”.

Hai người nhìn nhau tay nắm chặt tay, trong giây lát cảm thấy thật hiểu nhau giống như đôi bạn thân lâu năm.

Yến Linh không ngờ cô và thư kí Lưu có lúc trở thành bạn bè, cảm thấy tâm hồn trống trải như có chút nắng chiếu vào, thật ấm áp.

34. Chương 34

Hoài Trung và Hà Vy lại đấu khẩu. Yến Linh bị Hoàng Uyên khiêu khích.

Trong phòng giám đốc công ty XNK Hoàng Bá, Hà Vy đang đều giọng giải thích về kế hoạch liên minh của tập đoàn Hướng Đông và Hoàng Bá. Đối diện với cô có một thích giả trung thành, à không, giám đốc Ngô của công ty Hoàng Bá đang lắng nghe chăm chú. Có điều là ánh mắt của ông có hơi kỳ quái cứ chăm chăm nhìn gương mặt Hà Vy, tiếp đó là cái cổ trắng mịn, xuống thấp một chút nữa...Ánh mắt vô cùng đắm đuối, cục xương ở cổ cũng bắt đầu chuyển động lên xuống.

Hoài Trung ngồi bên cạnh Hà Vy cảm thấy sự “tập trung cao độ” của ông ta thì nhiều lần cố gắng nhẫn nhịn không phát tiết, chỉ e là lát nữa có khả năng sẽ tặng một quả đấm vào mắt hắn. Còn vì vấn đề vì sao anh tức giận e rằng anh cũng không hiểu được, có lẽ vì gần đây mối quan hệ của hai người đã nâng cấp lên thành cộng sự chăng?

Phải công nhận là trong công việc Hoài Trung thực sự không có gì phàn nàn Hà Vy. Cô nắm bắt công việc rất nhanh chỉ mới vài ngày mà cô đã có thể cùng anh đi gặp khách hàng đàm phán. Tạm chấp nhận trong công việc họ có vẻ ăn ý so với tên trợ lý trước quả là tốt hơn nhiều.

Hà Vy kết thúc phần diễn giải, lấy ra bộ hợp đồng mỉm cười với giám đốc Ngô, nói: “Xin phiền ông Ngô xem qua hợp đồng. Về phía dự án này ông cảm thấy như thế nào?”

Giám đốc Ngô mơ hồ nói: “Quả là tuyệt, rất đẹp...”. Ông chợt bừng tỉnh đưa tay lên miệng ho mấy tiếng, hắng giọng nói: “Ý tôi là hai vị cho rằng liên minh sẽ là phương án tối ưu cho chúng tôi?”.

Hoài Trung điềm tĩnh đáp: “Tất nhiên, tuy là tập đoàn Hướng Đông mới tham gia lĩnh vực hàng công nghệ gần đây nhưng thực lực của chúng tôi hoàn toàn có thể cùng ông cạnh tranh. Thay vì chúng ta cứ đấu nhau đến mức hai bên nội thương, sao không liên kết để thâm tóm thị trường?”

Giám đốc Ngô lạnh nhạt nói: “Kinh nghiệm chúng tôi trong lĩnh vực này trên dưới mười năm các người cho rằng đủ sức cạnh tranh với chúng tôi?”

Hoài Trung tự tin: “Ông không nên quá tự phụ, ông tám lạng chúng tôi cũng nửa cân, tuyệt đối không yếu thế hơn ông”.

Hà Vy thấy không khí từ thương lượng sang công kích liền mỉm cười cất giọng giảng hòa: “Tôi nghĩ giám đốc Ngô cũng nên cân nhắc, lần này chúng tôi vì thiện ý mà đến đây. Ông không cảm thấy chúng ta bắt tay sẽ lợi ích hơn sao?”

Giám đốc Ngô nheo mắt với Hà Vy cợt nhả: “Cô Lương thật là khéo ăn nói, cô đã nói vậy...thôi được, tôi nay tôi mời cô Lương ăn tối chúng ta từ từ bàn bạc tiếp. Không biết ý cô Lương thế nào?”

Hà Vy duyên dáng cười định trả lời không ngờ Hoài Trung bên cạnh đứng dậy nhếch môi khách sáo nói: “Thật xin lỗi đã quấy rầy ông, tôi nghĩ việc liên minh đã không đạt đến tiếng nói chung đành kết thúc tại đây. Chào ông”. Nói xong bước tới mở cửa phòng đi thẳng ra ngoài trước vẻ mặt bất ngờ của ông Ngô.

Hà Vy không biết vì sao Hoài Trung nóng nảy như vậy, vội vàng thu xếp tài liệu cúi đầu chào ông ta: “Thật xin lỗi ông, chúng tôi sẽ liên lạc sau”. Chào xong vội vàng đuổi theo Hoài Trung.

Trên xe Hoài Trung gương mặt vẫn còn hầm hầm khó chịu. Hà Vy không hiểu ai chọc giận gì anh hỏi: “Vừa rồi anh làm gì giận dữ như vậy, vừa mới bắt đầu đàm phán mà đã bỏ về, anh không thấy nếu đơn thân tác chiến sẽ bất lợi cho Hướng Đông sao?”

Hoài Trung trừng mắt nhìn cô nói: “Cô không có mắt à? Rõ ràng họ không có thiết tha gì với phương án này. Cô nghĩ họ chịu ký hợp đồng lâu dài sao, cô nào phẳng sao?”

Hà Vy tức tối: “Tôi là nghĩ cho đại cuộc muốn tốt cho công ty thôi. Tôi còn chưa nhận lời họ anh nổi nóng cái gì, sợ làm mất mặt công ty sao?”

Hoài Trung bực mình: “Cô không thấy ánh mắt lang sói của họ ư? Tôi là có lòng tốt sợ cô nhận lời đi cùng họ sẽ gặp chuyện không hay thôi”.

Hà Vy xem thường: “À, thì ra anh đang quan tâm tôi nhưng mà tôi không cần anh lo. Có gan họ cũng không dám thất lễ với tôi. Còn có thân thể tôi cũng không đơn giản, trừ khi họ chán bầu không khí tự do mới muốn làm càn”.

Hoài Trung khinh thường: “Nếu họ dám cô có khả năng tự vệ sao? Nếu trên bàn ăn họ giở trò người nhà cô kịp cứu cô sao? Tôi mới đầu còn tưởng cô thông minh lắm, không ngờ lại dễ tin người như vậy”.

Hà Vy cong môi cãi: “Dù có xảy ra chuyện người gánh chịu cũng không phải là anh. Đừng nói anh lỗ thương tôi nên lo lắng cho tôi gặp chuyện nha.” Câu sau cùng cô nheo mắt cười cợt nhìn Hoài Trung.

Hoài Trung cười khẩy: “Cô biết hoang tưởng thật”.

Hà Vy tự dưng bị anh coi thường cảm thấy uất ức cũng không muốn tiếp tục tranh luận. Cái gã này thật đáng ghét, cô một lòng vì công việc, nói khản cả cổ còn bị mắng một trận. Đúng là vô cùng oan uổng mà”.

Hai người trước sau không nói về đến công ty vừa hay ngay lúc tan sở gặp Yến Linh đi ra . Yến Linh nhìn cô hỏi: “Đi đâu về mà hai người sắc mặt khó coi vậy?”

Hà Vy nói: “Đi ký hợp đồng nhưng không thành công”.

Hoài Trung nhìn Yến Linh cất giọng chất vấn: “Mấy ngày nay em lặn đi đâu mà anh tìm khắp nơi đều không thấy? Em biết tàng hình à?”

Yến Linh lắc đầu: “Em còn chưa có năng lực đó, chỉ là lặn về quê chơi vài ngày thôi”.

Yến Linh nhìn hai người lại nói tiếp: “Lâu rồi không đi ăn chung, hôm nay cả ba cùng đi đi”.

“Không đi”

“Không đi”.

Hoài Trung và Hà Vy đồng thanh nói. Yến Linh ngạc nhiên: “Hai người làm gì đồng tình vậy?”

Tiếp đó, cô chỉ tay vào Hà Vy nói: “Mày thẳng chứ phải khao một chầu, không có là không xong với tao”. Rồi lại chỉ vào Hoài Trung: “Còn anh nữa, không đi em lập tức tuyệt giao”.

Hà Vy ỉu xiu: “Vậy đợi tao lấy xe”.

Hoàng Trung ngăn lại: “Đi chung đi, còn lấy xe làm gì nữa. Đúng là lời thôi phiền phức”.

Hà Vy tức giận: “Anh dám nói tôi lời thôi, anh hay lắm à? Anh không biết mai tôi còn phải lái xe đi làm sao?”

Hoài Trung gắt: “Tôi đến đón, được chưa?”

Hà Vy không vừa đáp lại: “Vậy thì tốt. Mà sẵn đây tôi có vấn đề muốn nói với anh, sau này hết giờ làm việc đừng có đem giọng ông chủ. Giống như hiện giờ đôi bên là bình đẳng”.

Yến Linh can ngăn: “Hai người nói nhiều như vậy không thấy đói à? Còn đứng ở đây cãi nhau nữa”. Cô đẩy Hoài Trung lên phía trước nói: “Anh Trung nhanh đi lấy xe đi”.

Hoài Trung đi rồi Hà Vy nói: “Mày trở lại làm việc thật sao? Chịu đựng được không?”

Yến Linh xua tay: “Tao không sao, mày yên tâm đi”.

Yến Linh cũng không biết có phải là sẽ không sao không? Mới có một ngày đã cảm thấy rất căng thẳng.

XXXXXXXXXXXX

Sáng hôm nay Hướng Phi có cuộc họp các phòng ban, bên cạnh anh đã có thư ký Lưu, Yến Linh ở lại phòng chủ tịch nhập tài liệu vào máy.

Một lúc sau, Yến Linh đang tập trung vào màn hình vi tính nghe tiếng giày cao gót vang lên trong phòng. Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Hoàng Uyên đang khoanh tay trước ngực ngạo nghễ nhìn cô. Yến Linh làm ngơ nói: “Chủ tịch đang họp, làm phiền chị ngồi đợi”.

Hoàng Uyên ánh mắt sắc bén nhìn cô rồi cười khẩy, quay người bước đến bàn làm việc của Hướng Phi ngồi xuống.

Hoàng Uyên vừa ngồi xuống liền nói: “Cô không lấy nước cho tôi sao? Việc sơ đẳng như vậy còn đợi người dạy à?”

Yến Linh ánh mắt lóe lên tia tức giận. Cô đứng dậy đi lấy nước cho Hoàng Uyên.

Hoàng Uyên nhìn Yến Linh hai tay đặt ly nước lên bàn rất đắc ý nói: “Còn nữa, tôi chưa ăn sáng, cô đi mua hoàng thánh về cho tôi ăn”.

Yến Linh từ chối: “Xin lỗi tôi đang rất bận, phiền chị nhờ người khác”.

Hoàng Uyên kiểm chuyện: “Lời của tôi cũng cô cãi sao? Tôi là bà chủ tịch tương lai, nay nhờ nhân viên chút việc cũng không thể à? Cô có đi hay là không?”

Yến Linh nghe Hoàng Uyên nói trong lòng tê buốt, cố nhịn nói: “Được, tôi đi”.

Hoàng Uyên đắc ý: “Ngoan lắm”.

...

Yến Linh bảo tài xế dừng lại trước bảng hiệu hoành thánh nổi tiếng. Cô tiến vào nói với ông chủ: “Làm cho cháu một tô hoành thánh mang về”.

Ông chủ gật đầu nhanh chóng làm cho cô. Lúc đóng hộp lại, Yến Linh chợt hỏi: “Ở đây chú có bột tiêu trắng không?”

Ông chủ nói: “Có, cô muốn ăn cay sao? Bỏ ớt tươi đi sẽ ngon hơn”.

Yến Linh kiên quyết lắc đầu: “Không được, bạn của cháu không thích ăn ớt, chú cho cháu bột tiêu thôi”.

Ông chủ quán lấy trong tủ ra một hộp bột tiêu trắng, cô nhovn miệng cười nói: “Chú để cháu, cháu sẽ gửi thêm tiền cho chú”.

Cô cầm thìa múc: Một thìa, hai thìa, ba thìa vẫn không ngừng lại, bàn tay thon nhỏ thoăn thoắt múc đến khi hộp đựng vơi xuống một lôm khá to, lấy thìa khuấy cho tan vào nước súp mới cười nói: “Oa, thật ngon nha, thêm chút được”.

Cô nhanh chóng thanh toán tiền rồi quay lại xe, sau lưng ông chủ quán đôi mắt trắng dã lăm lăm: “Cái đó còn có thể ăn sao?”.

Yến Linh ngồi vào xe đôi môi nhỏ vẫn giữ nụ cười trong lòng vô cùng khắp khởi, cô nghĩ thầm: “Hoàng Uyên, cô nghĩ tôi nhìn nhin sao? Không có cửa đâu”.

35. Chương 35

Uất ức.

Hướng Phi bước vào phòng nhìn thấy Hoàng Uyên đang ngồi trên ghế của anh, đảo mắt một vòng không thấy Yến Linh đâu. Anh hỏi: “Sao chỉ có một mình em ở đây? Thư kí Dương đâu?”

Hoàng Uyên nũng nịu nói: “Em nhớ anh nên đến chơi với anh. Thư ký của anh thấy em chưa ăn sáng nên đi mua cho em rồi”.

Ánh mắt Hướng Phi tối lại. Hoàng Uyên thấy sắc mặt anh không tốt liền rời khỏi ghế đứng sang bên cạnh.

Hướng Phi ngồi vào ghế, nói: “Anh bận nhiều việc, em lại sofa ngồi đợi đi, đừng quấy rầy anh”.

Hoàng Uyên từ lúc được Hướng Phi bắt ngờ sủng ái, đến nay vẫn còn nơm nớp lo, sợ anh nổi hứng đổi ý. Cô không dám trái lời, quay người đi về sofa ngồi.

Hướng Phi tâm trạng khó chịu. Anh biết theo như tính cách của Yến Linh không đời nào cô nhiệt tình đi mua đồ ăn sáng cho Hoàng Uyên. Nhưng Hoàng Uyên đã nói như vậy, anh thực không hiểu Hoàng Uyên đã dùng cách gì sai phấp Yến Linh nữa.

Từ lúc Yến Linh quay trở lại làm, anh đối với cô ngoài cố ý khách sáo, trước sau vẫn không giao thêm việc. Anh không muốn cô chịu nhiều áp lực quá, ngay cả việc pha cà phê của cô trước đây anh cũng giao cho thư ký Lưu đảm nhiệm. Không nghĩ Hoàng Uyên dám sai khiến cô. Còn có, Yến Linh chẳng phải bình thường quật cường lắm sao? Vì sao có thể nhẫn nhịn cho người khác sai bảo? Trong đầu cô chẳng lẽ biến đổi không có não mà là đất sét à?”

Hướng Phi càng nghĩ càng giận bàn tay vô thức xiết chặt cây bút trong tay. “Rắc” một tiếng cây bút kim loại gãy làm đôi. Hoàng Uyên hoảng hồn nhìn anh không biết chuyện gì. Anh thần nhiên ném cây bút vào sọt rác, coi như không có gì xảy ra.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở, Yến Linh mang phần ăn sáng đến gần Hoàng Uyên nói: “Tôi mua hoành thánh cho cô đây, quán này là quán nổi tiếng nhất, cô ăn xem có hợp khẩu vị không?” Thanh âm nhỏ nhẹ vừa dứt nhẹ nhàng đặt phần ăn trước mặt cô ta.

Hoàng Uyên nhếch môi khinh bạc, đưa tay mở túi nylon lấy hộp hoành thánh ra, nhìn màu sắc đúng là rất vừa mắt. Yến Linh chậm chạp bước về chỗ ngồi.

Hướng Phi nhìn cô dáng vẻ ngoan ngoãn thế kia trong lòng khó chịu nói: “Thư ký Dương, tài liệu tôi giao cho cô đã làm xong chưa còn chạy ra ngoài chơi?”

Yến Linh nhìn anh ánh mắt tỏ vẻ tức tối như bị oan ức, cắn môi nói: “Tôi làm ngay đây”.

Bên này Hoàng Uyên múc đầy một muổng nước súp đưa lên miệng nuốt hết vào, bỗng “a” lên một tiếng buông muổng xuống, chụp lấy ly nước tu một hơi cạn sạch. Tuy nhiên còn chưa hạ hỏa, chỉ tay về phía Yến Linh ú ớ nói: “...ô...ô...ái ...l...ào ...ây”? Sắc mặt giận tới cực điểm. (Tác giả: ý là hỏi “Cô bỏ cái gì vào đây?”)

Yến Linh giả vờ ngạc nhiên: “Cô sao vậy? Tôi nghe không rõ, cô bảo tôi làm gì? Đồ ăn không ngon sao?”

Hoàng Uyên đưa tay xoa cổ nói: “Bột tiêu, cô dám bỏ bột tiêu chơi tôi”.

Yến Linh đầu lắc như trống bỏi: “Tôi không có, cô vu oan tôi”. Tuy gương mặt giống như vô tội nhưng ánh mắt có chút cười cợt.

Hướng Phi nhìn thấy Hoàng Uyên nước mắt tuôn như mưa làm lem lớp phấn trang điểm, trông thực thảm hại. Gương mặt, cổ, tai đều đỏ bừng đang vùng tay giận dữ. Lại thấy Yến Linh bộ dáng như bị oan ức, nhưng nhìn đáy mắt giống như đắc thắng. Anh đoán ra chuyện tốt này chắc chắn là cô làm. Anh nghiêm mặt nhìn Hoàng Uyên nói: “Em mau đến bệnh viện kiểm tra xem”. Quay qua cô anh nói: “Thư kí Dương nhanh chóng dọn dẹp rồi tập trung công việc đi”.

Hoàng Uyên chỉ thiếu chút nữa là giẫm chân bình bịch. Tuy nhiên cô ý thức được địa vị của mình, dùng ánh mắt cam chịu nhìn Hướng Phi rồi cầm túi xách đi ra khỏi phòng. Tay vẫn còn cầm khăn lau nước mắt.

Hướng Phi nghiêm khắc nhìn Yến Linh trầm giọng nói: “Không có lần sau”.

Yến Linh giật mình nhìn anh. Cô đúng là quá nông nổi, nhất thời không nghĩ tới đã bức lông trên đầu con hổ. Cúi đầu bước đến sofa dọn dẹp.

Hướng Phi trong lòng chỉ muốn cười lớn một trận, không ngờ Yến Linh cũng chua ngoa như vậy.

Xxxx

Trong cửa hàng KFC Hà Vy đang cười đến rung người, Yến Linh nhớ lại chuyện lúc sáng cũng cười tùm tùm. Hà Vy nói: “Mày khá lắm, phải như vậy mới được”.

Yến Linh nói: “Tuy anh ta nói không truy cứu nhưng đã cảnh cáo tao không có lần sau”. Cô nói xong mắt cụp xuống như muốn khóc.

Hà Vy đặt tay lên tay cô an ủi: “Mày đừng buồn nữa, tao cũng không ngờ mọi chuyện thành như vậy. Đáng lẽ tao ngay từ đầu không nên ủng hộ mà ngăn cản anh ta tiếp cận mày mới đúng. Tao xin lỗi”.

Yến Linh gượng cười: “Không có gì đâu, chúng ta đâu ai biết trước tương lai”.

Hà Vy thở dài, chợt nhớ ra chuyện gì nói: “Hôm trước tao có gặp lớp trưởng, nghe anh ta nói cuối tháng này Thảo Nguyên về nước, họ sẽ tổ chức đám cưới”.

Yến Linh ngạc nhiên: “Vậy à, còn có hai tuần nữa là tới rồi”.

Hà Vy: “Uhm. Thảo Nguyên mặc đồ cô dâu nhất định là cô dâu xinh đẹp nhất”.

Yến Linh gật đầu: “Đúng vậy”.

Hà Vy nói: “Gần đây tao mới biết Trúc Nhi nó quen với anh mày, hai người đó tiến triển tới đâu rồi?”

Yến Linh đáp: “Ba mẹ tao định sang năm sẽ cưới dâu”. Cô nhìn Hà Vy hỏi: “Còn mày, có dự tính gì chưa?”

Hà Vy bực dọc đáp: “Còn tính được gì, mẹ tao ngày nào cũng thao thao chuyện đi coi mắt. Tao mỗi lần về nhà đều lủi như dế, vậy mà cũng bị tóm được. Tao sắp bị ép gả rồi”.

Yến Linh nói: “Mày thấy anh Hoài Trung thì sao?”

Hà Vy hung hăng nhìn cô: “Mày vẫn muốn mai mối, đi chết đi. Tao mà lấy anh ta chẳng bằng đi tu cho xong”.

Yến Linh chỉ mỉm cười nói: “Chưa biết trước được, thế sự khó lường”. Hà Vy nghe Yến Linh nói một câu thâm sâu như vậy thì ánh mắt mờ mịt, không hiểu gì cả.

Yến Linh nói: “Rồi mày sẽ hiểu”.

Kỳ thực cô cảm thấy hai người này tuy hay cãi nhau nhưng đôi lúc cũng rất quan tâm người kia, chính vì cãi nhau nên hiểu nhau, biết rõ tính cách của nhau. Đây gọi là “đôi oan gia”.

XXXXxxxxxx

Hôm nay Yến Linh đi cùng Hường Phi đến tiệc chiêu đãi. Đây là dạng tiệc đứng nên không khí có vẻ thoải mái.

Hai người vừa bước vào. Hoàng Uyên từ xa bước đến, hai tay đưa lên ôm cổ Hường Phi thân mật. Anh hơi cau mày nhưng nhìn thấy xa xa mọi người đang nhìn, anh cúi xuống đặt lên trán Hoàng Uyên nụ hôn. Sau đó anh choàng tay qua eo Hoàng Uyên đi đến chào mọi người.

Yến Linh nhìn thấy cảnh này trái tim như bị gở máu. “Đau”. Phải, cô cảm thấy đây mới chính là từ thích hợp nhất vào lúc này. Cô nhắm hướng đi đến quầy thức uống cầm ly rượu bắt đầu uống.

Bởi vì hôm nay Hà Vy bị ép coi mắt cô đã nhờ Hoài Trung đi đến đó giúp Hà Vy. Nếu không bên cạnh đã có người an ủi cô, hiện tại cô nhìn xung quanh hết thấy đều xa lạ. Trong lòng vừa trống trải vừa cô đơn.

Hoàng Uyên lúc này tách khỏi Hường Phi bước đến bên cạnh cô nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi”.

Yến Linh nhìn Hoàng Uyên lạnh nhạt nói: “Giữa chúng ta không có gì để nói cả”.

Hoàng Uyên cười lạnh: “Vậy sao? Chuyện có liên quan đến Hường Phi thì sao?” Nói đến đó quay đầu ra cửa.

Yến Linh tò mò không biết cô ta nói liên quan đến Hường Phi là ý gì, đặt ly rượu lên bàn đi theo cô ta.

Yến Linh vừa bước ra khỏi sảnh Hoàng Uyên cất giọng chua ngoa: “Yến Linh, hôm nay tôi nhắc cô lần cuối, cô nên biết thân biết phận của mình thì hơn. Nếu cô còn mãi bên cạnh bám lấy anh Phi tôi sẽ không khách sáo đâu”.

Yến Linh chán nản nói: “Cô nói có chuyện muốn nói là chuyện này sao? Xin lỗi tôi không quan tâm”.

Cô vừa định bước vào Hoàng Uyên nói tiếp: “Da mặt cô cũng dày thật, bám dính để quyến rũ anh Phi. Cô nhìn lại mình đi cô giống như ăn mày, vừa thô kệch vừa xấu xí, vậy mà còn xấu mặt đi bên cạnh anh ấy”.

Yến Linh lúc đầu không muốn lớn chuyện đã nín nhịn nhưng không ngờ Hoàng Uyên dai dẳng không tha, cô nổi giận quay đầu lại, nói: “Còn không bằng loại mình tinh như cô, giữa tôi và cô ai mới là người bám theo anh ta. Cô bảo tôi giống ăn mày, ít ra tôi có tự trọng không giống cô vừa vô liêm sỉ lại rẻ mạt”.

“Chat” một tiếng vang lên gương mặt Yến Linh để lại năm dấu ngón tay. Hoàng Uyên ác độc nói: “Cha mẹ cô không biết dạy cô, cái tát này tôi thay họ dạy”.

Yến Linh bị ăn đòn lại còn nghe cô ta kéo cả cha mẹ vào lửa nóng phùng phùng định đánh lại. Cô so với Hoàng Uyên thấp người hơn hai người rơi vào thế giằng co.

Lúc này trong sảnh mọi người không thấy Hoàng Uyên đảo mắt tìm, có bên ngoài bên ngoài đi vào nói Hoàng Uyên bị một cô gái hành hung vội ủa ra xem. Hường Phi tìm Yến Linh cũng không gặp, cảm thấy kỳ quặc theo đám đông đi ra. Chỉ thấy Yến Linh sắc mặt hung hăng, đẩy Hoàng Uyên một cái ngã xuống đất.

Đám đông có người lấy điện thoại ra chụp, Hoàng Uyên từ khi thấy có người đã giả vờ yếu đuối vừa thấy Hường Phi rẽ đám đông đi tới liền buông tay ngã xuống. Việc lộn xộn này bất ngờ phát sinh nhưng cô vốn đã quen mấy chuyện scandal, so với Yến Linh non nớt thật là một sự so sánh chênh lệch, giống như bắt sói so sánh với cừu. Kỳ thực Yến Linh không đẩy cô cũng tự ngã.

Cô vờ ủy khuất nói: “Tôi cũng không cố ý, nhưng người anh Phi yêu là tôi, tôi thật sự không thể tự chủ. Tôi yêu anh Phi, không thể rời xa anh Phi. Xin cô đừng ép tôi”.

Yến Linh đang giằng co với Hoàng Uyên, bỗng nhiên thấy cô ta buông tay đang thấy khó hiểu. Hiện tại còn nằm đó gào khóc, cô khoanh tay nói: “Định ăn vạ sao? Cô định đóng kịch cho ai xem?”

Đám đông lúc này ồn ào, Yến Linh giật mình nhìn lại thấy Hường Phi ánh mắt lạnh băng nhìn cô như muốn nói “Tôi thật thất vọng về cô”. Anh bước qua cô đến bên cạnh Hoàng Uyên, nâng đầu Hoàng Uyên ngồi dậy. Nói: “Em không sao chứ?” Thanh âm vừa dịu dàng vừa tràn đầy quan tâm.

Hoàng Uyên lau nước mắt nói: “Không sao, trầy tay chút thôi”. Cô vừa đứng lên liền “a” một tiếng ngã vào lòng Hường Phi, yếu ớt nói: “Em bị trật chân rồi”.

Yến Linh nãy giờ nhìn thấy anh âu yếm Hoàng Uyên khác nào có người cầm dao xuyên qua tim, tay chân lạnh buốt, ánh mắt u oán nhìn anh. Nhưng anh từ đầu đến cuối vẫn không coi cô vào mắt. Đến khi nghe Hoàng Uyên thút thít nói cô không nhẫn nhịn xông tới xô anh ra, chỉ vào Hoàng Uyên: “Cô tự ngã còn giả vờ nữa sao? Không ngờ cô vô sỉ như vậy?”

Hoàng Uyên khụy xuống ôm chân, bộ dạng cực kỳ thảm thương. Hướng Phi ánh mắt tối lại, bàn tay nắm chặt cổ nhẹn không nặng lời dạy dỗ cô. Anh nói: “Thư ký Dương gây náo nhiệt như vậy đã hài lòng chưa? Con người cô từ khi nào đã thay đổi như vậy?”

Yến Linh chết lặng nghe khi những lời của anh. Cô cắn môi đến bật máu, nhìn anh chua chát nói: “Tôi trước giờ chưa từng thay đổi, chỉ là mất anh mà nên không phân biệt được”.

Nói xong quay đầu bước ra cổng, dáng đi liêu xiêu như cây sắp đổ. Cái bóng mảnh mai trải dài. Hướng Phi nhìn cô lòng đau như dao cắt, nhìn qua đám đông thấy trợ lý Lâm đang đứng gần đó nói: “Đưa cô ấy về nhà an toàn”.

Nói xong cúi xuống ôm lấy Hoàng Uyên ra xe. Trong vòng tay của anh, Hoàng Uyên thắm nở nụ cười.

36. Chương 36

Gặp phải khách hàng kỳ quái.

Hướng Phi đưa Hoàng Uyên vào phòng khám. Bác sĩ Nam thấy cô gái này không giống cô bé lần trước, ánh mắt nghi vấn nhìn anh. Hướng Phi cũng không muốn giải thích.

Anh đứng ngoài hành lang, điện thoại trong túi rung lên anh nhìn thấy người gọi là trợ lý Lâm. Bấm nút nhận cuộc gọi, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Trợ lý Lâm trả lời: “Tôi đi theo sau cô ấy từ nãy giờ nhưng cô ấy không về nhà, hiện tại đang ở quán bar. Tôi thấy cô ấy uống khá nhiều, chủ tịch có thể qua xem một chút không?”

Hướng Phi nghiêng rằng: “Chết tiệt. Nói cho tôi biết địa chỉ”.

“...”

Hướng Phi lập tức căn dặn y tá chăm sóc dùm Hoàng Uyên. Anh vội vàng lái xe rời khỏi bệnh viện.

Trợ lý Lâm đang đứng trước cửa chờ anh. Hướng Phi bước đến hỏi: “Cô ấy đâu?”

Trợ lý Lâm chỉ vào quầy bar, Yến Linh tay đang cầm ly rượu, cách uống như người bất cần đời. Anh thấy cô ở trạng thái này, vừa thấy giận vừa lo lắng. Trợ lý Lâm bên cạnh e dè nói: “Thật ra chuyện lúc nãy không phải lỗi của cô ấy, là Hoàng Uyên gây sự trước, chủ tịch đã trách lầm rồi”.

Hướng Phi nghe trợ lý Lâm nói trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh đôi mắt hờn trách, nụ cười ảm đạm của cô. Bản thân vô cùng hối hận và tự trách.

Yến Linh tay cầm ly rượu bỗng bị một bàn tay chặn lại, một bàn tay khác lấy ly rượu ra khỏi tay cô. Yến Linh quay đầu lại nhìn thấy anh đang chăm chú nhìn cô.

Hướng Phi chậm rãi quan sát từng biểu hiện trên gương mặt quen thuộc, bỗng nhiên nhìn thấy năm dấu tay in hằn trên gò má trắng mịn, cảm thấy giống như có ai đó cầm chùy nện vào ngực. Cánh tay đang cầm bàn tay cô buông ra, ôn nhu đưa lên muốn chạm vào, muốn xoa dịu sự đau đớn của cô.

Bàn tay vừa sắp chạm vào không ngờ Yến Linh nghiêng người tránh đi, cô nhìn anh đầy đối nghịch, nói: “Đây là chốn đông người, xin Hứa chủ tịch xin hãy tự trọng”.

Hương Phi ngẩn người cánh tay đang lơ lửng ở không trung vô lực buông thõng xuống, nhìn thẳng vào mắt cô hạ giọng nói: “Là hiểu lầm, thật xin lỗi”.

Yến Linh nhếch môi nhìn anh, cười lạnh nói: “Xin lỗi sao? Nếu lời xin lỗi có thể bù đắp được nỗi đau của người khác thì xã hội này đã không cần phải có pháp luật nữa”. Cô đẩy anh sang một bên bỏ đi.

Hương Phi nhìn theo cô, bàn tay nắm chặt. Cô nói đúng lời xin lỗi không có tác dụng gì cả, mọi việc đều đã xảy ra và kết thúc.

...

Bà Hứa ngạc nhiên nhìn thấy trợ lý Lâm đang dìu Hương Phi vào nhà. Bộ dạng của Hương Phi lếch thếch, giống như vì chuyện gì mà uống say đến quên trời đất, hai tay vung loạn xạ. Lần đầu tiên bà thấy cử chỉ nổi loạn của con trai cũng không khỏi thắc mắc.

Trước nay Hương Phi trong mắt bà luôn ngoan ngoãn, khuôn phép. Nếu phải vì giao tiếp khách hàng cũng chưa từng say đến thế này, bà đành đến bên cạnh phụ trợ lý Lâm một tay áp tải con ma men lên lầu.

Hương Phi xuống như không xương ngã phịch xuống nệm, miệng thì lẩm bẩm điều gì không nghe rõ. Bà Hứa đến gần cố gắng nghe kỹ hóa ra anh nhắc tới cô Yến Linh nào đó. Trong đầu bà liền hiện ra hình ảnh Hương Phi bị bạn gái bỏ rơi, thất tình nên tìm rượu giải sầu.

Bà gọi bà vú chăm sóc cho Hương Phi, sau đó nhìn trợ lý Lâm nghi ngờ hỏi: “Cô gái tên Yến Linh là ai vậy?”

Trợ lý Lâm có chút do dự, bởi vì câu chuyện của hai người này vốn không rõ ràng. Cho dù anh và Yến Linh ít khi tiếp xúc nhưng nhìn phong cách mộc mạc và trẻ con của cô anh cũng không có ác cảm, thậm chí có lúc thấy cô đáng yêu. Hôm nay bà Hứa đã hỏi tới thì đã lớn chuyện, chỉ e bà Hứa làm dữ Yến Linh sẽ chịu thiệt thòi.

Bà Hứa nhìn ra sự băn khoăn trong mắt của trợ lý Lâm, cất giọng đe dọa: “Cậu không nói trước sau gì tôi cũng biết, chỉ là đến lúc cậu muốn nói tôi cũng không có hứng thú để nghe. Cậu biết mình nên làm gì rồi chứ?”

Trợ lý Lâm sau lưng đổ mồ hôi lạnh, thận trọng nói: “Thưa bà chủ, chuyện này cũng khá dài dòng hay là xuống nhà ngồi xuống nghe tôi trình bày, bà thấy được không?”

Bà Hứa gật đầu sắc bén nhìn anh. Trợ lý Lâm chỉ biết lần này anh không thể bao che cho Yến Linh được, mọi chuyện trông chờ vào vận số của cô ấy vậy.

Trợ lý Lâm đem toàn bộ câu chuyện, từ lúc Hương Phi bảo anh đi điều tra về Yến Linh đến hiện tại, những chi tiết đều kể rõ ràng rành mạch, một câu cũng không dám dối trá.

Bà Hứa từ đầu đến cuối im lặng lắng nghe, không có biểu hiện đặc biệt hay phản ứng nào. Nét mặt bình thản giống như đang nghe một câu chuyện của một người xa lạ nào đó.

Trợ lý Lâm kể xong, nói: “Mọi chuyện là như vậy, thưa bà chủ”.

Bà Hứa bắt đầu đặt nghi vấn: “Theo anh cô Yến Linh đó là cô gái như thế nào?”

Trợ lý Lâm đáp: “Tôi đã tìm hiểu và làm việc chung với cô ấy một thời gian. Cô ấy hoàn toàn không giống những cô gái vây quanh chủ tịch trước đây, thậm chí đối với tâm ý của chủ tịch cũng không vì đó mà kên kiệu với mọi người. Bình thường ăn mặc cũng rất đơn giản không có vẻ đua đòi hay trưng diện”.

Bà Hứa hỏi tiếp: “Tính tình cô ta thì sao?”

Trợ lý Lâm giống như không cần suy nghĩ nói ngay: “Cô ấy có chút hồn nhiên và chất phát, trước nay không biết dùng tâm kế hay thủ đoạn với ai. Đôi lúc cũng rất bướng bỉnh và quật cường. Xem ra thì không thuộc loại coi trọng vật chất mà nghiêng về lối sống tinh thần hơn, đôi khi có chút tùy hứng”.

Bà Hứa nhìn trợ lý Lâm đối với cô gái này luôn miệng khen ngợi, sâu xa nói: “Xem ra trợ lý Lâm rất hiểu rõ cô bé này, vậy theo anh cô ấy là một cô bé tốt và đặc biệt sao?”

Trợ lý Lâm không dám khinh xuất, không biết ý tứ trong câu nói bà Hứa là gì, khéo léo nói: “Đó là những gì tôi nhận thấy trên biểu hiện của cô ấy trong thời gian qua, có lẽ bà chủ gặp cô ấy rồi sẽ có cách nhìn chính xác hơn”.

Bà Hứa nhàn nhạt nói: “Vậy mấy ngày tới phiền cậu sắp xếp, tôi muốn gặp cô ấy một lần. Đừng nói tôi là mẹ của Hướng Phi”.

Trợ lý Lâm cúi đầu: “Vâng tôi hiểu rồi”.

Bà Hứa xua tay ý bảo anh về, trợ lý Lâm gặp người chào một lần nữa rồi đi ra khỏi biệt thự.

Còn lại một mình, bà Hứa bắt đầu lập kế hoạch cho cuộc hẹn sắp tới”.

...

Hôm nay Hướng Phi từ sớm đã đi kiểm tra hoạt động của chi nhánh. Yến Linh theo lời dẫn của trợ lý Lâm đến khách sạn để đón tiếp một vị khách hàng mới của công ty.

Yến Linh hôm nay mặc một cái áo sơ mi màu xanh nhạt phối cùng với chiếc váy màu rêu. Thoạt nhìn trông như trang phục tuổi teen nhưng thể hiện sự thùy mị và nữ tính.

Yến Linh ngồi đợi ở sảnh, vừa rồi cô nhờ lễ tân thông báo với khách hàng có cô đến. Nhân viên lễ tân nói lại khách hàng bảo cô ngồi đợi bà ta xuống.

Không lâu sau có một phụ nữ đứng tuổi bước xuống. Theo trợ lý Lâm nói, khách hàng là một người việt kiều khoảng hơn năm mươi nhưng qua trang phục và da mặt mịn màng kia ước chừng mới độ bốn mươi. Cô đoán là bà ta hẳn phải chăm sóc da rất cẩn thận.

Yến Linh bước đến một bước, thân thiện cười với bà, tự giới thiệu: “Bà có phải là bà Lâm không? Tôi là nhân viên đại diện tập đoàn Hướng Đông đến để tiếp đón bà. Tôi họ Dương tên Yến Linh”.

Bà Phương nhìn cô bằng ánh mắt giống như người mua hàng ngắm món đồ, cẩn thận xem xét nó có đạt chất lượng hay không? Một lúc sau nét mặt hứng thú nói: “Tôi trước đây cũng từng sống ở Việt Nam một thời gian dài, cháu cứ gọi tôi là dì Phương được rồi. Còn cháu, tôi có thể gọi cháu là Yến Linh không?”

Yến Linh hứng chịu ánh mắt đánh giá của bà thì cả người không tự nhiên, bỗng nghe bà nói như vậy, cô cười tươi nói: “Dạ được, Dì Phương”.

Dì Phương rất nhanh đề nghị: “Mới gặp cháu ta đã thấy thích. Hôm nay cháu có thể đi cùng ta cả ngày không?”

Yến Linh gật đầu: “Vâng, cháu được cử đến đây để xem dì có cần gì thì hỗ trợ, dì muốn đi đâu cháu đi với dì”.

Dì Phương hơi suy nghĩ nói: “Ồ đây có món gì đặc sản cháu giới thiệu xem, chúng ta cùng đi ăn”.

Yến Linh hơi khó nghĩ, thật ra cô trong người không có nhiều tiền, trước khi đi cũng không tạm ứng của công ty. Bây giờ thì xong rồi, nếu đến nơi đắt tiền thì không có tiền trả, còn đến nơi rẻ tiền liệu có làm khách hàng phật ý không? Cô do dự nói: “Dì đợi cháu một chút, cháu vào toilet sẽ ra ngay?”

Dì Phương dễ dãi: “Được, ta đợi cháu”.

Yến Linh chạy vào toilet bấm số Hoài Trung gọi. Hoài Trung rất nhanh trả lời: “Alo, anh nghe đây”.

Yến Linh nôn nóng: “Anh Trung, hiện tại một mình em đi gặp khách hàng, bà ấy đề nghị đi ăn nhưng em không mang theo tiền nhiều, em phải làm sao bây giờ?”

Hoài Trung trấn an: “Đừng gấp, để anh nghĩ xem. Hay là như thế này đi, anh có một thằng bạn là chủ của một nhà hàng cũng khá, em cứ đến đó anh gọi cho nó hay trước. Em ăn xong nói với nhân viên một tiếng là được. Nhà hàng đó tên là...”.

Yến Linh như chết đuối vớ được cọc, nghe anh nói xong rồi rít cảm ơn rồi tắt máy.

Cô vui vẻ trở lại sảnh nói với dì Phương: “Bây giờ chúng ta đi thôi, chúng ta đi ăn ở nhà hàng nhỏ dì có ngại không?”

Dì Phương gạt đầu: “Cháu đừng khách sáo, ở đâu cũng được”.

Yến Linh đưa dì Phương vào nhà hàng Hoài Trung giới thiệu, nơi đây thuộc loại nhà hàng cao cấp chứ không phải chỉ khá như Hoài Trung nói, cô bị anh gạt rồi. Cô cùng dì Phương đi thang máy lên lầu bốn, hình như dì Phương nhìn cô có chút không hài lòng, không biết là vì không thích nơi này hay là vì lý do nào khác? Cô kéo tay dì Phương đi về một bàn gần cửa kính. Từ đây có thể nhìn thấy các tòa nhà cao tầng uy nghiêm của thành phố.

Dì Phương cất giọng hỏi: “Không gian ở đây cũng khá lắm, cháu thường đến đây sao?”

Yến Linh thật thà đáp: “Cháu là lần đầu đến đây, lúc trước cháu có nghe một người bạn giới thiệu nên hôm nay đến đây ăn thử”.

Dì Phương chỉ cười không nói gì, cầm menu chọn món.

Dì Phương gọi liền ba món, Yến Linh có chút hoảng nhìn giá tiền. Trong đầu thầm tính xem tháng lương này có đủ trả Hoài Trung không? Không biết không trả tiền có được lấy hóa đơn để về công ty thanh toán không?”

Dì Phương nhìn thấy cô hình như đang suy nghĩ chợt hỏi: “Cháu gọi món gì, chưa suy nghĩ ra à?”

Yến Linh lắc đầu: “Bao nhiêu đó là được rồi, gọi nữa sẽ lãng phí”.

Dì Phương nhìn cô khó hiểu, Yến Linh biết mình thất thố nên sửa lại: “Ý cháu là lúc sáng cháu đã ăn đến giờ còn no không biết ăn gì nữa, đợi chút sẽ gọi sau”.

Lén nhìn gương mặt dì Phương thấy dường như hơi giãn ra cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Món ăn được mang ra Yến Linh thật sự không có tâm trạng ăn uống. Dì Phương thấy cô giống như đang bồn chồn liền hỏi: “Cháu đang lo lắng điều gì sao?”

Yến Linh chối phắt, nhiệt tình gấp thức ăn cho bà, cô liếng thoảng: “Không có gì cả, đây đi ăn đi món này đi, nó ngon lắm”. Liền tay gấp mấy miếng vào chén dì Phương. Dì Phương trước nay chưa từng trải qua cảm giác trên bàn ăn có người quan tâm gấp thức ăn ỉn nhất thời có chút ngỡ ngàng, mỉm cười với cô.

Dì Phương thấy cô rõ ràng bộ dạng ăn rất ngon miệng, khi nãy còn bảo là no cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Từ lúc bước vào nhà hàng bà liền gạt phắt cách đánh giá của trợ lý Lâm về Yến Linh. Bà cảm thấy cô cũng giống như những cô gái ham hư vinh, thích những nơi hào nhoáng. Nhưng những biểu hiện hiện tại của cô vô cùng mâu thuẫn với lúc đầu. Bà không biết cô gái này thực sự là con người như thế nào?

Dì Phương nhìn sợi dây chuyền trên cổ Yến Linh liền bày ra vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: “Sợi dây của cháu đẹp quá, là cháu mua sao?”

Yến Linh nghe bà hỏi lúc này mới nhớ đến việc mình vẫn còn giữ sợi dây chuyền của Hướng Phi, cô lắc đầu nói: “Không phải, đây là chính sách quảng cáo mẫu mã của công ty qua nhân viên thôi. Dì thấy nó như thế nào?”

Dì Phương không trả lời, không tin vào đáp án này hỏi tiếp: “Như thế là tặng không cho nhân viên sao? Mỗi nhân viên đều có à? Đãi ngộ công ty thật tốt”.

Yến Linh ánh mắt đượm buồn nói: “Không lâu nữa sẽ trả lại rồi, đáng lẽ trả từ sớm, chỉ là cháu quên mất thôi”.

Dì Phương nhìn cô cũng không nói gì. Yến Linh bị chạm vào tâm sự riêng tư cũng không có hứng thú nói nữa.

Đến lúc ăn xong thanh toán tiền, dì Phương nhiệt tình đòi trả, Yến Linh ngăn lại. Cô nói: “Cháu mời dì, dì đừng khách sáo”.

Nói xong cô bảo với phục vụ: “Phiền cô nói với quản lý, tôi tên Yến Linh, buổi tiệc này nhờ bạn tôi thanh toán dùm”.

Cô nhân viên dường như đã được dặn trước hỏi Yến Linh: “Bạn của chị tên Hoài Trung đúng không? Anh ấy đã dặn trước rồi”.

Yến Linh mỉm cười: “Đúng vậy, cảm ơn cô”.

Nhân viên phục vụ rời đi, không hiểu sao Yến Linh có cảm giác khi nghe nhắc đến tên Hoài Trung, ánh mắt của dì Phương nhìn cô hơi thiếu thiện cảm, chẳng lẽ họ quen nhau hay là cô suy nghĩ nhiều quá?”

Dì Phương chợt băng quơ hỏi: “Hoài Trung là bạn trai cháu à? Cậu ta tốt với cháu lắm phải không?” Bà gượng cười nói: “Vấn đề này hơi riêng tư cháu không tiện nói thì thôi”.

Yến Linh cười với bà: “Không có gì không tiện đâu dì, anh Trung là bạn thân của cháu cũng là người mà cháu đang mai mối cho đứa bạn thân”.

Dì Phương ngạc nhiên hỏi: “Ra vậy. Cậu ấy chắc là điều kiện rất tốt”

Yến Linh thờ ơ nói: “Có lẽ vậy”.

Dì Phương thăm dò: “Cháu không biết rõ sao? Cháu không để tâm?”

Yến Linh có hơi khó chịu, cô không thích đem vật chất vào câu chuyện, cũng không thể mất lịch sự trước khách hàng, chỉ nói: “Tiền bạc có lúc không có ý nghĩa gì cả, bởi vì ai cũng có thể có khả năng lấy được nó từ tay người khác. Vì vậy không cần phải quá để ý”.

Dì Phương có lẽ nhìn ra sự gay gắt trong câu nói của cô nên im lặng suy nghĩ không hỏi thêm gì nữa.

37. Chương 37

Bị kẹt trong thang máy.

Kết luận của bà Hứa đối với biểu hiện ngày hôm nay của Yến Linh có thể nói bằng hai chữ: “Hài lòng”.

Từ lúc ra khỏi nhà hàng, hai người bắt đầu đi vào trung tâm thương mại, bà cố tình muốn tặng Yến Linh một bộ quần áo, bảo cô tùy ý chọn lựa coi như bà cảm ơn cô đã mời cơm. Bà quả không nghĩ Yến Linh một mực từ chối, mãi đến khi bà cương quyết ép buộc cô mới miễn cưỡng đồng ý. Quả nhiên nằm ngoài dự tính của bà, Yến Linh đi đến gian hàng giảm 50% cẩn thận chọn một bộ mặc thử.

Bà Hứa tuy chưa nói là mất mặt nhưng cũng ngượng khi ánh mắt nhân viên bán hàng nhìn bà, bà cũng không nghĩ cô sẽ hành động như vậy cuối cùng không kịp trở tay.

Bà Hứa cũng chọn mấy bộ, Yến Linh cũng có chút kiến thức tư vấn cho bà vài bộ vừa mắt. Điểm này làm cho bà có chút ưng ý.

Hai người đi đến quầy mỹ phẩm, lĩnh vực này Yến Linh như người mù đi chợ, một chút kiến thức cũng không có. Bà Hứa hỏi loại nào cô cũng mờ mịt không biết, có khi còn nói loạn tác dụng. Bà thực sự không hiểu gương mặt trang điểm kỹ hiện tại là tự cô làm hay thuê muốn ở đâu ra nữa.

Không để bà thắc mắc quá lâu cô đã lí nhí nói: “Những cái này cháu không biết. Bình thường cần cháu đều ra tiệm trang điểm, thật là xin lỗi cháu làm dì mất hứng rồi”.

Bà Hứa quả thật lúc đó chỉ muốn cười to, không ngờ cô bé ngây thơ đến vậy. Thế cũng tốt bà không phải lo sau này Hướng Phi bị vợ lấn lướt. (Tác giả: Tôi xiu, bà đúng là khéo lo quá, con trai bà còn ai dám ức hiếp sao?)

Ông Hứa ngồi bên cạnh nghe vợ mình đang huyền thuyên khen ngợi con bé cũng có chút lấy làm lạ, thậm chí đoán cô bé kia quả là giỏi chỉ có một ngày đã lấy được lòng của bà, chẳng bù với ông ngày đó theo đuổi bà đến hai năm.

Ông Hứa trầm giọng nói: “Con bé đó thật sự không có gì với Hoài Trung sao? Tôi lo tụi nó nhập nhằng dẫn đến anh em bất hòa. Hơn nữa ba của Hoài Trung đã mất sớm nó vốn thiệt thòi hơn Hướng Phi nhà ta. Bà xem xét cẩn thận hãy tính”.

Bà Hứa nói: “Tôi đã hỏi trợ lý Lâm rồi, cậu ấy nói hai đứa không có gì bất thường. Có lẽ con bé không thích Hoài Trung đâu. Tôi để ý lúc nhắc đến Hoài Trung con bé vẻ mặt rất thần nhiên không giống như nói về người yêu”.

Ông Hứa gật đầu: “Vậy thì tốt. Thế bà định giảng hòa tụi nó thế nào đây?”

Bà Hứa vẽ mặt đắc ý: “Tôi tất nhiên là có cách hay, ông đợi mà xem”.

...

Đạo này nhiệt độ ở phòng chủ tịch đã rơi xuống độ âm, e rằng không khí này so với mùa đông đang tràn về còn đáng sợ hơn, có khả năng nơi này sắp sửa thành Bắc Cực.

Từ ngày xảy ra chuyện hiểu lầm nghiêm trọng đó, lập tức Hoàng Uyên chị chấm dứt hợp đồng đại diện tại Hướng Đông. Sau đó là sự việc bị phanh phui trên mấy tạp chí lá cải. Yến Linh đối với việc này chịu không ít ủy khuất, hứng chịu những lời phê phán của mọi người.

Thời điểm này đang cận tết công việc quả là rất nhiều, mọi người tăng ca đến chín giờ vẫn chưa làm xong, chỉ hạn thời gian quá ít không đủ để hoàn thành công việc.

9h30 Yến Linh cẩn thận sắp xếp văn kiện cất vào tủ hồ sơ khóa lại. Cô cầm túi xách chuẩn bị về, Hướng Phi thấy cũng đã trễ cũng đứng lên nói: “Khuya rồi, để tôi đưa về”.

Yến Linh chân không dừng lại tiếp tục đi vào thang máy, Hướng Phi tắt hết đèn trong phòng nhanh chóng đi theo cô cũng vừa kịp lúc, trước khi cửa thang máy đóng lại. Yến Linh ánh mắt nhìn chằm chằm con số hiển thị trên thang máy đang chậm thay đổi như muốn nhanh chóng tránh xa anh.

Thang máy vừa đến tầng bốn đột nhiên dừng lại, đèn cũng vụt tắt, hình như là bảo vệ không biết có người còn ở lại nên đã ngắt điện. Yến Linh nhất thời hoảng hốt, tưởng đến hậu quả thang máy có thể bị rơi xuống hoặc chết ngạt trong đây sợ hãi lắp bắp: “Làm...làm sao bây giờ?”

Hướng Phi trấn an: “Không sao, đừng lo lắng để anh gọi bảo vệ”.

Anh liên tục gọi mấy cuộc điện thoại reo nhưng không có ai nghe máy. Anh bước đến đập vào cánh cửa thử đẩy ra nhưng vô ích.

Yến Linh giọng run run: “Không...được ...sao?”

Hướng Phi thở ra : “Không có ai ở đó có lẽ họ đi đâu đó, rất nhanh sẽ trở lại thôi, yên tâm”.

Yến Linh làm sao có thể yên tâm, tình huống này cô từng nghe nhưng không nghĩ có lúc mình chính là nạn nhân. Cô ngồi thu người ở góc thang máy.

Hướng Phi không nghe tiếng cô, theo ánh sáng xanh mờ nhạt của điện thoại anh thấy cô đang ngồi co ro vào góc, chắc là rất hoảng sợ. Anh bước đến ngồi bệt xuống bên cạnh cô nói: “Đừng sợ, còn anh bên cạnh, sẽ không sao đâu”.

Yến Linh mỗi ngày đối với anh vì những chuyện trước đây vẫn cố tình xa cách, ngay lúc này đang trong tình huống nguy kịch cảm thấy bao nhiêu chuyện xảy ra đều không quan trọng nữa, sà vào lòng anh.

Hướng Phi tay trái dịu dàng nắm tay cô, cảm thấy rất lạnh. Anh cầm tay cô cho vào áo mình nói: “Tay em lạnh quá, như vậy sẽ ấm hơn”.

Hai người im lặng không nói gì, một lúc sau Hướng Phi chợt nhớ ra một việc nói: “Để anh gọi cho người khác bảo họ quay lại công ty giúp chúng ta”.

Nhưng lời vừa dứt thì ánh mắt hiện lên sự thất vọng: “Điện thoại không có sóng”.

Anh cảm giác cả người Yến Linh như run lên, anh xiết chặt đôi tay ôm cô vào lòng: “Có anh đây, đừng lo lắng gì cả”.

Yến Linh im lặng một lúc trong lòng anh nhỏ giọng nói: “Em sẽ không sợ”.

Hương Phi lấy tay vuốt tóc cô, cử chỉ thân thiết giống như ngày nào. Yến Linh không nhận được nhỏ giọng nói: “Em xin lỗi, ngày sinh nhật đã khiến anh mất mặt đến như vậy”.

Hương Phi lắc đầu: “Em không có lỗi, chính anh không tốt. Là anh đã làm em buồn”.

Yến Linh hỏi: “Vì sao hôm đó anh bỏ em lại đó, có phải vì anh không cần em không?”

Hương Phi xúc động: “Không phải, là anh sai, anh không nên giận em. Đáng lẽ anh phải kiên nhẫn và lắng nghe suy nghĩ của em”.

Bên ngoài thang máy dường như có tiếng động hình như là nhân viên đến mở cửa thang máy. Chỉ nghe bên ngoài giọng người đàn ông nói: “Hứa chủ tịch, anh sao rồi?”

Hương Phi trầm giọng: “Không sao, mau tìm cách mở ra đi”.

Giọng người đàn ông nói: “Thang máy hỏng rồi, tôi cố gắng tìm mọi cách cứu cậu ra ngoài, xin cậu cứ bình tĩnh”.

Bỗng giọng bà Hứa vang lên: “Hương Phi con không sao chứ?”

Hương Phi ngạc nhiên không ngờ mẹ anh có mặt ở đây, anh trấn an: “Mẹ đừng lo, con vẫn ổn”.

Bà Hứa hơi run: “Mọi người đang cố gắng con kiên nhẫn thêm một chút”.

Lúc này Yến Linh trong lòng anh hơi thở yếu ớt, anh lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy”.

Yến Linh tay nắm chặt áo anh: “Em không sao, em muốn ngủ”.

Hương Phi hoảng hốt: “Không được ngủ, em phải tỉnh táo. Mau, mau nói chuyện với anh đi”.

Yến Linh giống như con mèo nhỏ lười biếng vùi vào ngực anh nói: “Nếu họ không cứu kịp, chúng ta sẽ như thế này chết đi. Anh có hối hận không?”

Hương Phi cầm tay cô đưa lên mặt của mình nói: “Chỉ cần có em bên cạnh, anh không còn gì phải hối hận cả.”

Yến Linh giọng nói nhẹ như hơi thở: “Em cũng vậy, em có một câu nói với anh, anh có muốn nghe không ?

Hương Phi nói nhanh: “Nghe, anh đang nghe đây”.

Yến Linh cố gắng nói từng chữ: “Em muốn nói là dù anh có nguyện ý bên cạnh em suốt đời hay không, riêng em, em tình nguyện mãi bên cạnh anh, mãi mãi”.

Cánh tay cô đang ôm anh từ từ buông xuống, Hương Phi hoảng hốt lớn tiếng gọi: “Yến Linh, mau tỉnh dậy.”

“ ... ”

Anh lay người cô thật mạnh, sợ hãi: “Em có nghe anh nói không? Mau tỉnh lại. Tỉnh lại đi”

“...”. Vẫn không có câu trả lời. Hương Phi vực cô ngồi dậy đối diện anh, nhưng cả người cô như thân cây bị gãy ngã ập vào anh. Anh dựa người vào tường thì thầm bên tai cô: “ Anh chấp nhận, anh lúc nào cũng tình nguyện bên cạnh em . Em có nghe thấy không? Anh yêu em, rất yêu em”. Cánh tay anh ghì chặt cô đôi mắt thất vọng, bất lực nhìn cánh cửa vẫn đóng.

Bất ngờ cánh cửa vụt mở, Hương Phi hai tay lập tức lao đảo đứng lên ôm Yến Linh lao ra ngoài như cơn lốc. Trong đầu anh chỉ có một ý niệm: “Yến Linh không thể chết, cô ấy nhất định phải sống”.

38. Chương 38

Về nhà Hướng Phi ra mắt.

Trong phòng bệnh, Yến Linh lúc này đã được chuyển từ phòng cấp cứu sang phòng VIP. Hiện tại đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Hướng Phi suốt đêm không ngủ, đôi mắt không ngừng quan sát nét mặt của cô. Đến khi nhìn thấy gương mặt chuyển từ trắng bệch sang chút hồng hào thì mới thở phào nhẹ nhõm. Anh cầm tay cô áp vào mặt của mình, thầm nghĩ: “Sau này sẽ không dễ dàng buông tay cô ra nữa, anh sẽ luôn mãi nắm chặt tay cô”

Nhớ lại lúc mới ra khỏi thang máy, ngay lập tức anh ôm cô từ lầu bốn chạy bộ xuống tầng trệt. Sau đó bế cô đặt vào xe tự mình lái xe thẳng đến bệnh viện. Trên đường đi anh đã dùng vận tốc cực hạn của xe thậm chí vượt qua rất nhiều đèn đỏ, mấy lần suýt va vào xe khác. Hình như ở một ngã tư còn bị giao thông chặn lại nhưng anh không còn thì giờ, cố tình tăng tốc phóng qua trước ánh mắt sững sờ của họ.

Vừa vào đến bệnh viện anh ôm cô chạy thẳng vào phòng cấp cứu. Hành động chớp nhoáng dọa các bác sĩ, y tá một phen thất kinh vì ngờ bệnh viện bị đánh cướp. Anh đặt cô lên giường lập tức tóm lấy một bác sĩ đang bất động gần đó, đôi mắt lạnh lẽo ra lệnh: “Đứng nhìn làm gì? Mau cứu người đi, là mạng người, biết chưa?”

Vị bác sĩ tuy thấy anh điên cuồng như vậy có chút sợ hãi nhưng nhìn thấy bệnh nhân nằm trên giường sắc mặt đã trắng bệch lập tức hoàn hồn, đi đến kiểm tra. Cô gái tim tuy đã gần như ngừng đập nhưng người còn ấm chưa hẳn sẽ hết hi vọng, anh ta lớn tiếng gọi y tá phối hợp nhanh chóng cứu người.

Trong phòng y tá và bác sĩ đang bận rộn cứu người, lúc này một y tá khác bước vào chắc là phụ giúp. Cô ta thấy anh vẫn còn trong phòng, liền gắt: “Anh mau ra ngoài đi, anh đứng đây vướng chân làm gì? Anh biết cách cứu người sao?”

Hướng Phi tuy đang nóng lòng nhưng biết lời cô ta cũng không sai, thực sự anh tuy lo lắng nhưng không thể giúp được gì, luyến tiếc đưa mắt về phía Yến Linh rồi bước ra ngoài.

Đến lúc bác sĩ Nam nhận được tin vội vã đi đến thì thấy Hướng Phi giống như người “đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than”, đi đi lại lại trước phòng bệnh. Nhìn thấy bác sĩ Nam đi tới anh liền bước về phía ông, nói: “Chú...”

Ông Nam hiểu ý ngắt lời: “Muốn vào phải không? Đi thôi.”

Hướng Phi theo ông Nam mở cửa vào. Cô y tá lúc nãy thấy anh liền bực mình nói: “Ai cho anh vào đây? Anh...”

Bất ngờ cô nhìn thấy ông Nam đang đứng bên cạnh thấp giọng nói: “Giám đốc”.

Ông Nam từ tốn nói: “Cậu ấy là cháu tôi, không phải theo quy định đâu”.

Hướng Phi bước đến giường bệnh. Anh hỏi bác sĩ: “Cô ấy sao rồi? Có cứu kịp không?”

Vị bác sĩ có chút bất mãn với thái độ uy hiếp của anh khi nãy nhưng vì đã quen chứng kiến cảnh người nhà bệnh nhân kích động nên lúc này điềm đạm nói: “Đã qua giai đoạn nguy hiểm, hiện tại hơi thở còn yếu cần phải thở oxy, có thể trong mười hai giờ nữa sẽ tỉnh lại”.

Bác sĩ Nam nói: “Nếu qua giai đoạn nguy hiểm thì chút nữa đưa sang phòng đặc biệt au hồi phục.”

Bác sĩ kia gật đầu: “Vâng.”

Lúc này Hướng Phi đã kéo ghế ngồi bên cạnh cô, nắm tay cô mỉm cười nói: “Cái mạng nhỏ này cuối cùng cũng nhặt về được rồi.”

Bác sĩ Nam nhìn thấy cử chỉ ngờ nghệch của anh thì thầm cười. Từ lâu ông đã đoán ra cô bé đó chính là người trong lòng của Hướng Phi, hiện tại thì có thể hoàn toàn khẳng định. Ông thầm nói: “Không lâu nữa Hứa gia sẽ có tin vui đây.”

...

Yến Linh đôi mi chớp chớp mấy cái, sau đó hoàn toàn mở ra nhìn thấy trước mặt một màu trắng toát, dường như là trong bệnh viện. “Chẳng lẽ là ảo giác, cô còn chưa chết sao?”

Hướng Phi vừa chớp mắt, cảm giác bàn tay nhỏ bé trong tay mình đang ngo nguẩy liên tỉnh dậy. Thấy cô đã tỉnh, anh hỏi: “Em đã tỉnh rồi, bây giờ trong người cảm thấy như thế nào? Để anh gọi bác sĩ.”

Yến Linh nắm tay anh mơ màng hỏi: “Em còn sống thật sao? Có phải em mơ không?”

Hướng Phi đưa tay véo má cô hỏi: “Có nghe đau không?”

Yến Linh tròn mắt nhìn anh không hiểu. Anh nói: “Tất nhiên là sống thật rồi, em có tướng phú quý, sẽ sống đến một trăm tuổi để hưởng phúc.”

Yến Linh nghi ngờ: “Lời này là anh nói hay thầy bói nói?”

Hướng Phi nói: “Ai nói cũng vậy, nhất định là thật. Yên tâm chưa?”

Lúc này có tiếng gõ cửa. Bà Hứa và bác sĩ Nam cùng bước vào. Cả hai cười với cô. Cô nhận ra bác sĩ Nam, sau đó quay qua người phụ nữ bên cạnh ngạc nhiên hỏi: “Sao lại là dì? Sao dì biết cháu bị bệnh nằm ở đây?”

Hướng Phi nghe Yến Linh nói, cau mày nhìn cô rồi lại nhìn bà Hứa nói: “Hai người quen nhau sao?”

Bà Hứa cười gượng. Ông Nam nói luôn: “Tất nhiên là quen, sự việc lần này cũng là do mẹ cháu sắp đặt, tiếc là phút cuối ngoài dự tính thang máy bị hỏng.”

Hướng Phi hơi giận nhìn bà, nói: “Mẹ à, đây là việc tốt của mẹ làm đó sao? Suýt nữa là hại chết con dâu của mẹ rồi đó.”

Yến Linh còn đang kinh hoảng vì câu nói của bác sĩ Nam, cô không nghĩ dì Phương chính là mẹ của Hướng Phi. Đã vậy anh còn nói linh tinh, cô phụng phịu nói: “Ai nói sẽ lấy anh mà đã tự nhận. Em còn chưa biết đâu.”

Hướng Phi không nao núng, nheo mắt nói: “Vậy hôm qua ai nói tình nguyện bên anh mãi mãi?”

“...”. Yến Linh hai má đỏ bừng cúi đầu, bàn tay vịn vào tấm nệm.

Bác sĩ Nam đến bên cạnh kiểm tra sức khỏe cho cô, nói: “Đã ổn, khả năng hồi phục tốt lắm, chiều nay có thể xuất viện.”

Bà Hứa bước đến gần thân mật nói: “Linh à, bác có nấu canh gà cho con tắm bổ, con ráng uống hết. Chiều nay xuất viện đến nhà bác ăn cơm, ba của Hướng Phi cũng nóng lòng biết mặt cháu lắm.”

Yến Linh không dám nhìn bà chỉ lí nhí nói: “Vâng ạ.”

Bà Hứa nhìn Hướng Phi hơi cười rồi bước ra ngoài.

...

Yến Linh nhắm mắt như đang ngủ say. Hướng Phi ngồi bên cạnh thấy cô như vậy cười nói: “Đừng giả vờ nữa, đến nhà anh rồi. Mau vào ra mắt ba chồng tương lai.”

Yến Linh lúc nghe bà Hứa nói đã định trốn tránh ai ngờ Hướng Phi kiên quyết bắt cóc cô từ bệnh viện mang đến đây. Trong lòng vô cùng hồi hộp không biết ba của Hướng Phi có khó khăn hay không? Cô nhớ lại ánh mắt đánh giá của bà Hứa khi lần đầu gặp đã cảm thấy sợ hãi.

Yến Linh rầu rĩ: “Nếu ba anh không hài lòng em thì sao? Nếu ba anh ngăn cản, anh và em có phải sẽ xa nhau không?”

Hướng Phi bật cười: “Em xem phim Hàn Quốc nhiều nên bị ám ảnh à? Ba của anh sẽ không làm gì em đâu. Ba anh tính tuy hơi nghiêm nghị nhưng tốt lắm, còn nữa em đáng yêu như vậy ba anh nhất định yêu thích.”

Yến Linh băn khoăn: “Nhưng cũng không loại trừ trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Anh nói xem trước đây anh đưa bạn gái về nhà ba anh có phản ứng gì?”

Hướng Phi nghiêm mặt nhìn cô, nói: “Em là người con gái anh duy nhất đưa về nhà ra mắt ba mẹ, trước giờ anh chưa từng đưa cô gái nào về nhà cả.”

Yến Linh thấy anh có vẻ phật ý cô ái ngại nói: “Em xin lỗi. Tthôi được bây giờ chúng ta vào thôi”. Cô hít sâu một hơi, đôi mắt hừng hực ý chí tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe”.

Hướng Phi thấy dáng vẻ này kéo tay cô lại, cười nói: “Em như vậy chỉ sợ dọa ba anh đứng tim mất, em định đi lên võ đài quyết đấu đó à?”

Yến Linh ỉu xiu nhìn anh: “Như vậy phải làm sao?”

Hướng Phi nói: “Làm thế này”. Dứt lời anh cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn. Yến Linh còn đang bất ngờ trong phút chốc cảm giác nụ hôn của anh đem lại cho cô sự che chở, yêu thương đến vô hạn, bao lo lắng trong lòng cũng tan biến.

Hướng Phi luyến tiếc rời môi ra khỏi đôi môi nhỏ nhắn của cô nói: “Thả lỏng đi, hiện tại có tốt hơn không?”

Yến Linh gật đầu: “Khá hơn rồi”.

Anh lập tức nói: “Vậy được, vào nhà thôi”.

Ông Hứa đang ở sofa đọc báo nhìn thấy Hướng Phi nắm tay Yến Linh bước vào nhà. Anh kéo tay cô đến trước mặt ông, nói: “Thưa ba, đây là Yến Linh bạn gái của con. Con đưa cô ấy về nhà ra mắt ba”.

Yến Linh nghe ông Hứa ngắn gọn “uhm” một tiếng cô càng hoảng hơn, bàn tay bấu chặt vào tay Hướng Phi, từ đầu đến cuối không dám nhìn lên, nhỏ giọng nói: “Chào bác trai”.

Ông Hứa thấy cô nhút nhát như vậy buông tờ báo xuống, nhìn cô nói: “Hướng Phi nó kể về bác thế nào mà cháu sợ bác đến như vậy? Cháu cứ thoải mái đi đừng căng thẳng quá, bác đã có nghe bác gái kể về cháu”.

Yến Linh nghe ông nói vậy ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trước mặt một trung niên, gương mặt cương nghị, mái tóc đã điểm sương nhưng thần thái vẫn còn hồng hào. Cô những tưởng cha của Hướng Phi đối với cô sẽ xa cách, khắc khe không nghĩ đôi mắt ông lại hòa ái như thế liền mỉm cười với ông.

Ông Hứa nói: “Hai đứa ngồi xuống đi.”

Yến Linh bên cạnh Hướng Phi ngồi xuống, lúc này nỗi sợ đã không còn, đối với ông chỉ có sự tôn kính và quý mến.

Ông Hứa cất giọng nói: “Thằng con trai của bác hơi hư hỏng một chút, cháu đã phải uất ức rồi. Sau này nếu nó có làm gì cháu buồn cứ nói bác biết, bác sẽ dạy dỗ nó”. Câu cuối cùng thanh âm có hơi cứng rắn.

Yến Linh vội vàng lắc đầu: “Dạ không đâu, anh Phi đối với rất tốt.”

Ông hứa gật đầu: “Vậy được”.

Lúc này Hướng Phi bỗng hỏi: “Mẹ đi đâu rồi ba?”

Ông Hứa hơi cười nói: “Đang ở trong bếp lấy công chuộc tội, hai đứa ngồi chơi chút nữa ăn cơm với tối luôn”.

Yến Linh nói: “Vậy để cháu vào phụ bác gái.”

Hướng Phi nhướn mày nhìn cô: “Em biết nấu ăn sao?”

Yến Linh bí hiểm: “Chút nữa anh biết”.

Nói xong cúi đầu chào ông Hứa sau đó theo lối theo chỉ dẫn của Hướng Phi đi vào bếp.

Buổi cơm diễn ra trong không khí ấm cúng, Yến Linh cũng nấu một món canh, bà Hứa luôn miệng khen cô giỏi giang, nào là là hiếm có cô gái nào thời buổi này còn chịu khó học nấu nướng cô, nào là ngoan ngoãn. Yến Linh được khen cũng chỉ khiêm tốn lắc đầu.

Ăn xong bà Hứa bảo Yến Linh ở lại ngủ nhưng cô khéo léo từ chối. Ông Hứa đối với điểm này của Yến Linh cảm thấy hài lòng, dù sao ông cũng khá bảo thủ, đối với việc hai đứa còn chưa đám cưới ông không muốn bị người ngoài đàm tiếu.

Hương Phi dừng xe trước cổng trọ của Yến Linh, chợt nói: “Lúc này ba anh nói chúng ta nên kết hôn trong tết, em thấy thế nào?”

Yến Linh ngượng ngùng: “Còn phải thưa chuyện với ba mẹ em nữa, em không thể tự quyết định. Còn nữa, anh còn chưa có cầu hôn em”.

Hương Phi nheo mắt nói: “Em muốn anh cầu hôn như thế nào đây?”

Yến Linh lườm anh nói: “Anh tự nghĩ đi, em nói trước nếu không lãng mạn, em sẽ không đồng ý.”

Hương Phi chau đầu nói: “Em cho anh chút gợi ý đi”.

Yến Linh nghiêm mặt: “Đây chính là thành ý của anh, em không nói đâu”. Bỗng dưng giấy tiếp theo khẽ chồm qua hôn nhẹ lên môi anh rồi nhanh chóng nhảy xuống xe. Cô vẫy tay nói: “Nụ hôn này là khách lệ”.

Hương Phi được cô chủ động không khỏi bất ngờ, cả người lâng lâng như đang bay lên chín tầng mây. Đến khi bừng tỉnh chỉ còn nhìn thấy bóng cô khuất dần sau cánh cổng.

Anh lẩm bẩm: “Lãng mạn, làm sao mới được gọi là lãng mạn?”

39. Chương 39

Cầu hôn.

Sáng nay có sự kiện lạ làm cho toàn thể nhân viên của tòa nhà sững sốt, giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh đáp phi thuyền vào trái đất.

Chính vì còn có ai không biết nguyên tắc ngầm của Hương Đông chính là “trong công ty không có tư tình”. Ấy vậy mà hai vị lão đại của Hương Đông, cũng là nhân vật chủ chốt có nghĩa vụ làm gương ọi người, chính thức công khai phá bỏ nguyên tắc.

Đồng hồ điểm 08:00 giờ, chiếc xe Audi bóng loáng từ cổng tiến vào bãi đậu xe, tiếp đến là người ngồi ở vị trí tài xế chậm rãi mở cửa bước xuống. Trên người anh ta mặc một bộ vest đen, trông có vẻ lạnh lùng và vô cảm nhưng đôi mắt mang thần sắc ôn nhu. Anh ta đi vòng qua phía ghế phụ mở cửa, một cô gái ngượng ngùng bước xuống, cả tòa nhà giây phút vang lên tiếng “ồ” ngạc nhiên. Tiếp đó anh ta tự nhiên đưa tay vòng qua eo của cô gái thể hiện quyền sở hữu của mình. Hai người cứ vậy đi vào thang máy, hành động này đã làm biết bao cô gái ngưỡng mộ và ao ước.

Không cần phải đoán cũng biết hai người này chính là Hương Phi và Yến Linh.

Thang máy vừa đóng lại. Sau đó, ngoài cổng một chiếc Mercedes đỏ chói mắt cũng lù lù tiến vào bãi đậu xe. Trình tự giống như cặp đôi mới rồi nhưng có điều khác là cặp đôi này vô cùng hoàn hảo. Nam thanh nữ lịch và hành động chưa đến mức buồn nôn như hai người kia, họ chỉ tay trong tay sánh vai mà thôi. Lần này thì âm thanh ngạc nhiên không có mà thay vào đó là tiếng thở dài thất vọng. Tất nhiên là vì phó chủ tịch trẻ tuổi, đẹp trai quả thật đã bị Hà Vy xinh đẹp tóm mắt.

Mọi người ai oán kêu thảm: “Hôm nay là ngày quỷ gi thế này, còn chưa đến lễ tình nhân cơ mà”.

Kết quả, hiệu suất làm việc ngày hôm nay của mọi người giảm xuống đáng kể, đến nỗi Hương Phi phải dùng thể thủ đoạn trấn áp sơ đẳng và tàn ác nhất, đó là trừ thưởng cuối năm, mọi người mới hoảng vía tập trung vào công việc.

...

Trong phòng chủ tịch Yến Linh nhăn mặt nói: “Em đã nói là khoan hãy công khai, anh xem mọi người đều chê cười rồi”.

Hướng Phi mắt nhìn chăm chú vào biểu đồ doanh số, nói với cô: “Lo gì, trước sau gì mọi người cũng biết thôi.”

Yến Linh băn khoăn: “Nhưng vừa rồi chúng ta hình như có hơi phô trương thì phải?”

Hướng Phi tỉnh bơ nói: “Ai yêu nhau mà không vậy. Anh cố ý làm như vậy đấy.”

Ách, Yến Linh quả thật bó tay với cái kiểu nói chuyện này của anh, giống như kiểu người giàu ném tiền sau đó tuyên bố: “Tôi có tiền nên có quyền đấy, ai dám làm gì nào?”

Một lúc sau Hướng Phi nói: “Ngày mai là sinh nhật anh, chúng ta sẽ nghỉ ngơi một ngày.”

Yến Linh bất ngờ: “Sao anh không nói sớm, em còn chưa chuẩn bị quà cho anh.”

Hướng Phi khoát tay: “Không cần đâu, ngày mai em đi cùng anh là được rồi.”

Yến Linh nói: “Em có cần chuẩn bị gì không?”

Hướng Phi lắc đầu: “Không phải rườm rà đâu, ngày mai mình “di phục xuất tuần”.

Yến Linh hớn hờ reo lên: “Hay quá”.

Hướng Phi nhìn cử chỉ trẻ con này của cô trong lòng rộn ràng niềm vui. Ngày mai anh sẽ có tiết mục thật chu đáo đảm bảo cô “nhớ mãi không quên”.

...

Sáng sớm, Hướng Phi đã đứng trước cửa phòng Yến Linh gọi: “Yến Linh, xong chưa?”

Yến Linh đáp: “Xong rồi, em ra ngay đây”.

Yến Linh nhanh tay kéo chốt cửa. Hôm nay cô mặc áo thun trắng cùng với quần Jean xanh đậm, bên ngoài khoác áo khoác Jean cùng màu với quần, chân mang giày thể thao vừa có vẻ linh hoạt lại rất thoải mái.

Trước mặt Yến Linh, Hướng Phi hôm nay phong cách khá trẻ trung: Anh mặc một cái áo sơ mi trắng, quần Jean màu tối, chân mang giày thể thao. Có điều là tay áo anh không cài nút như có vẽ tùy tiện, cổ áo thì mở hằn hai cúc đầu trông ngang ngược, phóng túng. Yến Linh lần đầu tiên thấy anh ở bộ dạng này, thật là bất ngờ nhìn đến ngây người.

Hướng Phi thấy ánh mắt ngạc nhiên của cô cười khê: “Sao vậy, hôm nay mới thấy anh đẹp trai sao?”

Yến Linh mơ màng hỏi: “Lúc còn là sinh viên anh có từng mặc như thế này không?”

Hướng Phi lắc đầu: “Ngoại trừ lần sinh nhật em thì đây là lần thứ hai anh mặc quần áo kiểu này”.

Yến Linh nghiêm mặt: “Sau này anh chỉ được mặc thế này khi đi cùng em thôi, biết không?”. Cô thật sự lo lắng không có cô bên cạnh, bộ dạng này của anh sẽ hấp hồn rất nhiều người nha.

Hướng Phi thân mật véo mũi cô, nói: “Tuân lệnh, bây giờ chúng ta đi thôi. Anh vẫn còn nhiều bất ngờ nữa dành cho em”.

Ra đến cổng, Hướng Phi cầm tay cô đến bên cạnh chiếc SH, nói: “Hài lòng không?”

Yến Linh nhìn anh, tận đáy lòng thốt lên: “Tuyệt lắm”.

Hướng Phi cho xe dừng ở quán phở lần trước. Đậu xe xong nắm tay cô kéo vào quán, hành động vô cùng tự nhiên. Yến Linh giống như người mộng du đi theo sau anh.

Hôm nay quán không đông khách như lần trước, không gian có hơi thoáng hơn. Ông chủ thấy hai người ngồi xuống bước đến hỏi: “Cô cậu ăn gì?”

Hướng Phi nói: “Cho bọn cháu hai tô phở đặc biệt”.

Ông chủ gật đầu cười với Hướng Phi: “Lần này đã hòa với bạn gái rồi à?”

Hướng Phi gật đầu nói: “Vâng ạ”.

Ông chủ quán chỉ hỏi vậy, sau đó quay người đi lấy phở cho họ. Yến Linh khó hiểu nói: “Chú ấy nói vậy là sao? Anh từng quay lại đây sao?”

Hướng Phi lắc đầu: “Chú ấy nhận nhầm người thôi”.

Yến Linh tuy không tin nhưng anh đã phủ nhận cũng đành chịu, cô quyết tâm lúc khác sẽ bắt anh nói rõ ràng mọi chuyện.

Rời khỏi quán phở hai người đi đến công viên văn hóa Đầm Sen. Yến Linh giống như đứa trẻ ham chơi và hiếu động, lập tức xông vào khu trò chơi cảm giác mạnh.

Buổi trưa hai người ăn tại nhà hàng Thủy Tạ, Yến Linh sau một lúc chơi mệt lã người hiện tại đang rất đói, món ăn vừa mang lên ánh mắt cô sáng rực, bàn tay cũng linh hoạt di động trên đĩa thức ăn. Hướng Phi ngồi đối diện thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho cô, đôi lúc ôn nhu nói: “Ăn từ từ thôi, coi chừng bị nghẹn.

Ăn xong, Yến Linh đôi mắt lại dán vào danh mục trò chơi, Hướng Phi hỏi cô: “Em biết chơi bowling không?”

Yến Linh lắc đầu: “Không biết”.

Hướng Phi nhiệt tình nói: “Dễ lắm, anh dạy em”. Nói xong nắm tay cô đi về hướng khu trò chơi bowling.

Hướng Phi tay cầm trái bóng, thao thao hướng dẫn Yến Linh từ cách giữ bóng đến kỹ thuật ngắm, kỹ thuật vung tay, bước chân như thế nào. Rất nhanh cánh tay anh vung lên trái bóng theo đường thẳng bay về phía trước chạm vào kegel, các kegel theo dây chuyền ngã rạp, Yến Linh vỗ tay tán thưởng: “Anh giỏi quá, thắng rồi”.

Hướng Phi cười cười đưa trái bóng cho cô nói: “Đến lượt em”.

Yến Linh theo hướng dẫn của anh thực hành đáng tiếc cô tay không đúng kỹ thuật bóng chưa lăn đến đường băng đã dừng lại. Cô thở dài kêu lên: “Ôi, không được rồi”.

Hướng Phi lắc đầu cầm trái bóng đến bên cạnh cô, cầm lấy tay cô hướng dẫn từng động tác một. Quả nhiên lần này trái bóng lăn đến đường băng, các kegel lần lượt ngã xuống. Yến Linh reo lên vui sướng: “Được rồi, em làm được rồi”.

Hướng Phi nhìn cô, động viên nói: “Tiếp tục đi”.

Không có Hướng Phi cầm tay hướng dẫn tuy là không thể thành công như ý nhưng Yến Linh một mực kiên trì, sau cùng cũng ghi được bàn thắng. Hướng Phi thấy cô chơi đến mồ hôi nhễ nhại lấy khăn bước đến bên cạnh lau cho cô. Hành động quan tâm này làm Yến Linh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hai người tiếp tục đến khu câu cá sấu, hai người chơi một lúc thì trời cũng đã xế chiều. Yến Linh quyến luyến rời khỏi công viên. Hướng Phi thấy vẻ mặt cô, nói: “Sau này anh lại đưa em đến”.

Yến Linh nhìn anh: “Thật không?”

Hướng Phi cầm tay cô, ánh mắt kiên định nói: “Chỉ cần em thích, anh sẽ đi cùng em”.

Yến Linh xúc động ôm chầm anh: “Cám ơn anh, cám ơn anh thật tốt với em”.

Anh vuốt tóc cô nói: “Ngốc quá cám ơn gì chứ. Bây giờ chúng ta đi thôi”.

Yến Linh tròn mắt hỏi: “Đi đâu?”

Hướng Phi cười bí hiểm: “Sinh nhật anh”.

Yến Linh theo chân Hướng Phi bước chân lên con tàu, đây là nhà hàng nổi, mô hình rất được ưa chuộng hiện nay.

Trên tàu tối om, Yến Linh ngạc nhiên nói: “Sao không có đèn, còn khách mời nữa chưa ai đến sao?”

Hướng Phi nhìn cô nói: “Anh chỉ mời một mình em thôi. Bây giờ em nhắm mắt lại anh sẽ dành cho em một bất ngờ”.

Yến Linh nghi hoặc nhắm mắt lần theo bước chân anh từng bước từng bước đi vào trong. Cô cảm nhận con thuyền lúc này bắt đầu rời bến.

Cô nôn nóng hỏi: “Mở mắt được chưa?”

Nghe giọng Hường Phi bên cạnh nói: “Em mở mắt ra đi”.

Yến Linh mở mắt ra nhìn thấy khung cảnh trước mắt, gương mặt thất thần lấp lắp: “Anh, cái này anh chuẩn bị sao?”

Hường Phi nhướn mi nói: “Có thích không?”

Yến Linh như người phàm tục lần đầu nhìn thấy tiên giới, tâm tình vui sướng và hân hoan, lại thấy ánh mắt nhu hòa của anh, một cảm giác hạnh phúc dạt dào xâm chiếm, cả người giây phút lâng lâng như ở thiên đường. Cô nói: “Thích, thích lắm. Có phải giống như mơ không?”

Hường Phi bước đến bên cạnh cô: “Tất nhiên là không, đây là sự thật”.

Yến Linh nhìn cả không gian ngập tràn cánh hoa hồng và bong bóng trái tim. Mùi hương hoa dịu dàng thoang thoang trong không khí đem lại cảm giác thư thái và dễ chịu. Ánh sáng từ trong những chiếc bong bóng phát ra đủ các màu làm cho người ta hoa mắt. Cả căn phòng lung linh huyền ảo nửa hư, nửa thực.

Toàn bộ rèm cửa được vén lên. Cô nhìn ra bên ngoài nghe gió thổi nhẹ nhẹ, nhìn xuống sông mặt nước lặn tấp nập. Đêm nay trăng sáng càng khiến cho khung cảnh càng thêm lãng mạn và thi vị.

Hường Phi bất ngờ bước đến đối diện Yến Linh quỳ xuống một chân, hai tay nâng chiếc nhẫn trước mặt cô, ánh mắt chân thành nói: “Yến Linh, gả cho anh nhé!”

Yến Linh ánh mắt ngơ ngẩn nhìn anh, môi mấp máy như muốn nói lại không thể nói. Cô im lặng tay chân quên cả cử động.

Hường Phi vội vàng nói tiếp: “Anh biết trước đây anh đã không tốt làm em phải buồn, làm em phải vì anh mà rơi nước mắt. Anh biết anh có nhiều khuyết điểm làm cho em phải đắn đo cân nhắc. Nhưng sau này anh tình nguyện thay đổi, anh tình nguyện sửa chữa những sai lầm, tật xấu của mình. Anh sẽ toàn tâm toàn ý bên cạnh em, mang lại hạnh phúc cho em, để em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất. Yến Linh, nhận lời lấy anh nhé!”

Hường Phi mắt thấy cô vẫn đứng đó bất động trong lòng hoang mang lắm lắm: “Lẽ nào còn chưa được, Thiên Hào không phải đã nói nhất định là thành công hay sao?”

Yến Linh như đang trong cơn mơ nghe những câu này nhất thời bừng tỉnh đùng đùng nổi giận: “Cái gì? Anh dám không có thành ý nhờ người khác bày cách? Có phải đoạn tình cảm suốt trước vừa rồi cũng là học thuộc trả bài không? Hừ, anh thật quá đáng, đừng hòng em gả cho anh”.

Nói xong quay đầu định rời khỏi, Hường Phi hoảng hốt đứng dậy từ phía sau ôm chặt lấy cô gấp gáp nói: “Lời tuy là học nhưng thành ý là thật, tình cảm cũng là thật. Yến Linh cho anh một cơ hội được không?”

Yến Linh trong lòng giận dữ. Cô biết anh tốt với cô, cô biết anh là thành tâm thành ý nhưng ngay cả lời cầu hôn cũng dám sao chép của người khác, thật là đáng giận. Còn nữa, từ lúc quen nhau đến nay ba tiếng kia anh còn chưa nói. Chẳng lẽ anh ngay cả ba tiếng “anh yêu em” cũng không thể nói sao? Có người con gái nào mà không muốn nghe chính miệng người mình yêu nói lên điều đó chứ.

Cô gỡ tay anh ra nhưng tay anh ôm cô rất chặt, giống như “thà chết không buông”, cô giận nói: “Anh hôm nay thất bại rồi, mau buông tay ra”.

Hường Phi hít mạnh một hơi xoay người cô đối diện với anh, ánh mắt tha thiết nhìn cô, trầm giọng: “Từ lúc chúng ta thoát khỏi thang máy anh đã thầm nhủ anh sẽ không bao giờ buông tay để em rời khỏi anh. Yến Linh anh thật lòng yêu em, làm vợ anh đi”.

Tuy lời lẽ không chau chuốt nhưng xuất phát từ trái tim, Yến Linh đôi mắt long lanh nhìn anh hỏi: “Anh nói anh yêu em, là thật lòng yêu có phải không?”

Hường Phi lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy, anh yêu em. Dù cho tương lai có như thế nào anh cũng không thay đổi. Sau này mỗi ngày đều bên cạnh em, yêu thương che chở cho em. Em hãy nhận lời cầu hôn của anh, có được không?”

Yến Linh gương mặt mẫn nguyện nhìn anh gật đầu. Hường Phi cầm bàn tay cô lên, lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô. Anh nói: “Từ bây giờ anh sẽ trói buộc em bên cạnh anh, em mãi mãi sẽ đi bên đời anh. Em nguyện ý không?”

Yến Linh cúi đầu nhỏ giọng đáp: “Em tình nguyện”.

Sau đó hai người ngồi bên nhau ngắm cảnh. Yến Linh dựa đầu vào anh nhìn lên vầng trăng tròn, gương mặt cô rạng ngời hạnh phúc. “Hạnh Phúc”, cuối cùng hai chữ này cô có thể nắm chặt trong tay. Ai nói anh và cô hai tầng lớp khác nhau? Ai nói cô và anh không xứng đôi? Ai nói họ không thể bên nhau chứ?

Ngay từ đầu có ai tin giữa họ sẽ có tình yêu, nhưng bây giờ thì cô tin. Cô tin rằng trên đời không có điều gì là tuyệt đối, mọi việc đều có thể xảy ra giống như tình yêu của anh và cô vậy. Chỉ cần hai người tình nguyện, chỉ cần hai người đồng cảm và hiểu nhau. Mọi khó khăn khi đó chỉ là thử thách.

Giống như câu nói: “Ở đâu có sự sống, nơi đó sẽ có tình yêu.”

The end

40. Chương 40

Chúng ta không phải không có cảm giác.

Sáng sớm Hoài Trung trên tay đang cầm tách café người dựa vào ghế. Đôi mắt mơ màng nhìn làn khói mỏng, hương vị café nhẹ nhàng truyền qua mũi tạo nên cảm giác hưng phấn. Anh khẽ nhấp một ngụm, nhắm mắt lại từ từ cảm nhận sự thanh tỉnh và thoải mái.

Bất ngờ, ly café trên tay bị ai đó giật mạnh, sau đó dằn lên bàn đánh”cộp” một tiếng. Anh mở mắt nhìn, trước mặt Hà Vy đôi mắt trừng trừng giận dữ nhìn anh. Tách café vừa giăng từ tay anh lúc này song sánh ra bên ngoài. Anh nhăn mặt hỏi: “Mới sáng sớm đã muốn gây chuyện? Cô bị động kinh à?”

Hà Vy không quan tâm đến thái độ của anh, cất giọng chất vấn: “Chẳng phải tôi đã ngăn anh không được đến phá rối buổi coi mắt lần này rồi sao? Sao anh còn đến đó phá đám hả?”

Hoài Trung khoát tay: “Chuyện này không liên quan gì với tôi cả, hơn nữa tôi cũng không phải người cô thuê đến để giúp cô giải vây, là tự tôi thích đến đây.”

Hà Vy nghe cái giọng ngang ngang, nóng mũi hỏi: “Tôi đắc tội gì với anh mà anh lại đi phá tôi hết lần này đến lần khác? Kiếp trước anh có thù với tôi sao?”

Hoài Trung nhếch môi: “Nhắc chi kiếp trước xa quá vậy, chẳng phải kiếp này cô đã nợ tôi sao? Nếu không có cô phá đám tôi và Yến Linh bây giờ đã ở chung một chỗ rồi. Vì vậy tôi không thể nào để cô thản nhiên hưởng hạnh phúc, tôi bắt cô phải trả lại những thiệt hại đã gây ra cho tôi”.

Hà Vy phân tích: “Yến Linh và Hường Phi họ là một đôi, anh chỉ là người thứ ba. Tôi làm vậy cũng muốn giúp anh thoát khỏi cảnh khó xử thôi. Dù không có tôi Yến Linh cũng không chọn anh”.

Hoài Trung nghe Hà Vy nói liền nói lại: “Vậy thì tôi cũng nghĩ như cô thôi, tôi thấy cô cũng không xứng với tay bác sĩ đó, không có tôi chắc gì anh ta đã chọn cô”.

Hà Vy nghe cái giọng khiêu khích kia thì cơn giận càng bùng lên, cô nói: “Anh có biết trước khi anh đến chúng tôi nói chuyện rất hợp ý không? Vậy mà anh xuất hiện làm đảo lộn mọi thứ. Bây giờ trong mắt anh ta tôi có lẽ là loại gái lăng nhăng không ra gì. Tôi tại sao bắt hạnh gặp phải người như anh kia chứ?”

Hoài Trung nghe cô nói thì nhớ lại chuyện tối hôm qua. Quả thật, lúc đó anh thấy họ đang nói chuyện rất hòa hợp, không hiểu sao cảnh đó làm anh vô cùng khó chịu. Anh vội đi mua một bó hoa hồng thật to, sau đó chạy đến bàn cô cất giọng giận dữ: “Em đã nhận lời cầu hôn của anh cơ sao lại còn hẹn hò cùng gã đàn

ông khác. Hà Vy em coi anh là gì vậy? Trong lòng em có phải đối với tình yêu chỉ là chơi đùa không? Em trả lời anh đi?”

Hà Vy thấy anh xuất hiện gương mặt tái lại vì tức, còn chưa kịp nói anh đã nói tiếp: “Anh mặc kệ những người đàn ông trước đây đã bị em bỏ rơi như thế nào? anh không quan tâm em đối với tình cảm không nghiêm túc nhưng anh hi vọng em đối xử công bằng với anh, được không?”

Hà Vy nghiêng răng quát: “Anh nói điên khùng gì vậy, anh có mau về đi không?”

Hoài Trung sững sờ, quăng bó hoa xuống đất. Anh buồn bã nói: “Thôi được, anh sẽ không làm phiền em nữa. Anh sẽ hủy hôn, em cứ làm những gì mà em thích. Chào em”.

Nói xong lùi thủi bước ra cửa, gương mặt lại hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ buồn bã đó mà lộ ra một nụ cười gian, chỉ là không ai nhìn thấy.

Hoài Trung trở về hiện tại nhìn dáng vẻ giận của cô, nhẹ giọng nói: “Chẳng phải là coi mắt thôi sao? Theo tôi thấy hẳn cùng lắm chỉ là bác sĩ từ nước ngoài về, ngoại hình thì cũng khá thì có gì nữa đâu. Mẹ cô rồi sẽ giới thiệu người mới tốt hơn cho cô thôi”.

Hà Vy quắc mắt nhìn anh: “Anh nghĩ đơn giản vậy sao? Lần này mẹ tôi cho người theo dõi, còn chụp ảnh nữa. Mẹ tôi nói nếu hôm nay tôi không đưa anh về nhà ra mắt thì tôi sẽ bị đuổi khỏi nhà, bà cũng lập tức viết giấy từ con luôn”.

Hoài Trung giật mình: “Nghiêm trọng vậy sao?”

Hà Vy hung hăng nhìn anh nói: “Anh đã gây phiền phức cho tôi, tối nay anh phải đi cùng tôi về nhà gặp ba mẹ tôi”. Cô ngừng lại ánh mắt đe dọa: “Nếu anh không đi hợp đồng bên Đại Hoa cũng sẽ không có đâu, anh đừng có thách tôi. Tôi muốn đình công”.

Hoài Trung mím môi nhìn cô, thấy cô dường như bị bức đến đường cùng mới giận như vậy. Anh nói: “Được tối nay tôi đi cùng cô, được chưa?”

Hà Vy đưa ra yêu sách: “Anh nghĩ cách làm ba mẹ tôi không hài lòng anh.”

Hoài Trung gật đầu: “Dễ thôi, tôi ăn nói lung tung, uống rượu làm loạn là được chứ gì. Chỉ sợ họ sẽ bắt tôi bỏ tù chứ đừng nói là bắt rết”.

Hà Vy mỉm cười: “Tốt lắm”.

...

Vào đến cửa, Hoài Trung chủ động nắm tay Hà Vy nói: “Như thế này mới giống”, sau đó thản nhiên cùng cô đi vào.

Vừa vào đến phòng khách, Hà Vy nhìn thấy ba mẹ cô đang ngồi trò chuyện với khách. Người khách đó ngồi quay lưng nên cô không nhìn rõ mặt, cô cất giọng nói: “Thưa ba mẹ, hôm nay con dẫn anh Trung về nhà ra mắt”.

Cô vừa dứt lời, ba người trong phòng khách đồng thời nhìn về hướng này, cô vừa thấy mặt người khách thì cười vui vẻ nói: “Dì Hân mới tới chơi”.

Dì Hân cũng mỉm cười nhìn cô, chỉ là anh mắt có hơi khác lạ.

Cô nghi ngờ không hiểu, tay khẽ kéo tay Hoài Trung, ra hiệu anh chào ba mẹ cô nhưng Hoài Trung bên cạnh không hiểu sao vẫn đứng yên không động đậy. Cô quay đầu nhìn anh nói nhỏ: “Còn không mau chào người lớn”.

Hoài Trung khước môi giật giật, hồi lâu nói ra một câu làm Hà Vy muốn lăn đùng ra xỉu: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

Hà Vy trầm nghĩ năm nay cô đã làm gì nên tội mà cứ bị sấm bủa tới ầm ầm thế này. Cô bất đắc dĩ hỏi nhỏ Hoài Trung: “Dì Hân thật là mẹ anh?”

Hoài Trung không cần suy nghĩ lập tức gật đầu.

Hà Vy còn đang hoảng quá không biết sàm sao lại nghe bà Lương vui vẻ nói: “Hân xem, tụi nó không ngờ lại đang quen nhau. Lần này hai chúng ta có thể thực hiện điều ước năm xưa, con chúng ta sẽ lấy nhau rồi.”

Dì Hân cười nói: “Đúng vậy trùng hợp quá. Mình cũng thực bất ngờ. Chúng ta nhân dịp này bàn bạc hôn sự của hai đứa luôn đi.”

Bà Lương tán thành: “Hay lắm, để xem nên trong tết hay qua tết sẽ tốt đây?”

Hà Vy còn đang mờ mịt nghe hai người nói đến đây bỗng tỉnh nói: “Không được, con không đồng ý”.

Ba người đồng loạt bắn ánh mắt nghi ngờ lên người cô. Hà Vy hơi hoảng giả lả nói: “Chuyện này hệ trọng, tụi con muốn thảo luận một chút”.

Nói xong nắm tay Hoài Trung kéo vào phòng mình.

...

Vừa đóng cửa lại Hà Vy lập tức cất giọng chất vấn: “Sao anh không nói gì hết vậy? Sự tình đã thế này anh vẫn còn bình tĩnh được sao?”

Hoài Trung nhướn mày đáp: “Cô nói tôi nên làm thế nào? Chẳng lẽ quay đầu bỏ chạy?”

Hà Vy không hài lòng nói: “Dù không như vậy anh cũng phải có chút thái độ chứ?”

Hoài Trung tỉnh bơ nói: “Thì tôi đã tỏ thái độ rồi đấy thôi, họ muốn sao thì cứ làm như vậy?”

Hà Vy nổi giận: “Anh đùa sao? Là hôn nhân đấy anh biết không? Nếu bữa bãi lấy một người sẽ không có hạnh phúc.”

Hoài Trung gương mặt có chút giận bước đến gần Hà Vy, ánh mắt nguy hiểm nói: “Cô cho rằng lấy tôi là bữa bãi, tùy tiện?”

Hà Vy lý sự cùn: “Hai người không yêu nhau lấy nhau sẽ không hạnh phúc, tôi và anh hoàn toàn không có cảm giác càng không nên lấy nhau.”

Hoài Trung nhếch môi: “Cô muốn cảm giác, được lắm”. Nói xong cúi đầu xuống đặt lên môi cô nụ hôn.

Hà Vy cảm giác đất trời xoay chuyển, trong đầu mờ mịt không phân biệt được phương hướng, giống như đang đi giữa sa mạc khô nóng tìm được nguồn nước. Đôi môi anh ẩm áp, nhu hòa từng bước làm cô tan chảy, từng bước thiêu rụi lý trí của cô. Trong một lúc nào ngừng hoạt động, hai tay vô thức đặt lên eo anh.

Hoài Trung giống như được kích lệ nồng nhiệt hôn cô, hai người cứ như muốn kéo dài mãi. Một lúc sau Hà Vy như muốn hệt hơi dựa người vào anh, đến lúc này Hoài Trung mới luyến tiếc rời khỏi môi cô, khẽ hỏi: “Như thế nào, em có cảm giác chưa?”

Hà Vy lúc này thần hồn thần phách vẫn còn lưu lạc nơi đâu, im lặng không trả lời. Hoài Trung bên tai cô trầm giọng nói: “Không phải là không có cảm giác, mà là chưa đến lúc. Chúng ta hãy thử một lần theo sắp đặt của người lớn, được không?”

Hà Vy vẫn còn chưa tỉnh táo ngập ngừng: “Việc này...”

Hoài Trung cắt ngang lời cô: “Đừng cố chấp quá khứ, bắt đầu từ bây giờ chúng ta sẽ tìm hiểu nhau. Anh sẽ làm tất cả cho em hạnh phúc, tin anh.”

Hà Vy nghi ngờ nhìn vào mắt anh: “Anh sẽ không coi em là người thể thân hay là vui đùa chứ?”

Hoài Trung ánh mắt nghiêm túc nói: “Anh không phải loại người đó, tuy là đối với Yến Linh đã từng có một đoạn quá khứ nhưng hiện tại bọn anh là bạn. Từ nay anh chính thức theo đuổi em. Cho anh một cơ hội, được chứ?”

Hà Vy nhìn ánh mắt chân thành, gương mặt nghiêm túc của anh bất giác có chút tin tưởng, mỉm cười nói: “Được”.

Hoài Trung nét mặt giãn ra ôm cô vào lòng nói: “Hà Vy, hãy tin anh.”

41. Chương 41

Kết hôn.

Hôm nay 30 tháng chạp. Khắp nơi hoa nở, bướm bay đầy trời, người người tâm trạng háo hức đến nhà hàng dự hôn lễ.

Có lẽ tử vi hôm nay là ngày tốt nên trùng hợp Yến Linh, Hà Vy, Thảo Nguyên đồng thời bước lên “xe bông”.

Hôn lễ được tổ chức ở một nhà hàng bậc nhất thành phố, chia ra ba sảnh. Mỗi sảnh mọi người đều chỉnh tề chuẩn bị đón tiếp tân lang và tân giai nhân.

Xe hoa của Thảo Nguyên đến trước, Quốc Nguyên gương mặt tràn đầy hạnh phúc bước đến bên cạnh nắm tay cô dâu tiến vào lễ đường. Dưới sự chúc phúc của hai họ và quan khách, cô dâu cúi đầu e thẹn, chú rể về mặt mắt mẩn ngượng.

Xe hoa của Hà Vy đến tiếp theo, Hoài Trung môi nở nụ cười rạng rỡ, bước đến hôn lên trán cô dâu, sau đó nắm tay cô vào lễ đường. Mọi người trầm trồ ngưỡng mộ đôi “trai tài gái sắc” này, tiếng vỗ tay như pháo nổ. Hà Vy đôi má ửng hồng, Hoài Trung cũng hồi hộp nắm chặt tay cô.

Còn mười phút nữa là đến giờ làm lễ cô dâu của Hướng Phi đang ở đâu?

Yến Linh cả buổi sáng bị bắt dậy sớm rồi bị áp tải đến trung tâm thẩm mỹ. Hiện tại cảm thấy ngọt ngào muốn đi dạo một vòng, sau đó tự mình đi đến nhà hàng. Cô lấy cớ đi vệ sinh trốn luôn ra ngoài, vẫy tay đón một chiếc taxi. Cô kéo đuôi áo cưới dài chui vào xe.

Bác tài xế là một trung niên thấy cô bộ dạng như vậy đoán là đào hôn liền hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

Yến Linh tâm tình khoan khoái hít sâu một hơi nói: “Chú chạy thẳng miễn sao đúng chín giờ có mặt tại nhà hàng XXX ở đường XXX là được.”

Bác tài xế theo yêu cầu của cô cho xe chạy dạo một vòng. Hôm nay 30 tết, không khí náo nhiệt, mọi người đi chợ mua hoa, mua thức ăn đón mừng năm mới. Cô nghĩ đến tối nay bên cạnh Hướng Phi đón giao thừa trong lòng rộn rã niềm vui.

Một lúc sau, đồng hồ điểm 08:55. Yến Linh ra hiệu bảo bác tài xế mau chóng quay lại đường cũ đến nhà hàng. Bác tài xế nhìn đường một chút nói: “Bị lạc đường rồi, để tôi quay lại”.

Yến Linh cười khổ nhưng thấy ông ta cũng căng thẳng như vậy chỉ giục chạy nhanh, ngoài ra không nói thêm gì nữa, sợ ông bị phân tâm.

09:10, chiếc taxi đang bon bon lăn bánh bỗng dừng lại. Yến Linh giật mình nói: “Sao vậy chú?”

Chú tài xế xuống xe kiểm tra một chút quay lại, nói: “Xe chết máy, cô đợi chút tôi sửa thử xem sao.”

Yến Linh nổi giận: “Chú sửa xong chắc cháu cũng khỏi lấy chồng luôn”.

Sau đó mở cửa xe bước xuống. Trước khi đi còn đá vào xe một cái nói: “Đồ đáng ghét”.

Tình hình sau đó chính là cô dâu hai tay cầm đuôi áo, mang giày cao gót mười phân hồi hải chạy trên đường, mọi người đi đường phải một phen kinh hoàng.

Lại nói ở trung tâm trang điểm, khi phát hiện ra Yến Linh mất tích vội chia nhau đi tìm, một lúc sau gọi điện thoại báo cáo cho Hướng Phi.

09:15 Hướng Phi lòng như lửa đốt, ngay cả ông Hứa vốn trầm tĩnh lúc này nét mặt cũng lộ vẻ lo ngại. Lúc này hai sảnh kia đã bắt đầu khai tiệc không khí tưng bừng.

Hướng Phi đã hết kiên nhẫn, cầm điện thoại gọi cho Yến Linh, trong lòng lo lắng cô đổi ý bỏ trốn.

Điện thoại reo hết nhạc chờ vẫn không có người nghe máy. Hướng Phi lúc này thực sự đã tưởng đến cảnh cô hối hận không muốn lấy anh, bàn tay nắm tại chiếc điện thoại, có nguy cơ nó sẽ đi vào thùng phế liệu.

Lúc này trợ lí Lâm đến bên cạnh, e dè nói: “Bên trung tâm thẩm mỹ báo lại Yến Linh không thấy đâu nữa”.

Quan khách bắt đầu xôn xao, Hướng Phi tức giận bấm số gọi lại một lần, bỗng một giọng đàn ông nghe máy: “Alô”

Hướng Phi nghe giọng ông ta trong đầu hiện lên hình ảnh bọn bắt cóc tổng tiền. Anh lạnh lùng hỏi: “Các ông muốn gì?”

Tên kia giả ngu: “Tôi không muốn gì cả.”

Hướng Phi ra lệnh: “Tôi muốn nghe tiếng Yến Linh, ông mau đưa điện thoại cho cô ấy”.

Tên kia đáp: “Hiện tại thì không được, anh đợi sau đi”.

Hướng Phi thương lượng: “Ông muốn thế nào mới thả cô ấy?”

Tên kia im lặng hình như đang suy nghĩ rất nhiều.

Hướng Phi đe dọa: “Ông có biết việc làm của ông là phạm pháp không? Tôi nói lần cuối nếu ông không thả cô ấy ra tôi sẽ báo công an bỏ tù ông, cả cuộc đời còn lại ông sẽ không thấy được mặt trời.”

Nghe những lời của Hướng Phi bác tài xé hoảng sợ tắt điện thoại, hai tay run run nhìn nó lẩm bẩm: “Tôi chỉ thay con trai làm tài xế có một ngày đã phạm tội rồi sao?” Ông quả thật tự nhủ sau này không bao giờ dám nữa.

Hướng Phi buông điện thoại, mọi người nhìn anh nét mặt căng thẳng. Hướng Phi lập tức hướng cửa lớn đi tới. Dáng đi có vẻ vội vã.

Hướng Phi vừa ra đến cửa nhà hàng nhìn thấy Yến Linh đầu bù tóc rối, nét mặt lo sợ đang chạy vội vào, tay cầm đuôi áo, bước chân loạng choạng. Anh kích động lập tức chạy đến ôm cô vào lòng nói: “Anh định đi tìm em, không ngờ em đã thoát ra được. Em có sao không?”

Anh nhìn một lượt thấy trên người cô không có vết thương mới thấy yên tâm. Yến Linh thở hổn hển nói: “Trễ giờ rồi mau vào lễ đường thôi.”

Hướng Phi cảm thấy chuyện sau này nói cũng được, cầm tay cô đi vào. Yến Linh vừa nhắc chân thì “ối” một tiếng ngồi xuống. Đôi giày cao gót bị gãy, chân cô cũng sưng mọng nước. Hướng Phi thấy cô chật vật vô cùng đau lòng, cúi người bế cô đi vào.

Yến Linh được đưa vào phòng trang điểm lại. Lúc này mọi người vây quanh. Cô theo sự thực kể lại tình hình, Hướng Phi giận đến trán nổi gân xanh chỉ cô nói: “Em, em...” Thực tế cũng không biết nói gì, sau đó tức tối bỏ tay xuống lặng lẽ thở dài.

Yến Linh tròn mắt hỏi: “Sao anh ấy giận như vậy?”

Thiên Hào giáo huấn cô: “Em lớn rồi sao lại không suy nghĩ vãn cứ tùy hứng như vậy? Hôm nay là ngày trọng đại thế mà em thản nhiên đi dạo nữa. Em rể không bóp chết em đã may lắm rồi, em làm mọi người một phen lo lắng. Suýt chút nữa đi báo cảnh sát vì nghĩ em bị bắt cóc”.

Yến Linh ngỡ ngàng: “Nghiêm trọng như vậy sao? Em thật không nghĩ tới.”

Hướng Phi nghe cô nói quả thật khóc không ra nước mắt.

Bởi vì cô dâu chân bị đau, nên chú rể đặc biệt bế cô dâu ra lễ đường. Mọi người lại một phen chấn động, vỗ tay như sấm. Yến Linh ngượng ngập trốn vào ngực Hướng Phi.

MC sau một tràng thao thao bất tuyệt, khen ngợi hết lời tiếp đến tuyên bố nghi thức trao nhẫn.

Hướng Phi nhìn Yến Linh nói: “Đưa tay em đây”.

Yến Linh theo thói quen đưa tay phải cho anh. Hướng Phi gõ đầu cô: “Đồ ngốc, là tay trái”.

Yến Linh ầm ỨC nhìn anh, nâng bàn trái trước mặt anh. Sau đó tương tự anh đưa tay cho cô đeo nhẫn vào.

MC tiếp tục nói: “Bây giờ sẽ là nghi thức uống rượu giao bôi.”

Hai người vòng tay mình qua tay người kia đưa ly rượu lên môi. Yến Linh do đã đổi thành đôi giày thấp nên so với Hướng Phi lúc này thật thấp. Cô khẽ nhón chân không may động đến ngón chân sưng phồng, đau quá kêu “á” một tiếng ngã vào Hướng Phi, cả ly rượu hoành tráng đổ lên bộ lễ phục trắng tinh của anh.

Hướng Phi vừa giận vừa bất đắc dĩ, quả thật không biết phải làm thế nào. Ánh mắt tối lại nhìn cô, Yến Linh thấy anh giận dữ chỉ biết cắn môi, cụp mắt ra vẻ biết lỗi.

Hướng Phi thật sự phát hiện ra ở bên cạnh Yến Linh không chỉ có kiên nhẫn là đủ mà nhất định có một thứ cần phải lưu ý, đó là: “Đừng bao giờ nghĩ đến thể diện”.

Không biết cuộc sống tương lai sau này của anh còn thăm đến thế nào đây???

42. Chương 42

Chân tướng.

Thân chào bạn đọc, tôi là Lê Nam. Tính đến thời điểm này Hướng Phi và Yến Linh đã kết hôn gần hai tháng.

Gần đây tôi nhận được những thắc mắc của độc giả về hành động: “Hướng Phi vô tâm bỏ bạn gái trên đường, sau đó không rõ ràng tuyên bố qua lại với Hoàng Uyên. Còn có việc ngộ nhận của ông chủ quán phở”. Vì vậy Lê Nam tôi đành phải hao tốn một chút tâm tư, bắt cóc chủ tịch Hứa chất vấn.

Địa điểm chất vấn chính là quán café sân thượng. Tôi tâm tình khoan khoái ngồi đối diện anh chàng được phong là “hoàng tử sáng giá”.

Hướng Phi lạnh nhạt nhìn tôi hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Tôi lập tức nói: “Thông tin anh cung cấp không đầy đủ, hiện tại độc giả đang có chút thắc mắc nên tôi phải tìm anh để hỏi rõ ràng?”

Hướng Phi bất mãn nhìn tôi: “Phiền phức quá, cô cứ tùy tiện bịa ra là được.”

Tôi lắc đầu phân tích: “Làm sao được, làm sao tôi biết nội tâm anh lúc đó chuyển biến thế nào? Còn nữa anh là nhân vật tôi khổ cực bồi đắp, hết lời khen ngợi, làm sao có thể qua loa được”.

Anh ta bị tôi nói “tràng giang đại hải” một hồi quyết định hợp tác, sau đây là tự sự của anh:

“Hôm đó chính là lần đầu tiên trong đời tôi chật vật như vậy, quả thật trong lòng có chút kích động. Tôi nhận thấy hành động của cô ấy thật ngớ ngẩn, càng tức giận bản thân mình không tự chủ cùng cô làm những chuyện ngốc nghếch. Vì thế tôi đã lớn tiếng trách mắng cô ấy.

Đáng tiếc cô ấy đã phản ứng quá mạnh mẽ, cô ấy còn vì chuyện bé như hạt đậu kia mà muốn chia tay với tôi. Tình cảm chúng tôi khó khăn xây dựng được, cô ấy một câu nói chia tay, muốn buông xuôi tất cả.

Tôi giận cô ấy xem nhẹ tình yêu này, tôi giận cô ấy đã không giống như tôi đặt người yêu vào vị trí quan trọng nhất. Tôi giận cô ấy bình thản lập lại lời đề nghị chia tay.

Vì tôi không muốn nhất thời tức giận sẽ có hành động làm tổn thương cô ấy. Tôi không muốn vì một phút nông nổi mà chia tay. Tôi muốn cả hai chúng tôi cùng bình tĩnh để suy nghĩ. Nhất là cô ấy, tôi phải trừng phạt cô vì lỗi lầm này. Lần này tôi quyết tâm không dung túng cô ấy nữa.

Tôi đón taxi về nhà. Trong lòng vẫn còn nguyên cơn giận. Một lúc sau trợ lý Lâm gọi điện thoại báo tôi có một chút rắc rối bên phía đối tác, họ yêu cầu tôi ra mặt giải thích. Vì thế tôi lập tức chuẩn bị gặp họ.

Tôi về đến nhà đã là mười giờ tối. Tôi bỗng dưng lo lắng cô ấy sẽ gặp chuyện nhưng tôi còn đang nuôi ý định trừng phạt cô ấy, vì thế tôi quyết định đợi cô ấy gọi cho tôi trước.

Liên tục hai ngày cô ấy không đi làm, cơn giận của tôi như bùng lên mạnh mẽ, cứ mỗi lần nhìn thấy chiếc ghế trước mắt không có người ngồi là tôi lại tức giận. Trước nay tình trạng tôi giận dữ kéo dài thế này quả thật chưa từng xảy ra. Tôi trước giờ luôn biết cách kìm chế mình, nhưng sao lần này hoàn toàn không có tác dụng.

Sáng ngày thứ ba tôi đi làm sớm hơn mọi ngày. bảo tài xế lái xe đường vòng, khi ngang qua quán phở lần trước Yến Linh đi cùng tôi, tôi vô tình nhìn vào bên trong, quán phở vẫn như lần trước đông đúc. Tôi không nhìn được bảo tài xế dừng lại. Anh tài xế nhìn thấy tôi bước vào quán phở suýt chút nữa bị ngất.

Tôi mặt đỏ vest sang trọng đi vào quán trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người nhưng tôi không để tâm. Tôi tiến đến bàn lần trước tôi và cô ấy ngồi, may thay bàn đó vẫn còn trống.

Tôi gọi một tô phở thảo nhiên ngồi đợi. Ông chủ quán mang hai tô phở cho đôi nam nữ bàn đối diện tôi. Cô gái nhìn tô phở vẻ mặt thêm thuồng nhưng chàng trai đi cùng vẫn bất động. Tôi nhìn thấy sự tủ thân trong mắt cô gái. Cô gái đẩy tô phở đến trước mặt chàng trai, nhưng chàng trai kia vẫn nhất quyết không ăn. Tôi phát hiện đáy mắt cô gái thoáng hiện sự thất vọng, trông mắt đỏ hoe, cô ta đưa tay lên dụi mắt giả vờ bị vật lạ rơi vào.

Ông chủ quán mang tô phở đến cho tôi, ông ta nhận ra tôi nên cười nói: “Cậu đi một mình à? Cô bé lần trước không đi cùng sao?”

Tôi cười với ông chủ lắc đầu, sau đó cầm đũa gấp sợi phở cho vào miệng. Lạ thay nó không ghê tởm như tôi tưởng, sợi phở dai và mềm, ngon không kém đầu bếp nhà tôi. Hơn nữa khi tôi nhấp một ngụm nước súp hương vị đậm đà tê tê ở đầu lưỡi.

Tôi ăn hết tô phở thanh toán tiền bước ra ngoài, sau đó ngồi vào xe đi đến công ty. Trong đầu tôi không sao dứt được hình ảnh cô gái u buồn hôm nay. Tôi bỗng liên tưởng đến Yến Linh, ngày hôm đó phải chăng thái độ của tôi cũng làm cô ấy thất vọng? Ngày hôm đó cô ấy có giống cô gái kia lặng lẽ khóc? Ngày hôm đó là sinh nhật cô ấy, phải chăng thái độ của tôi đã tổn thương lòng tự ái của cô?

Hơn bao giờ hết, ngay lúc này tôi thật sự mong gặp mặt cô ấy để xin lỗi.

Tôi ngồi trong văn phòng, trong đầu như cuộn phim quay chậm về những chuyện ngày hôm đó, trong lòng có chút tự trách về hành vi của mình. Có phải sai lầm do tôi quá nóng nảy hay chính vì sự thiếu cảm thông của chúng tôi?

Tôi vội vàng gọi điện thoại cho cô ấy nhưng điện thoại cô ấy không liên lạc được. Một lúc sau trợ lý Lâm vào báo cáo Hoài Trung hai ngày nay nghỉ phép, nghe nói đi Nha Trang du lịch. Còn có cô gái đi cùng với Hoài Trung hình như là Yến Linh.

Tôi nghe tin này như sét đánh ngang tai. Không thể nào? Yến Linh đã hứa với tôi không gần gũi người con trai khác, nhất định có sự nhầm lẫn. Tôi lập tức lái xe đến trọ cô ấy vẫn một câu nói của bà chủ trọ: “Yến Linh mang theo hành lý đi cùng một cậu trai trẻ.”

Tôi lập tức đặt vé máy bay đi Nha Trang. Suốt buổi chiều tôi như người điên đi tìm khắp các khách sạn, cuối cùng cũng tìm ra nơi họ ở. Khi biết hai người không ở cùng phòng tôi mới thấy tảng đá trong lòng rơi xuống.

Tôi lên phòng tìm cô ấy nhưng cô ấy và Hoài Trung đều không ở trong phòng. Tôi đoán giờ này cô ấy sẽ ra biển chơi, vì vậy tôi đi tìm cô ấy.

Tôi tìm thật lâu, cuối cùng nhìn thấy cô ấy và Hoài Trung đang ở trong một quán hải sản. Tôi thấy hai người vui vẻ cười nói cứ chỉ vô cùng thân mật và tự nhiên không khác gì một đôi tình nhân. Tôi nghe tức ngực muốn thở không nổi.

Tôi nhìn thấy Hoài Trung cởi áo khoác mặc vào cho cô ấy. Cô ấy vui vẻ đón nhận sự quan tâm đó. Tôi tưởng chừng như bản thân đang đứng ở bờ vực, nụ cười vui vẻ của cô ấy lúc đó chẳng khác nào đôi tay vô tình đẩy tôi xuống.

Tôi lập tức quay về thành phố. Chuyến đi này đã cho tôi câu trả lời xác đáng: “Trong lòng cô ấy tôi không có vị trí nào cả.”

Nếu là người khác tôi có lẽ đã không lặng lẽ rút lui, nhưng người đó là em họ của tôi. Tuy trước nay chúng tôi ít khi nói chuyện nhưng tôi luôn coi Hoài Trung như em ruột của mình. Hoài Trung tuy tâm tư khó đoán nhưng đối xử với Yến Linh lại thật tốt, tôi tin cô ấy sẽ hạnh phúc.

Tôi nhận thấy: Tôi và cô từ tuổi tác đến suy nghĩ đều có khoảng cách, nhưng Hoài Trung thì khác, cậu ấy có thể bỏ mặt thể diện cùng cô lê la quán lẻ đường, cùng cô đi đến những nơi cô thích.

Thôi thì để tránh cả ba phải khó xử tôi một lần đứng ra tác hợp cho hai người. Tôi sẽ đem hạnh phúc đặt vào tay họ mà Hoàng Uyên lúc này chính là lí do chính đáng nhất.”

Hướng Phi kết thúc phần tự sự, tôi nhìn anh chỉ biết thở dài. Tôi thầm chúc anh và Yến Linh luôn hạnh phúc.

Điện thoại Hướng Phi reo, anh vội vàng nghe máy: “Anh nghe đây”.

“ ... ”

“Cái gì? Nhà bếp lại cháy. Đợi chút, anh sẽ về ngay.”

Anh vội quá đứng dậy rời đi, tôi nhìn thấy anh bỏ quên áo khoác vội vàng đuổi theo. Đến bãi đậu xe vừa kịp đưa cho anh. Tôi trong lòng nghi vấn hỏi: “Yến Linh không phải rất giỏi bếp núc sao? Sao lại cháy nhà bếp?”

Hướng Phi nhìn tôi thở dài nói: “Ngoài trứng và mì gói, món canh lần trước ở nhà tôi chính là món duy nhất cô ấy biết nấu”.

Hướng Phi đi rồi, tôi đứng sững ở đó. Bên tai như có tiếng đại bác nổ “oành”, “oành”. Trời ạ, Yến Linh cô ấy cũng quá là inh ỏi.

Tôi thầm nhủ: “Tôi xin đại diện cho những người kém may mắn, dùng năm phút mặc niệm để chia sẻ sự bất hạnh của Hướng Phi và gia đình trong tương lai.”

Nhớ đến gương mặt lo lắng của Hướng Phi mới rồi, không nghĩ một cô gái thật nhiều khuyết điểm vậy lại có chàng trai luôn yêu thương, tình nguyện bao dung cô như thế. Yến Linh, bây giờ đối với cô ấy, tôi thật sự tâm phục, khẩu phục.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-do-la-yeu>